Gérard de Villiers

Hăituit în Peru

ISBN:
973-597-041-4

Malko Productions – Paris,
Chasse à l'homme au Perou
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2002
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Gérard de Villiers

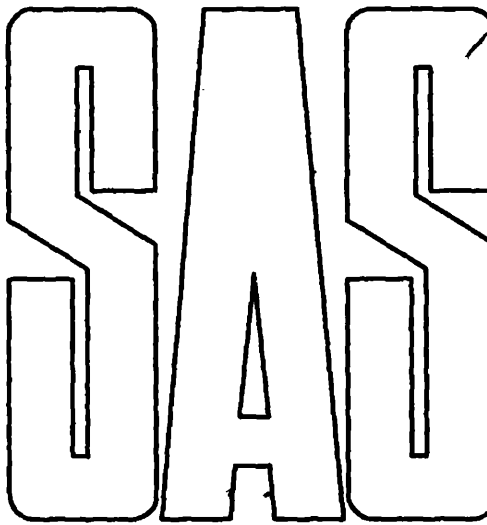

Hăituit în Peru

În românește de
Maria Măciucă

Tineretul

2002

Capitolul I

Sprijinit de balustrada din piatră a terasei de pe acoperișul Ambasadei americane, Tom Burns, omul din CIA[1] pentru Peru, privea cu un aer scârbit nesfârșitul convoi ce defila pe bulevardul Arequipa scandând sloganuri și fluturând lozinci și steaguri roșii. Demonstranții urlau din răsputeri, huiduind guvernul și îndemând la revolta armată. Un nor gros de praf acoperea totul.

În dreptul ambasadei, ei se opreau cu pumnii ridicați și strigau:

— *Yankee go home! Viva la lucha armada! Libertad por el Pueblo!*[2]

Ambasada era încuiată. Porțile grele erau legate cu lanțuri groase și în spatele lor stăteau sentinele înarmate. Trotuarul era protejat de un șir de borne de ciment ce împiedicau parcarea mașinilor, prevenind astfel orice act terorist provocat de mașini-capcană. În fața mulțimii dezlănțuite, serviciile de securitate erau însă neputincioase.

Tom Burns își aprinse resemnat o țigară. Un grevist fusese ucis cu o zi în urmă, în fața aeroportului. Deși demonstrația era de un calm relativ, muncitorii păreau mai înverșunați ca alte dăți. Tensiunea crescu și mai mult când coloana ajunse în dreptul palatului Guvernului.

---

1. Central Intelligence Agency (n.a.)

2. Americani, plecați la voi acasă! Trăiască lupta armată! Libertate pentru popor!

Manifestanții încercau să se cațere pe grilajul ce înconjura clădirea. Guardia Civil era pregătită de ripostă armată, aveau să fie victime, fapt ce provoca o și mai mare furie în rândul revoltaților.

De mai multe săptămâni, Lima era paralizată de nenumărate greve, de manifestații de protest ce adesea degenerau în înfruntări soldate cu vărsare de sânge.

Privirile americanului rătăceau de-a lungul marelui bulevard. De cealaltă parte a acestuia, numeroase perechi de îndrăgostiți înlănțuiți, stăteau rezemate de zidurile micului Muzeu de Artă Italiană, izolat în mijlocul unui parculeț. Acestora nu le păsa de revoluționari și de vacarmul din jur, de urletele amplificate de megafoane și de claxoanele autobuzelor blocate.

Ceva mai la stânga se înălța turnul cenușiu și masiv al hotelului *Sheraton*, ce domina centrul orașului, distrus, de parcă ar fi suferit de pe urma unui bombardament, cu casele ruinate, abandonate, pline de șobolani...

Tom Burns își șterse ceafa udă de sudoare și bău o înghițitură de bere, direct din cutie. Căldura umedă, lipsa oricărei adieri de vânt, cerul cenușiu al începutului de toamnă, toate la un loc erau apăsătoare și sufocante. La Lima nu ploua aproape niciodată și praful acestui oraș cu șase milioane de locuitori era mereu în suspensie în atmosferă. În sud, spre San Isidro și Miraflores, cartierele bogate, praful se combina cu umiditatea Pacificului, formând o brumă groasă și cleioasă ce dădea impresia că te afli într-o țară nordică.

Pe acoperiș își făcu apariția și Lester Cross, adjunctul său. Buzunarul acestuia era deformat de un imens walkie-talkie.

— A sosit colonelul Ferrero, *sir*. Veniți jos?

Birourile agenției se aflau la subsolul ambasadei, lângă cafenea, fără nici un fel de acoperire. Singurul avantaj era că exista aer condiționat.

— Mai bine chemați-l aici, spuse Burns.

Coloana demonstranților se apropia de sfârșit, urmată la mică distanță de două blindate cu mitraliere din Guardia Civil. Erau dotate și cu cisterne și furtune de apă. În urma lor se afla un ambuteiaj de proporții monstruoase. Tom Burns își întâmpină oaspetele care tocmai urca scara.

— Ce mai faceți, colonele?

Colonelul din Dircote [1] avea chipul aproape la fel de verde ca uniforma, era complet chel, și un zâmbet viclean îi deforma trăsăturile. Purta o cămașă mexicană și un revolver mare la cintură.

— Mulțumesc, bine, *Mister* Burns, spuse peruanul.

Mereu era bine. Țara se afla în declin general, solul [2] se diminua ca gheața la soare și în fiecare zi un polițist era asasinat, în timp ce închisorile erau pline până la refuz de membrii formațiunii Calea Luminoasă. Cu toate acestea bătrânul președinte Belaunde, ascuns în palatul său din centrul orașului, continua să afirme cu tărie că avea să lase succesorului său o țară bine cârmuită... El arăta tuturor vizitatorilor săi planul șoselelor construite în Amazonia, care serveau mai degrabă traficanților de cocaină, așa numiții narcos. Acele șosele erau piste de aterizare pentru avioanele încărcate cu droguri...

Armata nu era suficient de puternică pentru a lupta cu terorismul și cu traficanții în același timp.

Or, teroriștii din Partidul Comunist Peruan, cunoscut mai ales sub numele de „Calea luminoasă", se străduiau din răsputeri să distrugă fragila democrație din țară. Erau înzestrați cu ferocitatea Kmerilor Roșii și cu răbdarea lui Mao tse Tung.

Guvernul hotărâse să lupte contra celor din Calea Luminoasă. Trupele speciale ale infanteriei marine, binecunoscute pentru brutalitatea lor, interveneau adesea cu cruzime. Mai multe sute de săteni din regiunea Ayacucho își sfârșiseră zilele în gropile comune.

---

1 Direcția contra terorismului. Ramură a PIP (Policia de Investigaciones del Perú)

2. Moneda peruană (8 500 soles = 1 dolar)

Pe bulevardul Arequipa, zgomotul manifestanților făcuse loc claxoanelor zecilor de mașini blocate.

— Doriți o bere, colonele?

— *Con mucho gusto.*

Tom Burns așteptă ca peruanul să se răcorească și spuse:

— Aveți noutăți?

Colonelul Terrero schiță un zâmbet:

— Nu încă, dar aștept veşti dintr-un moment în altul. Trebuie să mă întâlnesc cu ei aici.

— Credeam că întâlnirea va avea loc la prânz.

— Nu-i întotdeauna așa ușor, făcu colonelul. În Lima nu sunt telefoane așa de multe ca la dumneavoastră, în SUA. Nu trebuie să vă faceți griji.

Tom Burns lăsă să-i scape un sunet ce nu părea să semene cu o aprobare. Doi dintre agenții săi din CIA fuseseră trimiși să se infiltreze în sânul organizației, dându-se drept revoluționari columbieni din M 19. Totul fusese posibil datorită agenților dubli ai colonelului Ferrera ce fuseseră infiltrați în Calea Luminoasă. Ei aveau sarcina să afle în ce scop se întâlneau în ultima vreme membrii comuniști cu traficanții de cocaină.

Fusese nevoie de multe insistențe din partea șefilor de la Langley ca Tom Burns să accepte să trimită pe doi dintre cei mai buni profesioniști ai săi. Deși erau cetățeni americani, Peter Ramirez și Miguel Diaz aveau aspectul de latinoamericani și vorbeau perfect spaniola.

— Măcar de ar putea să-l prindă pe ticălosul de „tovarăș Gonzales"! făcu Ferrero cu năduf în glas, între două guri de bere.

„Tovarășul Gonzales" era Abimael Manuel Guzman, fondatorul Căii Luminoase, un vechi profesor Ayacucho. Din cauza caracterului ermetic al grupării Calea Luminoasă și a faptului că membrii acesteia purtau pseudonime, chiar dacă erau arestați sute de teroriști, nu se putea ajunge niciodată la responsabili, iar capetele hidrei se refăceau fără încetare.

Un singur bărbat avea cheia tuturor falselor identități și a organigramei organizației Calea Luminoasă. Abimael Manuel Guzman, care se făcuse nevăzut.

Dacă CIA îi ajuta pe peruani să se debaraseze de el, organizația ar fi fost decapitată și țara ar fi scăpat de cel mai crunt flagel. Tom Burns consimțise să-și trimită agenții cu speranța că va putea îmbunătății colaborarea sa cu peruanii în lupta împotriva elementelor subversive.

— L-ați văzut pe informatorul dumneavoastră? întrebă americanul.

— Nu și astăzi, mărturisi colonelul.

Tom Burns se uită la cerul ce începuse să se întunece. Gândul că trebuia să coboare în caverna sa îi dădea frisoane. În plus, era răvășit și de neliniște. Peste numai o jumătate de oră avea să fie noapte. Cei doi bărbați priveau către mașinile ce circulau în piața Grau și apoi dispăreau în Paseo de la Republica, Miraflores și San Isidro, cartierele rezidențiale ale Limei. Peste câteva minute, centrul orașului avea să fie invadat de *ambulantes* [1] care mișunau ca niște gândaci pe trotuare, oferind de toate celor dispuși să cumpere cu bani puțini: dulciuri, fructe, articole de îmbrăcăminte, țigări. Șaizeci la sută din populația din Lima muncea la negru. Cei mai înstăriți vânzători aveau megafoane, iar rezultatul era o cacofonie halucinantă.

Tom Burns abia aștepta să se întoarcă la Monterico, în zona muntoasă a Limei, în apartamentul confortabil cu un whiski J & B și cu blânda și docila sa chula [2] alături.

— Eu cred că Alan Garcia va fi președinte, spuse colonelul.

Pe Tom Burns îl interesa prea puțin acest lucru. Peste trei luni urma să fie transferat la Asuncion.

— Este mai bun ca Barrantes, spuse el deloc entuziasmat.

---

1 Vânzători ambulanți (n.a.)

2. Metisă indiancă (n.a.)

Barrantes era candidatul marxist al stângii, strâns legat de Calea Luminoasă. Inspira oroare atât americanilor cât și armatei peruane.

Americanul privi spre acoperișurile dărăpănate de pe bulevardul Tacna, până departe, la lanțul munților pleșuvi ce înconjurau orașul cu un aer amenințător. Crucea iluminată de pe colina San Cristobal, din nordul Limei, domina în mod ironic unul dintre cele mai jalnice cartiere de la periferia orașului, Rimac, în care se înghesuiau milioane de săraci ce trăiau fără lumină electrică, în cele mai mizere condiții de viață. În fiecare dimineață, camioane vechi străbăteau străzile, cu apă potabilă, pentru 1500 de soli pe butoi. Locul acesta nefericit era numit în bătaie de joc *„Pueblo Joven"* [1], deși era mult mai nimerit să i se spună „vizuină de șobolani" De altfel, prinderea unui șobolan gras era o adevărată sărbătoare pentru nefericiții ce trăiau acolo.

Tom Burns se uită la ceas. Părea vădit neliniștit. Oamenii săi aveau opt ore de întârziere. Ferrero puse jos cutia de bere goală. Făcu trei pași către interiorul terasei, apoi se opri brusc. O explozie surdă se auzi. Toate luminile se stinseră brusc. Chiar și crucea de pe San Cristobal dispăru în întuneric.

— *Shit!* exclamă Tom Burns.

Ambasada fu invadată de lumină. Automat, se branșase pe grupul electrogen. De pretutindeni, răsunau claxoanele mașinilor.

— *Los Terrucos* [2]! exclamă colonelul.

Era o distracție obișnuită pentru cei din Calea Luminoasă. Teroriștii aruncau în aer către un stâlp electric, lăsând în întuneric o parte din oraș pentru ore sau chiar zile întregi. Curentul electric era adus de departe și era aproape imposibil să supraveghezi toată Sierra.

Pe terasă își făcu apariția adjunctul lui Tom Burns, purtând o vestă antiglonț cu un binoclu cu infraroșii și cu

1. *Cartierul tânăr (n.a.)*
2. *Teroriștii (n.a.)*

două mitraliere Uzi în mâini. El îi întinse una lui Burns. Făcea parte din rutina în caz de alertă. La picioarele lor, haosul punea stăpânire pe orașul luminat acum numai de lămpile cu acetilenă ale vânzătorilor ambulanți și de farurile mașinilor înghițite într-un ambuteiaj nesfârșit. Sirena unei mașini de poliție începu să urle sinistru.

Se auziră câteva rafale de mitralieră, ce proveneau din direcții diferite: polițiștii trăgeau în aer...

— Priviți acolo! strigă Ferrero.

Colina San Cristobal se detașa brusc din întuneric. În locul crucii luminate, se vedea acum o uriașă seceră cu ciocanul, emblema comunistă. Burns smulse binoclul de la gâtul lui Lester Cross și îl îndreptă către colină. Putu atunci să deslușească acolo două trupuri ce atârnau în două spânzurători.

— *My God!* reuși el să articuleze cu greu.

Întinse binoclul colonelului peruan. Simțea cum i se strânge stomacul într-un ghem dureros. Spânzuraților nu se puteau vedea cu ochiul liber... Colonelul Ferrero lăsă binoclul în jos.

— S-ar părea că sunt... Trebuie să merg imediat acolo.

— Vin cu dumneavoastră.

Lester Cross interveni.

— *Sir*, este prea târziu ca să putem chema o escortă.

— *Bullshit!* izbucni Tom Burns. Sunt destul de mare ca să mă descurc și fără dădacă. Am nevoie de câteva încărcătoare în plus.

Înalt de un metru nouăzeci, cu înfățișare atletică și cu o impresionantă mustață roșcată, era ca un uriaș față de peruanii mai mici de statură. În câteva secunde, cei trei coborâră cele patru etaje ale clădirii și ieșiră în bulevardul España unde începură să-și facă loc prin mulțime.

Clădirea în stil futurist în care se adăpostea Dircote se afla la o sută de metri depărtare. Colonelul se mișca mai greu, cu o mână pusă pe tocul cu armă. Tom Burns se ruga cerului ca presimțirile negre să nu se adeverească.

Sirena furgonetei albastre a Dircote suna fără oprire. Maşina se strecura cu greu printre maşinile de pe bulevardul Tacna. Tom Burns şi colonelul Ferrèro erau înghesuiţi în faţă, lângă şofer. În spate se aflau vreo doisprezece oameni înarmaţi până-n dinţi, cu căşti şi veste antiglonţ de ultimul model. Guardia Civil refuzase să intervină din „lipsă de efectiv" În realitate, era la cuţite cu cei din Dircote, considerându-i rivali şi concurenţi.

Tom Burns se întrebă brusc dacă toată această înscenare nu era decât o capcană întinsă lor... Tot cartierul săracilor de lângă San Cristobal era plin de *Senderos* [1]

Bara de protecţie a furgonetei intră într-o grămadă de pepeni verzi care se rostogoliră în toate direcţiile. În ciuda lipsei de curent electric, străzile erau pline de lume şi comerţul stradal, în floare. Marele bulevard părea infinit, mărginit de ruine mizere, înnegrite, condamnate. Şiruri lungi de vehicule aşteptau în spate. Ocupanţii lor se uitau cu ură la furgoneta albastră. Dircote nu se bucura de o reputaţie prea bună.

— Să ne grăbim, făcu Tom Burns.

Neliniştea îl sugruma... Şoferul depăşi un taxi cu caroseria mâncată de rugină, apoi furgoneta trecu podul peste râul Rimac, acum secat, pătrunzând în mahalaua sordidă, cu acelaşi nume. După câteva viraje scurte, maşina începu să se hurduce îngrozitor din cauza drumului presărat cu gropi. Tom Burns se uita la barăcile din tablă, cu metise cu chipuri inexpresive, bărbaţi goi până la brâu şi copii ce se jucau în ţărână. Prin ferestrele închise ale maşinii pătrunse o duhoare grea, un amestec de putreziciuni şi de canale înfundate...

---

1. Membri ai organizaţiei „Calea luminoasă" (n.t.)

Bum! Mașina căzu într-un făgaș adânc, aruncându-l pe Tom Burns cu capul în tavan. Șoferul bägă mașina în marșarier.

— A făcut o manevră greșită, comentă colonelul.

În caroserie se auzi un zgomot surd. Cineva aruncase cu o piatră. Nu erau deloc bineveniți în zonă. Terenul era din ce în ce mai desfundat. Din fericire, la Lima ploua doar foarte rar Farurile luminau un teritoriu dezolant.

Tom Burns întoarse capul. În spatele lor, Lima era într-un întuneric ca de smoală, în care opaițele vânzătorilor ambulanți păreau minusculi licurici.

În fața lor se deslușiră contururile colinei: secera și ciocanul încă mai ardeau.

— *Terrucos de mierda!* înjură colonelul Ferrero printre dinți.

Mașina abia mai putea înainta din cauza terenului accidentat. Ferrero opri șoferul cu un gest hotărât.

— Oprește! Vom continua drumul pe jos.

Tom Burns sări din mașină cu mitraliera Uzi la subsoară. O pală de vânt îi răcori chipul. În depărtare, o familie încerca să-și împartă o oală cu cartofi dulci. Colonelul dădu niște ordine scurte și agenții săi se puseră în mișcare, vădit incomodați de echipamentul de luptă.

— Desfășurați rândurile și acoperiți vârful colinei! ordonă Ferrero. S-ar putea ca ticăloșii aceia să mai fie și acum acolo.

Oamenii săi plecară în fugă, pe terenul plin de pietre, la fel de discreți ca un elefant într-un magazin cu porțelanuri... Tom Burns își acoperi nasul. În atmosferă plutea o duhoare pestilențială. Se ruga în gând ca pe colină să nu mai fie nimeni. Văzuse deja în acțiune bande de senderos și știa de ce sunt în stare. El începu să se cațere pe versantul colinei, îndoit din șale, ca să se apere de eventualele proiectile... Din când în când, se auzea zgomotul făcut de pietrele care se rostogoleau sub picioare. Curajos, colonelul se îndrepta direct către emblema ce ardea ca o torță. O

pală de vânt le aduse un miros fad de fum care îi făcu să tușească.

— Înainte! strigă colonelul.

Agitând pistolul mitralieră Star, el parcurse ultimii metri în fugă reușind să atingă creasta. O rafală răsună în dreapta lui Tom Burns care se aruncă în mod instinctiv la pământ.

El se întoarse și văzu niște siluete care păreau că stau la pândă ceva mai departe. Dacă era vorba de o ambuscadă, toată mahalaua avea să le sară în cap și să le taie beregata. Ajunse în cele din urmă și el pe creastă, cu sufletul la gură și privi în jurul său. Nu se vedea nici urmă de terorist. El i se alătură colonelului Ferrero.

— Cine a tras?

— Un imbecil căruia îi era frică de umbra lui, zise colonelul.

La cincizeci de metri, secera și ciocanul ardeau încă încadrate de cele două spânzurători. Cu inima strânsă de frică, Tom Burns se apropie cu mitraliera îndreptată către zarea întunecată ce înconjura rugul. Agenții din Dircote cercetau amănunțit colina, gata să tragă în orice mișca. La poalele colinei, orașul părea mort.

Când ajunseră aproape de rug, mirosul înțepător le provocă un acces de tuse. Simbolul comunist fusese făcut din bucăți de lemn înfășurate cu cârpe îmbibate cu păcură care ardeau scoțând un fum negru și gros. Fusese nevoie de mai mulți oameni ca să poată monta în acel loc monstruosul însemn, ce măsura aproape zece metri înălțime. Desigur, totul fusese simplificat datorită complicității populației. Tom Burns se apropie de o spânzurătoare și îndreptă spre ea lumina lanternei sale.

— *My God!*

Nu putu spune nimic mai mult. La lumina albă, văzu un trup omenesc ale cărui picioare atârnau la un metru de sol, spânzurat de o funie subțire. Avea mâinile legate la spate,

iar fața îi era acoperită cu o crustă groasă de sânge. În jurul cadavrului plutea cu miros acru-dulceag.

— *Sangre del Christo!*

Colonelul Ferrero se apropiase și el. El dădu un ordin și imediat trei din oamenii săi se cățărară și tăiară ștreangul care susținea cadavrul. Apoi îl dădură jos și pe cel de al doilea nefericit. Trupurile fură întinse pe jos cu mare grijă. Tom Burns se aplecă deasupra chipului martirizat, reprimându-și senzația de rău fizic.

Ochii bărbatului fuseseră scoși. În locul lor erau două găuri sângerânde. Gura larg deschisă schița un surâs macabru. Limba îi fusese smulsă. Tom Burns simți cum îl înecă furia.

— *Los senderos* au făcut asta, spuse Burns cu o voce spartă.

El smulse de la gâtul mortului o medalie religioasă octogonală pe care o cunoștea foarte bine și se ridică, uitându-se fix în ochii ofițerului peruan.

— Numele lui era Peter Ramirez și era unul dintre cei mai buni agenți ai mei.

Expresia din ochii americanului îl făcu pe Ferrero să tresară ca și cum acesta ar fi avut intenția să-l împuște. Tom Burns se îndreptă însă către cel de al doilea cadavru și îl recunoscu și pe acesta.

— Pe acest om îl chema Miguel Diaz. Avea douăzeci și opt de ani.

Ferrero stătea împietrit, cu arma în mână. Flăcările se mai potoliseră, aruncând o lumină fantomatică.

Tom Burns spuse:

— Dumneavoastră ați organizat acest contact...

Colonelul își trecu palma peste frunte și spuse bâlbâindu-se:

— Doar nu credeți că... Este o crimă barbară. Vinovații vor fi pedepsiți, vă jur...

— Cred că într-o țară nenorocită ca asta, orice este posibil, zise Burns. Pot paria pe orice că nu veți găsi niciodată pe ticăloșii care au făcut asta... *Sunt deja departe* de aici, paiațele voastre pot să-și pună pușlile în cui.

Corpul de agenți forma un cerc tăcut în jurul lor.

Americanul simțea că-i crapă capul.

— *Motherfuckers!*

Ferrero dădu un ordin și doi oameni acoperiră cadavrele cu niște *ponchos*.

— Voi cere ajutor de la Guardia Civil ca să controlăm toată zona. Fiecare ungher, fiecare văgăună. Trebuie să *găsim ceva*.

Tom Burns ridică din umeri.

— Lăsați-mă în pace cu poveștile astea de adormit pruncii. Veți lichida la întâmplare o sută de nenorociți, morți deja de foame. Poate că printre ei vor fi și câțiva *senderos*. Asta le va da apă la moară teroriștilor și le va furniza noi martiri pe care să-i răzbune. Eu sunt convins că asasinii sunt deja departe. Probabil că acum chefuiesc bând *pisco-sour*[1] în sănătatea noastră...

— Ancheta va fi condusă de mine personal. Vă asigur că voi afla adevărul...

— *Bullshit!* înjură Burns. Adevărul este simplu. Oamenii mei au fost vânduți pentru un pumn de bani, chiar de către unul din faimoșii dumneavostră agenți dubli.. Ca întotdeauna. Mai bine, chemați o ambulanță...

Americanul tăcu, cu inima frântă de durere. Își amintea de cei doi adjuncți ai săi, cu care glumise în biroul său, cu patruzeci și opt de ore în urmă. Acum erau niște stârvuri. Și asta, pentru nimic. El se întoarse. Lima era încontinuare scufundată în întuneric.

Zgomotul îndepărtat al traficului se auzea slab. Viața își urma cursul. Brusc, simți dorința de a bombarda acest oraș îngrozitor de murdar, prăfuit, lepros, mâncat de mizerie și boală.

---

1 Băutură tradițională în America Latină (n.a.)

— Să plecăm, zise colonelul Ferrero. Ar putea fi periculos dacă mai întârziem mult. Voi lăsa câțiva oameni să păzească morții.

— Rămân și eu. Voi coborî o dată cu ei, spuse Tom Burns.

Era singurul lucru pe care putea să-l facă acum pentru ei. Mai târziu, avea să redacteze telegramele. Până acum, CIA nu reușise să repurteze nici un succes împotriva formațiunii Calea Luminoasă. Erau mereu obligați să reia totul de la capăt cu o răbdare de Sisif, fără să spere, fără să regrete. Cu încăpățânarea unui buldozer.

Șoferul și trei agenți coborâră până la furgonetă și plecară. Ferrero rămase și el lângă american. Acesta fuma o țigară al cărei fum estompa oarecum mirosul fad al morții. Focul se stinsese complet și frigul se făcea simțit. Brusc, în partea de sud-est a orașului se aprinse un dreptunghi uriaș. În cartierul rezidențial Miraflores se aprinseseră luminile. Nu avură însă timp să se bucure. O explozie puternică se auzi dinspre versantul colinei, urmată de o serie de detonații. Colonelul Ferrero scoase un răcnet și începu să dea ordine. Imediat, oamenii săi se trântiră la pământ, în poziție de tragere.

— Au aruncat furgoneta în aer. Sunt încă aici...

— Nu, cred că e vorba doar de o mină sau de o capcană, făcu Tom Burns.

Teroriștii nu erau chiar așa de tâmpiți ca să rămână la locul crimei. Colonelul vorbea la walkie-talkie cerând întăriri. Unul dintre agenții săi aruncă o rachetă luminoasă care căzu ceva mai departe iluminând încă o dată secera și ciocanul. Ferrero amenință cu pumnul în direcția magherniței de la poalele colinei.

— *Perros immundos!* O să vă nimicesc pe toți...

De departe se auzi o sirenă șuierând. Cineva venea în ajutorul lor. Furgoneta mai ardea încă. Tom Burns distingea în depărtare cum se adunase lume în jurul ei, încercând să fure hainele celor care fuseseră propulsați de suflul

exploziei. Înnebunit de furie, colonelul peruan trase o rafală în aer.

Sirena se auzea din ce în ce mai aproape. Tom Burns îi facu un semn lui Ferrero.

— Ia priviți aici. Cadavrele au ochii scoși și limbile smulse. Este metoda indiană.

Era genul de tortură preferat al teroriștilor *senderos*, aplicat celor care erau partizanii guvernului.

Acum însă era vorba de doi agenți americani. Infiltrarea acestora în rețeaua teroristă se sfârșise tragic pe acea colină blestemată. Peruanii îi trădaseră iar. Atât Guardia Civil, cât și Dircote erau infestate de trădători vânduți comuniștilor.

Într-un scrâșnit infernal de șenile, pe platou își făcu apariția o automitralieră plină de soldați. Tom Burns inspiră adânc, rugându-se lui Dumnezeu ca moartea celor doi prieteni ai săi să nu fi fost în zadar.

Capitolul II

În luna martie, Washingtonul nu era un oraş prea vesel ! Un vânt îngheţat măturá străzile ce duceau la Langley, sediul CIA-ei.

Malko îşi ascunse un căscat. Deranjat în plin sezon de vânătoare şi catapultat într-un avion, el reuşise cu greu să adoarmă după o noapte albă. Acum se afla din nou faţă în faţă cu „irlandezul" Ronald Fitzpatrick, şeful Diviziei Operaţiuni din CIA. Niciunul nu atinsese subiectul privitor la sfârşitul tragic al lui Sharnilar Khasani [1] Cu toate acestea, Malko o păstra încă vie în inima sa şi spera ca să o poată răzbuna cândva pe femeia asasinată.

Din nefericire, în lumea paralelă, un cui îl scotea pe altul şi nimeni nu se mai gândea la trecut.

În timpul călătoriei sale cu Air France, avusese ocazia să cunoască o tânără şi apetisantă fată care trebuia să-şi întâlnească logodnicul în New York, şi care, din cauza lui, călcase strâmb. În plus, profitase şi de minunatele preparate culinare însoţite de porţii generoase de Bordeaux, la acelaşi preţ la care o companie de zbor americană i-ar fi oferit un hamburger.

Acum, se afla în alt univers, unul sobru, cu ziduri cenuşii, tablouri severe şi lovituri dure. Irlandezul se mişca prin birou ca un leu în cuşcă.

— Toţi sunt nişte sălbatici ! zise el arătând la fotografiile răspândite pe birou.

---

1 Vezi „Văduva aiatolahului" (n.a.)

Malko abia le privise. De când cu sejurul său în Salvador, nu-şi mai făcea nici un fel de iluzii în privinţa latino-americanilor. Erau nişte sălbatici... El încercă să-l calmeze pe irlandez:

— Cei doi nu făceau parte din departamentul dumneavoastră.

Irlandezul izbucni cu năduf în glas:

— Cu atât mai rău. Acum sunt acuzat că i-am trimis la moarte în locul oamenilor mei. Or, aveam ordin din partea directorului general să iniţiez o acţiune de infiltrare începând cu centrala noastră din Lima. Iar acolo, nu avem pe nimeni. Îndată ce se iveşte unul dintre noi pe acolo, peruanii devin paranoici. Nu-i suportă pe *„gringos"* [1] Apoi tot eu sunt strâns cu uşa de parcă ar trebui să rezolv eu însumi treaba.

— Poate că asta ar fi o soluţie, zise Malko.

Irlandezul se uită cruciş la el.

— De ce nu s-ar deranja chiar Preşedintele? făcu el sarcastic.

— Bine, să lăsăm gluma. Care este de fapt situaţia ? Ce se întâmplă în acea ţară ca să merite prezenţa mea acolo ? întrebă Malko

— Aţi auzit vorbindu-se de „Calea Luminoasă"?

— Desigur. Sunt şi cubanezii implicaţi cumva ?

Noua mişcare teroristă, organizată după modelul Kmerilor Roşii, activa în Peru de cinci ani fără a se şti despre ea prea multe lucruri, contribuind la destabilizarea unei ţări deja slăbite de o criză economică fără precedent.

— În aparenţă, nu par a fi implicaţi, zise Ron Fitzpatrick. Am căutat şi am răscolit peste tot, dar nu am găsit nici cea mai mică legătură. Senderos sunt extrem de periculoşi căci sapă la rădăcină. Mă tem să nu avem de-a face cu un alt caz „Nicaragua". Din nefericire, peruanii se dovedesc a fi incapabili de a le veni de furcă terotiştilor din „Calea Luminoasă", iar noi trebuie să acţionăm discret ca să nu-i

1. Străini (n.t.)

întărâtăm. Armata nu doreşte să provoace un război civil ca în Chile şi nu are nici materialul şi nici moralul necesar ca să lupte contra terorismului. Nu se pune problema să-i ajutăm cu „consilieri" militari, căci şi-au băgat coada ruşii încă de acum câtiva ani. Există o grămadă de ofiţeri prosovietici în armata peruană. Va trebui să acţionăm în vârful picioarelor.

— Din cauza asta aţi apelat la personalul centralei din Lima şi nu i-aţi trimis pe specialiştii de aici ?

— În parte, da, mărturisi irlandezul. Adevărul este că Serviciul antitero peruan – Dircote – a pretins că ar fi capabil să infiltreze oameni în gruparea Calea Luminoasă prin intermediul agenţilor dubli. Am făcut greşeala să-i cred. Ei înşişi sunt infiltraţi de către adversarii lor. Iată aşadar rezultatul.

Fotografiile etalate pe birou erau mai mult decât elocvente. Malko îşi zise că CIA nu se dezminţea. Apela la el ori de câte ori trebuia reparată câte o tâmpenie.

— Şi de cinci ani nu aţi încercat nimic ? se miră el

Irlandezul îşi reprimă cu greu stânjeneala.

— Întrebaţi-i pe cei de la Direcţia Americii Latine... Nici nu vor să creadă. Peruanii i-au intoxicat, vorbind de o insurecţie a păturii ţărăneşti. Fiind convinşi că nu este vorba de amestecul cubanez şi rusesc, ne-am văzut de alte treburi şi nu ne-am amestecat în treburile lor. Asta până ce situaţia a devenit alarmantă şi am fost bombardaţi cu rapoarte peste rapoarte. Din păcate, este prea târziu. Este ca un cancer în fază avansată...

Malko citea o sinteză făcută de „Latin-America Desk" plină de amănunte. El ridică privirea.

— Mi se pare că nu există nici o ameninţare militară pentru actualul regim, remarcă el. Teroriştii nu au armament greu, nu controlează teritoriul şi nu au avut ciocniri cu armata peruană. Ei se mulţumesc doar cu lovituri spectaculoase şi nu par a fi sprijiniţi de populaţie.

Ron Fitzpatrick schiţă un zâmbet strâmb şi ironic.

— Este exact ceea ce au remarcat și tipii de la „Latin-America Desk" Par a fi niște boy-scouts ceva mai înfierbântați... Vă rog să veniți puțin, vă voi arăta care este realitatea.

El trecu într-o încăpere vecină, apăsă pe un buton și un ecran imens se lumină. Pe el apăru harta Americii de Sud. Irlandezul acționă o manetă iar harta se focaliză asupra Peru-ului, cuprins între Bolivia, Chile, Brazilia, Columbia și Equator. Irlandezul semnală o zonă verde.

— Există trei zone distincte în Peru. Prima este Amazonia, cu colinele acoperite de junglă, foarte puțin populată. În afară de coca, nu produce nimic. Nu are nici un fel de șosele, iar clima este îngrozitoare. A doua zonă distinctă se află de cealaltă parte a Cordilierei Anzilor, pe coasta Pacificului, fiind de fapt un deșert în care nu plouă niciodată. Acolo există extrem de puține culturi și un enorm abces: Lima cu cele șase milioane de suflete, dintre care trei milioane sunt *chulos,* oamenii veniți din Sierra în căutare de lucru. Este o masă explozivă, analfabetă, subnutrită, exploatată de Calea Luminoasă, care râvnește la bogățiile și huzurul oligarhiei peruane. Ultima zonă, a treia, este Sierra, platourile de pe vârfurile Anzilor aflate la o înălțime de 3-4 mii de metri. Acolo se află toate minele, sursa de venit a țării, unde se extrag argintul, plumbul, aurul și cuprul. Este țara incașilor de unde vin los *Chulos*. Capitala este Ayacucho. Acolo este cuibul lor, al teroriștilor *senderos.*

El luă un creion moale și începu să traseze cercuri de la nord spre sud, de-a lungul Cordilierei.

— Iată: Libertad, Ayacucho, Huancavelica, La Oroya, Cuzco, Arequipa. În toate aceste localități, ei aruncă în aer poduri, sabotează minele, frânează producția industrială, îi asasinează pe reprezentanții guvernului. Controlează populația și instaurează dictatura terorii. Iar peruanii stau cu mâinile în sân !

— De fapt, ce doresc acești *senderos* ? întrebă Malko.

— Vor să ia în mâini centrele miniere. Vor să aibă un consorțiu naționalizat al tuturor minelor din Peru. Au forțat deja pe mulți ingineri să părăsească minele. Alții le vor urma. Scopul lor este să dezorganizeze producția, care reprezintă cincizeci la sută din resursele valutare ale țării. Haosul economic îi va ajuta să pună mâna pe putere.

Irlandezul tăcu și închise proiectorul. Malko era copleșit de gravitatea faptelor.

— Dar ce caut eu aici ? făcu el cu exasperare în glas. Vă trebuie o armată, nu un șef de misiune. Nu mă văd prea bine în rolul de catapultat în creierul munților Anzi. Abia mă descurc cu spaniola, iar limba băștinașilor de acolo îmi e total necunoscută.

Cei doi se întoarseră în birou. Irlandezul era întunecat la chip. El deschise un sertar și scoase o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange, două pahare în formă de balon, le umplu și întinse unul lui Malko. Abia acum începea discuția serioasă.

Malko se uita la zidul verzui din fața lui. În biroul acesta funcțional, bine utilat, era departe de munții Anzi.

Fitzpatrick se aplecă spre el.

— Începând din clipa asta, tot ce vă voi spune va rămâne absolut între noi, făcu el. NIMENI nu trebuie să afle. O.K. ?

— O.K.

— Bine. Vă voi mai ține un mic curs. Dacă peruanii nu au reușit până acum să dezorganizeze gruparea Calea Luminoasă este din cauză că aceasta este divizată în celule de câte cinci membri. Fiecare șef de celulă este legat de maximum trei responsabili. Așa că numele șefilor regionali nu este cunoscut, și cu atât mai puțin, organigrama lor. Cei două mii de *senderos* care sunt în închisori cu câteva unghii în minus, sunt doar niște amărâți care nu știu nimic, nici ascunzătorile de explozibili, nici numele șefilor, nici planul de luptă. Un singur om este la curent cu totul. Numele său este

Abimael Manuel Guzman, alias, „tovarășul Gonzalo", fondatorul întregii mișcări.

— Se pare că a dispărut, nu?

— Da. Acum patru ani. S-a crezut chiar că este mort. Aici, la noi, mulți sunt și acum convinși de asta. Numai că eu am propria mea rețea de informații. Cunosc un tip care l-a văzut și care a vorbit cu el acum trei luni.

— Unde, în munți?

— Nu, la Lima.

— Cum ? La Lima, unde este căutat de toți?

— Se pare că era doar în trecere pe acolo.

— Păi dacă nu a putut fi depistat de toate serviciile lor secrete, ce propuneți în schimb? Ca să-i infiltrăm ne trebuie un punct de plecare, făcu Malko.

— Exact, recunoscu irlandezul. Agentul meu nu a vrut să lucreze cu peruanii pentru că serviciile lor sunt pline de spioni și trădători. Iar el îl cunoaște personal pe Manuel Guzman.

— Cine este acest agent?

— Un jurnalist, pe nume Felipe Manchay. Lucrează pentru revista *Carretas*. Eu îl folosesc de ani de zile. Mi-a furnizat întotdeauna informații excelente. Acum, cu ajutorul lui, veți putea să ajungeți la o persoană extrem de importantă ce joacă un rol de frunte în *Calea Luminoasă*. Este vorba de Monica Perez, o americană-peruană, corespondenta ziarului *Washington Post* la Lima.

— De ce credeți că are legătură cu teroriștii?

— Veți înțelege mai bine când veți citi materialele iscălite de ea în *Washington Post*... Ea este cea care primește cu regularitate „comunicatele" din partea grupării teroriste.

— Asta este tot?

— Nu. Suntem convinși că Manuel Guzman suferă de o gravă insuficiență renală Avem dosarul său medical furnizat de serviciile peruane. Din această cauză el se ascunde acum în Lima. În junglă ar crăpa imediat.

— Toate acestea nu par a fi noutăți. De ce v-ați hotărât brusc să acționați?

Irlandezul rânji.

— Adevărul este că a mai apărut un element nou. Mă întreb dacă nu cumva Guzman nu și-a stabilit în mod definitiv reședința în Lima. În acest caz, va trebui să ajungem până la el. Cu ajutorul persoanelor despre care v-am vorbit.

— Mai precis, ce aveți de gând? întrebă Malko.

Irlandezul se apropie de el mai tare.

— Vreau să ajungem la el și să-l prindem. Este creierul care știe toată organigrama organizației.

Interesant program... După câte știa Malko despre Calea Luminoasă, era ca și cum ar fi vârât mâna într-un coș plin cu cobre, în speranța că nu va fi mușcat... De aici, din Statele Unite, totul părea floare la ureche, dar la Lima avea să fie cu totul altă poveste.

Încântat la culme de planul său, Ronald Fitzpatrick bău încă un pic de coniac. Simțind reticența lui Malko, el adăugă:

— Am acolo un prieten credincios, un șef mai vechi al Serviciilor de Informații Peruane, generalul San Martin. Vă va da ajutor.

— Să presupunem, că printr-o succesiune de miracole, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi putea să ajung până la Manuel Guzman... Ce fac după aceea? Tipul ăsta trebuie să fie protejat cu ferocitate. Cine mă va ajuta? Peruanii?

— Nu neapărat, făcu Fitzpatrick. Mai am încă un iepure în joben. E vorba de un vechi tovarăș, John Cummings. Este un vechi agent FBI care conduce Serviciul de Securitate al unei importante mine din Oroya. Are în subordine șaptezeci de tipi înarmați până-n dinți. Când veți ști unde se află Guzman, el vă va ajuta. Apoi... Vă amintiți, cred, de programul Phoenix, nu? A fost singurul care a mers în Vietnam.

— Da, răspunse Malko.

Fusese un program elaborat de William Colby, fostul director al CIA-ei, care se ocupa de identificarea și

eliminarea fizică a tuturor cadrelor „vietcong" Se soldase cu câteva mii de morți.

— În Peru nu se află armata americană, remarcă Malko. Doar nu aveți de gând să-i debarcați acolo pe pușcașii marini...

— Nu, recunoscu irlandezul. Vom da însă instrucțiuni precise Marinei peruane. Sunt cei mai eficace și cei mai apropiați de noi. Va fi o adevărată plăcere pentru ei să curețe țara. Ce părere aveți?

Malko nu părea deloc entuziasmat. Acest gen de aventură arareori se termina cu bine. Proba cea mai bună era cazul celor doi americani, spânzurați la Lima.

— Nu sunt prea convins că treaba va merge ca pe roate. Acea jurnalisă este cu siguranță cu ochii în patru.

— Este vorba de o încercare curajoasă, recunoscu Ronald. Cred însă că merită să încercăm. De altfel, nu riscăm decât puțini bani.

— De asemenea există și eventualitatea de a fi spânzurat, cu ochii scoși și limba smulsă, completă Malko. O nimica toată...

Irlandezul făcu un gest de eliminare a acestei obiecții, de parcă ar fi fost o simplă glumă proastă.

— Dumneavoastră sunteți unul dintre cei mai buni agenți ai noștri. Șansele sunt considerabile și directorul general este entuziasmat de acest proiect.

— Doar nu este el cel care va pleca la Lima, făcu Malko.

— Exact. Dumneavoastră veți pleca acolo. Aveți aici tot ce vă interesează.

El îi întinse lui Malko un plic cafeniu, plin cu documente.

— Veți constata că am avut grijă să vă asigurăm o acoperire excelentă. Veți intra în Lima în calitate de sociolog, detașat al Universității din Viena. Pentru și mai mare siguranță, vă veți întoarce în Europa, la Paris, de unde veți pleca la Lima cu Air France. În Lima nu veți stabili nici un fel de contact cu stația CIA locală, ci numai cu generalul San Martin. Veți vedea că nu este chiar așa de neplăcut acolo.

Dacă reușiți, vă garantez că veți pune acoperiș aurit pe castelul dumneavoastră. Am un fond secret pentru asemenea cazuri speciale.

— Mulțumesc, zise Malko. Să sperăm că acoperișul meu aurit să nu fie înlocuit de un sicriu cu mânere aurite.

Capitolul III

Stindardele în galben şi alb, arborate în cinstea sosirii Papei, erau singurele simboluri optimiste de pe bulevardul Elmer Fawcet. Malko, în taxiul jigărit, privea cum îi defilau prin faţa ochilor mahalalele cu magherniţe insalubre, forfotind de oameni la limita sărăciei. Din loc în loc, apăreau cartiere ceva mai curăţele ce semănau cu staţiunile de mâna a doua din Statele Unite, cu arhitectura lor din cărămizi multicolore.

Taxiul opri brusc în faţa unui grup de indivizi furioşi care strigau şi gesticulau. Şoferul spuse:

— *La huelga!*[1]

Erau în grevă. Tot Peru-ul părea că este în grevă. Malko regretă ambianţa minunată din Boeingul 747 cu care venise din Europa. O dată cu el, renunţase la civilizaţie. Între Martinica şi Bogota, recitise cu atenţie dosarul primit de la CIA. Noua sa misiune părea cea mai irealizabilă dintre toate.

Cum avea să reuşească el, acolo unde nici unul din serviciile peruane nu reuşise? Capturarea lui Manuel Guzman părea a fi de domeniul fanteziei. Dacă timp de patru ani el reuşise să scape, cum ar fi putut el, un străin, să izbândească?

Apropiindu-se de centru, taxiul pătrunse în traficul marelui oraş. În Lima, trăia o treime din populaţia ţării.

1. *Cântec de dragoste, incaş (n.a.)*

Un autobuz îi depăși, învăluit într-un nor de fum albastru, cu ferestrele sparte și călători pe scări. Pe marginea șoselei, un puști oferea spre vânzare pneuri de ocazie, tocite complet.

Mașina se îndreptă către bulevardul Venezuela, mărginit de imobile înnegrite de la sfârșitul secolului nouăsprezece. Din când în când, câte o frânghie plină cu rufe scoase la uscat, arăta că viața continuă... Centrul Limei arăta ca după un bombardament... Un bombardament după care nimeni nu încercase să repare stricăciunile. Străzile erau invadate de vânzători ambulanți, care se îmbrânceau pe trotuare în căutare de cumpărători. Căldura era insuportabilă. Malko trăgea în plămâni un amestec de gaze de eșapament și duhori emanate de mizeria ce domnea ca o plagă. La capătul bulevardului apăru silueta impunătoare a hotelului „*Sheraton*" Zidurile clădirilor, podurile și chiar pavajul erau pline de nenumărate inscripții. Era în plină campanie electorală și nu se făcea economie la vopsea.

Apoi pătrunseră în altă lume: mici bungalow-uri cochete, buticuri, arbori cu umbră deasă. Șoferul se întoarse spre el și spuse cu mândrie:

— Suntem în Miraflores...

Parcă erau într-un mic orășel californian, la o mie de ani distanță de cealaltă față a Limei. Totul era curat, modern, bine întreținut. Bănci din oțel și sticlă, hoteluri, restaurante, totul strălucea.

Sunetele triste ale unui flaut indian acopereau zgomotele traficului. Chiar în fața hotelului *El Condado*, un bătrân indian zbârcit cânta un *yaravi* [1] trist și lent la tamburină și la flaut, acompaniat de un băiat, cu clopoței la glezne, care sălta în ritmul muzicii. Amândoi erau desculți, slabi, cu ochii goi de orice bucurie. Malko dădu un dolar copilului, iar flautul îi mulțumi cu un sunet lung și modulat.

Holul hotelului *El Condado* era cu aer condiționat, păzit cu strășnicie de personalul de serviciu. Peruanii nu doreau ca străinii să vadă sărăcia din țara lor.

---

1 Dumneavoastră sunteți domnul Linge (n.t.)

După ce fu înregistrat la recepție, Malko auzi o voce în spatele său:

— *Olga, caballero, usted es el señor Linge?* [1]

El se întoarse cu inima strânsă. În mod teoretic, nimeni nu știa că sosise în Lima. Ceea ce văzu nu-i plăcu prea mult.

Era o gorilă cu ochelari fumurii și cămașă mexicană, cu un burdihan imens și cu dinții îmbrăcați, o parte în aur, și cealaltă în oțel. Bărbatul care i se adresase semăna cu un luptător sumo japonez.

— *Si*, spuse el. Eu sunt.

Interlocutorul se apropie de el și-i spuse:

— *El general* vă așteaptă, *señor*. Eu vă aștept afară, într-un Mercedes negru.

Bărbatul făcu stânga-mprejur și ieși. Malko avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că tocmai vorbise cu trimisul generalului San Martin. Și nici nu apucase să facă un duș!

Vila albă, înconjurată de un zid înalt, se afla la capătul bulevardului Pardo, în fața unei piețe cu sens giratoriu, aproape de oceanul ale cărui ape abia se zăreau din cauza ceței. Șoferul Mercedesului negru claxonă prelung și poarta se deschise. În spatele ei, Malko zări trei bărbați înarmați cu puști-mitralieră și revolvere. Peluza era perfect îngrijită. Toate ferestrele de la parter erau zăbrelite cu grilaje grele și astupate cu jaluzele groase. Generalul „Pepe" San Martin părea a fi un om foarte prudent.

Malko traversă peluza și urcă treptele peronului. Ușa din fier forjat se deschise și, în pragul ei, apăru o creatură de vis. Fata avea niște ochi ce aruncau scântei, ce contrastau cu trăsăturile ei copilărești. Era machiată cu grijă. Gura cu

[1] *Dumneavoastră sunteți domnul Linge? (n.t.)*

buze cărnoase și nasul cârn îi dădeau un aer impertinent. Sânii ei incredibil de frumoși erau scoși în evidență de o bluză albă transparentă prin care se zărea cu claritate sutienul cu cupe reduse. Fata era suplă și înaltă, ca o statuetă de Tanagra, plină de erotism. Ea îl fixă pe Malko cu o privire de inocență perversă, mai degrabă provocatoare.

— Sunteți señor Linge? Eu sunt Katia, fiica generalului. El vă roagă să îl scuzați că va întârzia puțin. Vă rog să poftiți înăuntru.

Ea se întoarse și Malko descoperi o crupă extrem de cambrată, pusă în valoare de o fustiță ce plesnea pe ea. Unduirea șoldurilor îi provocă amețeală. Era clar că fetița era conștientă de efectul pe care îl provoacă.

Când ajunseră în birou, ea se așeză pe un scaun, picior peste picior, producând acel zgomot de ciorapi care se freacă, ce îl scotea pe Malko din minți.

Katia îl măsura din cap până în picioare cu privirea incendiară a ochilor întunecați și umezi și îl întrebă cu un glas ce ar fi vârât în iad pe oricine:

— Veniți din Europa? O, ce mult mi-ar plăcea să merg acolo...

— Nu este prea greu, făcu Malko.

— O, ba da. Pentru noi, peruanii, este extrem de greu. Și tata zice că sunt încă prea tânără.

— Zău?

– Păi nu am decât șaptesprezece ani.

Malko nu avu timp să mai facă vreun comentariu. Pe birou se aprinse un beculeț roșu. Katia își aranjă mai decent picioarele.

— Ah, a venit tata. *Hasta luego.* Ah, dacă aveți nevoie de ceva, vă stau la dispoziție, orice ar fi...

Gura ei rosti aceste vorbe aproape de obrazul lui Malko. Era o ofertă clară.

Generalul Pepe San Martin nu era mai înalt decât fiica sa. Avea capul pleșuv, mâini foarte mici și îngrijite, o mustăcioară albă și ochi zâmbitori și inteligenți. El îi apucă mâna cu ambele mâini:

— *Bienvenido, señor. Bienvenido...* Prietenul nostru comun mi-a vorbit foarte frumos de dumneavoastră.

Generalul și Malko se instalară pe o canapea roșie somptuoasă, în fața unei mese lăcuite în care erau încrustate pietre semipreționse. Lângă bustul generalului se afla un aparat CD Akai, cu telecomandă. Vila generalului era o insulă de prosperitate și confort în orașul acela mizer.

Apetisanta Katia pătrunse în cameră aducând un platou pe care ea îl așeză pe masă, cu un zâmbet capabil să-l topească pe Malko.

— Era și timpul să veniți, spuse generalul. Situația este din ce în ce mai gravă.

— A, desigur, făcu Malko.

— *Si, si,* întări generalul. Dispun de informații foarte serioase. Calea Luminoasă a decis să asasineze pe unul dintre candidații la alegerile prezidențiale.

— De ce?

— Este simplu. Vor să-l ucidă pe Alan Garcia, candidatul moderat. Dacă vor reuși, Barrantes va fi ales cu siguranță, dar pe acesta nu-l vrea armata. Va urma o lovitură de stat, de care vor profita teroriștii ca să destabilizeze țara. Poporul, sătul de armată, se va alătura acestora, mai mult ca sigur...

— Dar știind toate acestea, nu i-ați alertat pe cei din Serviciile de Informații?

Generalul San Martin clătină din cap cu un surâs timid.

— Cum să nu? Dar nu sunt crezut. Pentru ei, cei din Calea Luminoasă nu sunt capabili de asemenea acțiuni. Eu unul sunt convins că Manuel Guzman se află în Lima tocmai pentru ca să conducă acest atentat.

Cei doi tăceau. Malko nu putea să-și scoată din minte imaginea de vis a Katiei.

— Ce pot face eu? întrebă el în cele din urmă.

— Ceea ce v-a spus señor Fitzpatrik. Eu nu mai sunt activ și nu mai sunt credibil. De asemenea nu am nici o rețea de acțiune. Tot ce pot face e să vă ajut cu anumite informații. Cred că trebuie să stabiliți și alte contacte.

— Da, am prevăzut acest lucru, zise Malko.

— Eu nu știu cine va colabora cu dumneavoastră. În meseria noastră păstrarea confidențialității este sfântă. Mi-ar plăcea să mă țineți la curent cu rezultatele obținute.

— Sigur, sigur, făcu Malko.

Peruanul se instală la birou și începu să scrie.

— Eu o să vă trimit la o persoană sigură. Este vorba de Laura, o fată de excepție, nepoata unuia din prietenii mei, un colonel din Guardia Civil. A reușit să se infiltreze la un nivel destul de ridicat în „Calea Luminoasă" Mi-a spus că are să-mi dea o informație. De obicei, eu folosesc un prieten. Sunați-o diseară pe Laura. Spuneți-i că e din partea lui Pepe. Ea vă va stabili o întâlnire.

— Cum o voi recunoaște?

Generalul scoase o fotografie dintr-un sertar.

— Păstrați fotografia asta. Ca să vă identifice, să aveți un exemplar din ziarul *Republica* în mâna stângă. Este semnul obișnuit de recunoaștere.

Malko vârî hârtia și fotografia în buzunar.

— Generale, sunteți sigur că Manuel Guzman se află în Lima?

Ochii peruanului se luminară.

— Sunt unul dintre puținii oameni care cred asta, spuse el. Nu am probe în afară de anumite informații. Dacă îl vom găsi, vom decapita întreaga organizație.

El se ridică în picioare, însoțindu-l pe Malko până la ușă.

— Fiți prudent. Aici nimeni nu este în siguranță.

Katia apăru din nou, cu un zâmbet devastator. Era ca un personaj din benzile desenate, o explozie de senzualitate. Cu o privire mai focoasă ca niciodată, ea începu să-și unduiască trupul în fața lui Malko.

— *Hasta luego, señor...*

— Malko, o ajută amuzat și intrigat totodată. Eu stau la *El Condado*. Poate mă veți ajuta să-mi fiți ghid în Lima.

— Femeile din țara noastră nu obișnuiesc să se arunce de gâtul bărbaților.

După felul în care se purta, femeile de aici se aruncau ceva mai jos... Ce drăcoaică era fata asta! Puțin frustrat, Malko se sui în Mercedesul negru, care îl duse la hotel.

Acoperirea lui ca „sociolog" trebuia să reziste la un examen sumar. CIA îi procurase câteva așa-zise extrase din diferite publicații, „semnate" cu numele său. Era vorba de studii aride asupra integrării minorităților musulmane din Germania de Vest, ce emanau o oarecare simpatie pentru teroriști. De asemenea, mai era și un studiu asupra Americii Latine.

El privea fotografia informatoarei Laura. Aceasta avea un chip îngrat, un nas mare de indiancă, ochii înfundați în cap și un puternic prognatism. Apoi, Malko formă numărul de telefon.

Trebui să-l formeze de trei ori, dar nu-i răspunse nimeni. Atunci se hotărî să-l caute pe jurnalistul Felipe Manchay, care, potrivit irlandezului, era un băiat foarte util, căci îl cunoștea personal pe Manuel Guzman, fondatorul organizației teroriste Calea Luminoasă.

— Felipe este în biroul din fund. A treia ușă pe dreapta...

Tânărul jurnalist îl privi cu mirare pe Malko. Revista *Carretas* se ascundea la etajul al treilea al unui imobil ponosit de pe strada Camana. Culoarele erau luminate prost, unul din lifturi era mort, iar aerul condiționat lipsea. Ziariștii se certau pentru un colț de birou în încăperile mici în care telefoanele sunau neîntrerupt.

Malko bătu la ușa indicată.

Neprimind nici un răspuns, el deschise ușa și intră.

Imediat se opri. Un bărbat dormea cu capul pe brațele îndoite pe biroul încărcat cu vrafuri de hârtii. În încăpere era o căldură sufocantă, deși fereastra era deschisă. Bărbatul era

atât de țeapăn, încât, o clipă, Malko se întrebă dacă nu cumva este mort.

El îl scuturâ ușor și tipul scoase un mormăit, apoi se sculă brusc:

— *Maricón!*[1]

Tipul duhnea îngrozitor a băutură ieftină, iar Malko făcu un pas înapoi. Bărbatul avea în jur de șaptezeci de ani, era slab și purta o cămașă ale cărei buzunare erau pline cu stilouri și pixuri.

— Sunteți Felipe Manchay?

— *Si, si,* zise ziaristul.

— Vin din partea irlandezului, spuse Malko.

Această propoziție avu un efect fulgerător asupra creierului îmbibat în alcool. Bătrânul îl îmbrățișă cu căldură după obiceiul spaniolilor.

— Ce surpriză plăcută! Vă invit să bem un păhărel! Cu căldura asta nenorocită, m-a furat somnul...

Lui Malko îi veni greu să-l refuze, deși numai de alcool nu-i ardea lui acum... Pe culoar, Felipe Manchay fu oprit de trei ori de colegi care îi cereau înapoi banii împrumutați. Când ajunseră în dreptul portarului, Felipe se opri și spuse:

— Dă-mi arma!

Portarul căută într-un sertar și scoase un Taurus „38" cu țeava scurtă, pe care ziaristul și-l strecură sub cintură, zicând cu un zâmbet adresat lui Malko.

— Nu am de gând să plec despuiat...

— De ce v-ați înarmat? îl întrebă Malko intrigat.

— Păi toată lumea de la redacție umblă înarmată. Este extrem de periculos să fi ziarist în Lima. Au vrut de multe ori să mă omoare din cauză că am dezvăluit afacerile lor murdare. Chiar și administratorul era înarmat, dar i-au furat revolverul.

Asfaltul de pe trotuar era moale din cauza căldurii. Fură imediat înconjurați de un grup de indivizi care cumpărau

1. *Poponarule! (n.a.)*

ilegal valută. Felipe îi îndepărtă cu câteva înjurături scârboase. Cafeneaua de peste drum era goală...

— Două *pisco-sours*, comandă cu glas autoritar Felipe Manchay.

Acum părea a fi din nou în formă, după siesta din redacție. Numai mâinile îi tremurau ușor. Era un bețiv sau suferea de parkinson. Malko bău puțin pisco-sour. Era rece și bun. Felipe și-l bău pe al său dintr-odată și comandă un altul.

— Aici pisco este otrava locală. Atenție, însă. Uneori o mai botează cu votcă ordinară și atunci este chiar nocivă.

Chelnerul le aduse niște pește crud peste care stoarse o lămâie. Felipe se repezi înfometat la el. Între două înghițituri el spuse în șoaptă...

— Ați venit aici pentru Guzman, nu-i așa?

— Da.

Ziaristul goli al doilea pahar cu pisco-sour, apoi râgâi și spuse cu un rânjet care îi dezveli dantura cu goluri mari.

— Toată lumea mă consideră un bețiv bătrân, cu un picior în groapă... Numai că eu lucrez în branșa asta de patruzeci de ani și sunt primul care l-am cunoscut pe Guzman. Stăteam la taifas cu el în Ayacucho, când mă duceam să cumpăr *pasta* [1]. Eu vorbesc *quechua* [2], pe când toți ceilalți ziariști abia dacă știu și *castillana* [3], iar la țară nu pricep nimic. Adevărații *senderos*, fondatorii Căii Luminoase sunt toți cunoscuți de mine.

Malko se hotărî să-l întrerupă.

— Este adevărat că l-ați întâlnit pe Guzman acum câteva luni?

— Da. El m-a căutat.

— De ce?

— Voia să-mi comunice un manifest politic. Am publicat un articol special în *Carretas*.

---

1. Pastă din frunze de coca, cu care se prepară clorhidratul de cocaină (n.a.)

2. Limba indienilor (n.t.)

3. Spaniola literară (n.t.)

— Unde l-aţi văzut?

— Într-o grădină publică din San Isidro, în apropierea golfului. Am stat cu el cam un sfert de oră. Când ne-am despărţit, m-a îmbrăţişat.

Bătrânul spuse asta cu emoţie.

— Sunteţi sigur că era chiar el?

— Cum să nu?

— Ştiţi unde se ascunde acum? Este cumva în Lima?

Felipe făcu din cap că nu, apoi bău al treilea pahar cu pisco-sour.

— Nimeni nu ştie unde este el, din fericire. Altfel cei din Dircote ne-ar tăia bucăţele, dacă ar crede că ştiu unde s-ar ascunde. Eu unul nu cred că se află în Lima.

Bătrânul sughiţa, tăcu o vreme apoi întrebă:

— Apropo, irlandezul v-a dat cei două mii de dolari pentru mine?

— Care dolari? Despre ce vorbiţi?

Felipe Manchay luă o atitudine distantă şi demnă.

— Bine, bine, nu-i nimic...

El se uită la ceai şi făcu un semn chelnerului.

— Am ceva de terminat urgent. Trebuie să muncesc din ce în ce mai mult pentru că viaţa este din ce în ce mai scumpă.

Malko începu să numere bancnotele de o sută de dolari sub privirile avide ale câtorva gură-cască. Îi dădu cinci bancnote lui Felipe zicând:

— Mă aranjez eu cu irlandezul, iar restul vi-l dau mâine.

— A, nici o problemă, făcu ziaristul punând banii în buzunar. Eu nu vreau să vă tapez de bani pe dumnea-voastră...

— Aşadar, l-aţi văzut pe Guzman acum trei luni, în Lima. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

Felipe bău jumătate de pahar ca să sărbătorească cei cinci sute de dolari.

— După aceea, nu s-a mai întâmplat nimic. Am fost convocat de Dircote şi de Guardia Civil ca să dau o

mulțime de declarații. Mi-au pus telefonul sub control și m-au urmărit. Apoi s-au lăsat păgubași.

— Nu ați mai primit nici un semn de la Guzman?

— Nu. Dacă ar mai fi fost în Lima, m-ar fi căutat.

Malko simți că este deja într-o fundătură. Manchay își șterse ceafa cu o batistă murdară.

Malko se hotărî să mai scoată ceva de la el înainte să îl vadă sub masă.

— Cunoașteți o femeie pe nume Monica Perez?

Ziaristul tresări.

— *Como no?* Este o colegă.

— Se pare că are afinități politice cu cei din Calea Luminoasă.

— O, este prea mult spus. Este o fată simpatică, un pic cam nebună după revoluționari. A scris mai multe articole despre ei, ce-i drept, destul de elogioase.

— Credeți că are contacte cu teroriștii?

— S-ar putea. Adevărul e că fata se cam laudă și spune vrute și nevrute. Pretinde că *los senderos* îi trimit cu regularitate comunicate. Eu unul mă îndoiesc că ar fi chiar așa...

O undă de invidie i se ghicea în voce.

Lui Malko i se închideau ochii de oboseală. Decalajul de fus orar nu era temperat de căldura nimicitoare...

— Bine, voi încerca să intru în legătură cu această Monica Perez, făcu el ridicându-se de la masă.

— Astă seară vă invit să luați cina cu noi, îl invită peruanul mărinimos.

Capitolul IV

Malko crezu că nu a înțeles bine. Peruanul adăugă însă, duhnind atât de groaznic încât ar fi putut otrăvi cu răsuflarea sa un nor de muște:

— Monica este colega mea. Irlandezul m-a anunțat că sosiți. Atunci am pregătit o cină pentru seara asta la care am invitat-o și pe ea. Îi voi spune că m-ați căutat pentru niște informații legate de profesia de sociolog. Va fi încântată de cunoștință. În plus, fata este o bucățică bună...

Cei doi se ridicară de la masă. Felipe scrise adresa sa pe o bucată de hârtie pătată cu grăsime, pe care i-o dădu lui Malko.

— Veniți pe la opt și jumătate. Și fiți atent. O fi ea o zăpăcită dar nu e proastă.

Ziaristul pătrunse în clădirea întunecată, cu un pas nesigur.

Malko opri un taxi și se îndreptă către agenția Budget.

După cinci minute, el pleca de acolo într-o splendidă Carolla, nou-nouță și cu aer condiționat! Cei de la Budget erau adevărați profesioniști.

Cum ajunse la *El Condado,* luă telefonul în primire. Misterioasa prietenă a generalului San Martin tot nu răspundea. Atunci Malko încercă să sune în Austria, dar circuitele nu funcționau. Acolo era acum prânzul. Se întreba ce face acum Alexandra. Se gândea la el, sau profita de absența lui ca să se distreze cu unul din numeroșii ei curtezani? Cu ea, nu se știa niciodată.

Malko se hotărî să recupereze decalajul de fus orar, visând când la Alexandra, când la Katia, fiica generalului San Martin.

Monica Perez se dovedi a fi o creatură superbă. Malko simți că i se oprește respirația în fața siluetei de o strălucire feciorelnică ce apăruse în pragul ușii. Tânăra era îmbrăcată în alb din cap până-n picioare. Pielea mată și bronzată contrasta minunat cu albul virginal. Fata avea un păr negru bogat, ochii mari și luminoși, iar gura cărnoasă accentua nota de sălbăticie primitivă a chipului ei.

Vigoarea mâinii ei era aproape virilă.

— Ți-l prezint pe Malko Linge, un specialist în sociologie care ne vizitează țara, spuse Felipe Manchay

Acolo se mai aflau și alți ziariști, bărbați și femei, adunați în jurul micuțului bar aflat într-o grădină tropicală miniaturală.

Monica era cea mai frumoasă femeie din cele prezente acolo. Calitatea de sociolog a lui Malko nu păru să o impresioneze. Ea îl părăsi imediat, îndreptându-se către grupul de ziariști. Malko o observa de la distanță. Ea vorbea tare, gesticulând și fumând țigară după țigară. Din când în când râdea în hohote, la limita isteriei. Era exact tipul de exaltată gata să se alăture cauzelor utopice și violente, să conducă marșurile de protest ce străbăteau Lima.

Abia într-un târziu, după cină și după un număr apreciabil de pahare cu pisco-sour, el reuși să se apropie de ea. Era aprinsă la față, iar gura roșie și senzuală avea un rictus devorator. Privirea ei nu zăbovea asupra lui Malko decât puțin, alunecând mereu altundeva.

Era imposibil să-i capteze atenția. Malko profită de un moment de pauză în conversație ca să i se adreseze.

— Sunt fericit că vă pot cunoaște, zise el. Am citit articolele dumneavoastră din *Washington Post*.

Fata zâmbi vădit măgulită.

— Mulțumesc. Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt un sociolog plicticos, zise Malko.

— A, da, îmi amintesc. Iar eu sunt o ziaristă împătimită.

Nu mi se pare că sunteți un bărbat plicticos. De ce ați venit în Peru?

— Ca să-i studiez pe peruani. Am deja câteva studii despre America Latină și sunt interesat mai ales de mișcările revoluționare generate de criza economică.

— Ați avut dreptate să veniți aici, zise tânăra cu glasul vibrând de emoție. Aș putea să vă conduc la *Pueblo Joven* unde dimineața mamele cumpără apa potabilă cu banii câștigați noaptea de copiii care se prostituează...

Parcă cita din Zola. Din nefericire, nu spunea minciuni.

Felipe Manchay se ocupa neobosit de invitații săi care veneau întruna. El veni și îi șopti lui Malko la ureche:

— Veniți un pic. Vreau să vă arăt ceva.

Nu era momentul potrivit... Enervat, Malko fu nevoit să se despartă de Monica și să-l urmeze într-un birou micuț. Cu gesturile pline de evlavie ale unui preot, Felipe luă de pe o etajeră o farfurioară plină cu o pulbere albă, strălucitoare, în care era și o linguriță. El o umplu cu pulbere și i-o întinse lui Malko.

— Luați asta.

Malko îl privea consternat.

— Este cocaină?

— Evident. Doar nu ați vrea să fie zahăr pudră. Dacă o puneți în cafea, veți vedea ce delicioasă este. Încercați-o fără frică, este perfectă.

— De unde ați procurat-o?

Un zâmbet misterios apăru pe chipul bătrânului.

— Am găsit-o la Tingo Maria. Este un leac magic.

Unind vorba cu fapta, el trase pe nas pulberea albă.

Malko fusese întotdeauna convins că bețivii nu se droghează. Felipe era acum la cea de a doua linguriță de cocaină. Pentru asta avea nevoie acerbă de atâția dolari. El puse farfurioara înapoi la adăpost și zise:

— Păcat că nu vreți să încercați, este cocaină pură. După cină, face minuni. Dacă o iei înainte de masă, taie pofta de mâncare, adăugă Felipe cu un aer doctoral.

CIA avea un „stringer" clasa întâi: Cu whisky, pisco-sour și cocaină la un loc, era deja scos din circulație... Malko se

întoarse decepționat în grădina tropicală. Monica Perez tocmai se pregătea să plece! Ea îi zâmbi și dispăru!

Momentul cheie fusese ratat!

Lui Malko îi venea să urle de furie. Și asta numai din cauza unui nenorocit de bețiv. Fără să se gândească mult, el ieși pe urmele fetei. Strada Yerovi Leonidas era întunecată și neliniștită. El o zări pe Monica urcându-se într-un Volkswagen hodorogit. Curând motorul acestuia începu să huruie îngrozitor umplând văzduhul cu un fum înecăcios. Pe jumătate asfixiat, Malko văzu cum mașina demarează, dar după ce se urni din loc, se împotmoli. Monica încercă în zadar să pornească din nou motorul.

Ea se dădu jos din mașină încercând să găsească un ajutor. Atunci Malko se apropie de ea.

— Cred că mașina dumneavoastră e cam obosită, făcu el zâmbind.

Peruana părea dezolată.

— Mă așteptam să pățesc asta. Partea proastă e că nu am zece milioane de soles ca să-mi iau o mașină ca lumea. Va trebui să o duc la reparat mâine dimineață. Voi lua un taxi.

— Dacă doriți, aș putea să vă duc cu mașina mea.

— Nu, nu, trebuie să mă duc la aeroport să duc un plic și abia după aceea mă duc acasă în cealaltă parte a orașului! Este la capătul lumii!

— Dineul lui Felipe s-a terminat, insistă Malko. Dacă îmi permiteți să vă conduc, am putea să mai conversăm puțin.

Monica Perez se urcă în rabla ei încercând încă o dată să pornească motorul fără succes. Atunci ea se și lângă Malko în Corolla închiriată de la Budget.

— Mă simt destul de prost. Știți unde este aeroportul?

— Nu, dar mă veți ghida dumneavoastră.

* * *

Pentru a șasea oară puștiul cu cutia lui veni să-l roage pe Malko să-l lase să-i lustruiască pantofii, deși era aproape miezul nopții.

Malko lăsase instalația de aer condiționat în funcțiune din cauza căldurii lipicioase care domnea în aeroport. Era și mai cald ca în San Isidro. Silueta albă a Monicăi apăru, alergând către mașină. Ea se instală pe banchetă cu un oftat de ușurare.

— Gata, am rezolvat! Am reușit să dau plicul unui pasager care pleacă cu Lan-Chile.

— De ce atâtea complicații? întrebă Malko.

Ea își aprinse o țigară cu un zâmbet obosit.

— Pentru că Aero-Peru nu mai merge la New York. Singurul nostru aparat de zbor DC10 este prea zgomotos ca să poată respecta noile norme, iar țara noastră nu-și poate permite să cumpere unul nou... Îmi doresc din tot sufletul ca situația să se schimbe...

— Cum?

— Înlăturându-i de la putere pe toți incapabilii care duc țara de râpă. Printr-o revoluție adevărată. Țara este guvernată de imperialiști, de niște generali corupți și vânduți...

Când ajunseră pe bulevardul Arequipa, Malko cunoștea deja toate convingerile fetei: o treime era anarhistă, o treime sènderistă și o altă treime, antiamericană. Odată dezlănțuită, tânăra nu mai reușea să se liniștească. El îi atinse genunchiul rotund și tare.

— Mor de sete. Ce-ar fi să bem niște pisco-sour? Mi-ar plăcea mult să-mi povestiți mai multe despre Calea Luminoasă. Despre ea vreau să scriu în viitorul meu studiu dedicat Americii Latine.

Această ultimă precizare o convinse pe Monica Perez.

— Bine. Știu un băruleț în apropiere de hotelul dumneavoastră, unde sunt niște chitariști formidabili, dar nu pot să stau mult.

Când intrară în barul *La Taverna* nu erau mai mult de doisprezece clienți, dar cei trei chitariști cântau de mama focului. Ei o salutară pe Monica înclinându-se adânc. Cei doi se așezară la o măsuță și începură să vorbească, țipând ca să acopere muzica.

— Cum pot fi contactați *los senderos?* întrebă Malko. Am auzit că nu se arată niciodată în public.

Monica sorbi o jumătate din paharul cu pisco. Alcoolul și exaltarea o făceau să arunce priviri pline de scântei.

— Ei nu se arată niciodată în fața dușmanilor, dar pot lua contact cu străinii dacă au încredere în aceștia.

— Dumneavoastră îi cunoașteți?

— Niței.

— Așadar au încredere în dumneavoastră, nu?

— Eu nu i-aș trăda niciodată, zise fata cu tărie.

Muzicanții se apropiară de masa lor, iar Monica începu să cânte împreună cu ei un cântec trist care vorbea despre niște ochi mari și negri și despre o dragoste imposibilă. Legănat de cuvintele siropoase ale unui Iglesias local, Malko aștepta răbdător. Barmănița avea grijă să umple paharele imediat ce le vedea goale.

Malko aruncă o privire discretă la ceasul său Seiko-quartz: era ora două și jumătate dimineața. Avea capul greu. Melodiile cântate la chitară erau din ce în ce mai lacrimogene. Monica Perez își abandonă capul pe umărul său. Ea asculta pierdută în visare muzica. Nici vorbă să o mai poată interoga în legătură cu Calea Luminoasă. Atunci, Malko se întoarse și o sărută ușor pe buzele întredeschise. În loc să se revolte, ea îi răspunse la sărutare cu ochii închiși. Parcă era o pisică leneșă și fericită. Chitariștii salutară îmbrățișarea lor cu un acord prelung.

Monica prinse viață, îl prinse pe Malko de ceafă și îi astupă gura cu un sărut pasional, care aproape că îl sufocă.

Malko se hotărî să se ridice de la masă. Muzicanții începură să-și strângă instrumentele. Monica îl urmă ascultătoare.

— Mi-e somn, făcu ea toropită.

Malko o conduse până la mașină.

— Unde vă duc? o întrebă el.

Monica începu să râdă fără motiv.

— Habar n-am! Luați-o drept înainte până ce ajungeți la șoseaua de centură, apoi... la a treia intersecție...

Un sughiț o făcu să-și întrerupă explicația. Ea își lăsa din nou capul pe umărul lui. Din fericire, hotelul lui era la doi pași. El coborî din mașină și o trase și pe fată după el. Ea deschise ochii cu un surâs umed:

— Am și ajuns...

Lui îi fu dificil să-i explice unde se aflau. Cei doi traversară holul hotelului *El Condado*. Portarul îi dădu cheia lui Malko, cu discreție. În ascensor, Monica păru că se dezmeticește nițel. Ea îl prinse pe Malko de gât și îl sărută cu foc, lipindu-se de el ca o ventuză.

Senzualitatea ei era sporită de albul imaculat al vestimentației de prima comuniune. Din nefericire, când ajunseră în cameră, ea căzu pe pat și rămase acolo nemișcată, ca o moartă. Pisco-sour își făcea efectul. Nici Malko nu era mai breaz. El își turnă niște Perier, apoi începu să o dezbrace pe îndelete până o lăsă goală pușcă, așa cum o făcuse maică-sa. Monica rămase ca o stană de piatră, ce-i drept, minunat sculptată. Malko se dezbrăcă și el și se lungi lângă ea și începu să plimbe un deget pe curbura sânilor, a șoldurilor, a pântecelui, fără să trezească nici un ecou. Decepționat, el adormi.

O arsură plăcută în pântece îl deșteptă din starea de inconștiență. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze faptul că se afla într-o stare de care s-ar fi rușinat până și un cimpanzeu, iar acest lucru se datora atingerii de coapsa caldă și elastică a Monicăi ce dormea dusă alături de el.

Fata, lungită cu fața în jos părea să nu simtă rigiditatea membrului lipit de ea. Malko, cuprins de crampe, ezita între un duș rece și o conduită nedemnă de un gentleman. O

mișcare a fetei îl determină să renunțe la duș. Monica se răsuci pe o parte, oferindu-i crupa, care veni în întâmpinarea sexului amenințător.

Malko își ținu respirația. Era suficientă o foarte mică manevră ca să o penetreze. Un ultim reflex de cavalerism îl împiedica însă. El începu să-i mângâie ușurel coapsa, apoi spatele. Monica fremăta în somn și reveni cu fața în jos, în mod involuntar, parcă și mai excitantă.

Era ultima picătură ce umplu paharul. Malko își aminti de atitudinea ei față de el, mai devreme și simți cum se risipesc toate scrupulele. Mâna sa pătrunse între pulpele de mătase și ajunse la sexul arzător și primitor. Monica tresări puternic. Picioarele i se destinseră.

Malko se aștepta ca ea să se trezească, dar fata scoase un ușor geamăt și începu să se miște ușor sub mângâierile lui. Ochii ei erau în continuare închiși.

Pentru Malko, situația era deja de nesuportat. Pântecele lui palpita nerăbdător. Atunci se hotărî. Îngenunchie ușurel în spatele ei după ce-i desfăcu picioarele.

Monica scoase un suspin prelung. El o prinse cu mâinile pe sub pântece și o săltă ușor pentru ca sexul său să o poată penetra. Era o senzație unică, pe care el încercă să o prelungească încă un timp. Climaxul se produse imediat și o invadă. Atunci simți o ușoară jenă. Plăcerea era însă cu mult prea mare. Monica părea inconștientă de faptul că se afla adânc implântat în ea. Asta îl irită. În cele din urmă se retrase, apoi o penetră iar.

Monica reacționă. Bazinul ei începu să se balanseze într-un ritm din ce în ce mai rapid. Apoi gemu și degetele i se crispară pe așternuturile patului, dar nu deschise deloc ochii. Malko începu să o lucreze fără menajamente. Fata acționa ca o somnambulă a cărei inconștiență aparentă creștea o dată cu dorința lui.

Deodată, el simți că nu mai rezistă și explodă din nou. Monica fremătă. Fesele ei dure se lipiră de pântecele lui în ritmul orgasmului, de parcă ar fi avut și ea orgasm.

Malko se liniști în cele din urmă, iar Monica își continuă somnul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Malko aruncă o privire către ceasul său Seiko-quartz. Era deja ora opt! Intermezzo-ul erotic tocmai se sfârșise, dar Monica dormea în continuare. El se sculă din pat și se duse în sala de baie cu numărul de telefon al prietenei generalului San Martin.

El formă numărul. De astă dată, cineva ridică receptorul, fără să spună nimic!

— Laura?

Nici un răspuns.

— Laura, sunt un prieten al lui Pepe.

— *Quien habla?*

— Sunt Malko, prietenul lui Pepe, repetă el. Aș vrea să vă întâlnesc.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Apoi, vocea întrebă:

— Când?

— Cât mai repede posibil.

— Astăzi lucrez.

— Atunci, mai târziu.

— Bien. Să ne întâlnim la ceasul de pe strada Ricardo Bertus, la ora șase în zorii zilei. *Adios.*

Femeia avea o voce răgușită, neîncrezătoare. Malko se întoarse în cameră și se opri brusc. Veioza de pe noptieră era acum aprinsă. Monica Perez îl privea cu ochii ieșiți din orbite, cu cearșaful ridicat până la gât.

— Nenorocitule! Ticălos nenorocit! țipă ea.

În mâna ei luci un revolver negru îndreptat către el.

Malko îi zări privirea fixă. Gura fetei tremura ușor iar degetul ei era pus pe trăgaci. Se pregătea să-l împuște.

Capitolul V

Malko rămase imobil, întrebându-se dacă atitudinea ei era provocată de telefonul dat de el, sau avea alt motiv.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu tot calmul de care era capabil.

— Ce caut eu aici? țipă ea. Ce mi-ai făcut?

Malko simți o imensă ușurare. Bine că era doar asta.

— Vă aflați aici pentru că ați fost incapabilă să-mi explicați unde locuiți. Ați adormit în picioare. M-am gândit că este mai bine să dormiți într-un pat confortabil decât în mașina mea. M-am înșelat?

Privirea femeii ezită, iar ochii ei încetară să-l mai fulgere.

— O, vă rog să mă scuzați, nu știam unde mă aflu. Am o groază de probleme în prezent.

Mâna cu revolverul căzu pe cearșaf. El se apropie, îi luă arma și o puse pe masă.

— Întotdeauna vă plimbați cu o armă în poșetă?

— Am fost amenințată și mi-e frică, spuse ea.

Malko se așeză pe marginea patului și o privi atent.

Fata avea cearcăne negre sub ochi. Ea îi zâmbi.

— Probabil că am spus o grămadă de prostii aseară, asta din cauză că am băut cam mult pisco-sour

— O, nu s-a întâmplat nimic rău, o liniști Malko.

Ea se uită în jur și se uită apoi la el îngrozită.

— Dar, dumneavoastră unde ați dormit?

— Aici.

— Cu mine?

— Da.

Ochii negrii îl fulgerară din nou.

— De ce m-ați dezbrăcat?

— Doar nu credeți că aș fi profitat de o femeie adormită...

— *Claro que no!* făcu Monica.

El se aplecă spre ea și o sărută pe umărul gol.

— Ei bine, aflați că nu v-am violat. Cu toate astea am făcut dragoste într-un mod extrem de plăcut...

— Ceee?!

Monica sări ca arsă scăpând din mână marginea cearșafului ce-i ascundea sânii. Din cauza șocului, nu-și dădea seama că era goală.

— Ticălosule! Eram sigură că ai profitat de mine. Eu nu aveam de gând să avem o relație.

— Când erați încă lucidă m-ați făcut să cred contrariul, iar în noaptea asta mi s-a părut că vă plăcea ce am făcut.

— Nu-i adevărat! O să te ucid!

Dintr-un salt, ea se sculă goală pușcă și se repezi la Malko. Acesta o prinse înainte de a pune mâna pe armă. Urmă o luptă furioasă. Contactul cu trupul gol și fierbinte reuși să-i trezească o nouă dorință. În cele din urmă ei se prăbușiră pe pat. Eforturile făcute îl excitară și mai mult pe Malko. Ea își dădu seama de asta și începu să-l zgârie ca o nebună și să-l blesteme. Profitând de un moment de acalmie, el o prinse și o penetră dintr-o singură mișcare.

Monica scoase un strigăt înăbușit și rămase imobilă ca și cum ar fi lovit-o. Șoptea doar „ticălosule, ticălosule", dar nu mai opunea rezistență. Cu unghiile încă înfipte în spinarea lui Malko, ea îl apostrofă furioasă.

— Ei bine, violați-mă, pentru că numai la asta vă gândiți!

O asemenea ipocrizie îl enervă pe Malko. El se dezlănțui cu furie și o pironi cu putere. Monica era nemișcată, cu brațele desfăcute pe pat și ochii mari deschiși. Când îl simți că explodează, ea îi spuse tulburată:

— Este clar că m-ați violat. Eu nu simt nimic. Puteți continua dacă asta doriți...

— Nu aş vrea să vă traumatizez, spuse Malko. Deocamdată, cred că este de ajuns.

El se ridică şi se duse să facă un duş. Când ieşi din baie, Monica îi ieşi în cale, bosumflată ca un copil.

După o scurtă ezitare, ea zise:

— Şi ce se va întâmpla dacă mi-aţi făcut un copil?

— O să-l creştem împreună, răspunse Malko. Astfel o să fie un mic revoluţionar în plus...

Monica închise ochii şi şopti:

— De fapt, nu dormeam azi-noapte. Era atât de bine... Dar când m-am trezit din mahmureală mi-era foarte ciudă pe mine. M-am purtat ca o târfă. Nici nu te cunoşteam bine...

— Nu-i adevărat. Nu ai făcut-o pentru bani, remarcă Malko, tutuind-o.

Ea îl muşcă de umăr ca un animăluţ care se joacă.

— Ce prost eşti! Acum trebuie să plec. Trebuie să iau un taxi.

Cu vădită părere de rău, ea se dezlipi de Malko.

— Te voi duce eu, zise el. Este singurul lucru pe care pot să-l fac şi apoi, nici nu am prea avut timp să vorbim amândoi.

Ea îşi scutură pletele negre.

— A, este adevărat. Doar eşti sociolog...

— Da, şi tu ai putea să mă ajuţi.

Ea începu să se îmbrace repede.

— Oare ce vor gândi despre mine cei de la hotel?

— Adevărul, făcu Malko.

Abia când se urcă în Toyota Corolla, ea îşi aprinse o ţigară.

Peste Miraflores se lăsase o uşoară ceaţă care se îngroşa înspre mare. Ei străbătură bulevardul Benavides, apoi intrară pe Via Expresso şi se îndreptară spre nord. Monica privea interiorul luxos al maşinii închiriate de la Budget.

— Trebuie să coste foarte mult o maşină ca asta...

— Nu cine știe ce! zise Malko.

Agenția Budget era imbatabilă chiar și în privința prețurilor. Chiar și pentru un client exigent ca el.

Erau acum pe autostrada de centură urbană străbătută de nenumărate camioane.

— Opriți pe stânga, zise Monica. În fața căsuței aflate în construcție.

Malko opri în fața unei case ce avea construit doar parterul.

Lângă ea se aflau două vile înconjurate cu ziduri. Poarta era încuiată cu un lanț și cu un lacăt enorm.

— Este tot ce mi-am putut oferi, îi spuse Monica Perez. Chiriile sunt foarte mari în Lima.

În interior se afla un imens poster cu Che Guevara. În penumbră, Malko zări și un afiș cu fotografia lui Mao. În încăpere domnea o dezordine îngrozitoare. Peste tot erau risipite teancuri mari de cărți și pe o frânghie atârnau tot felul de haine.

Cineva bătu la ușă. Monica deschise, ascunzând cu trupul ei încăperea. Malko avu însă timp să zărească figura fină și emaciată a unui bărbat. Cei doi discutară îndelung în spaniolă, cu voce joasă. Era vizibil faptul că Monica nu dorea ca nou-venitul să-l vadă.

În cele din urmă ea închise ușa și îl întrebă:

— Vrei să-ți fac o cafea?

În timp ca ea prepara cafeaua în bucătăria minusculă, Malko examină cărțile: era o adevărată bibliotecă revoluționară. Multe fraze erau subliniate cu roșu. Toate se refereau la Calea Luminoasă. Monica își scoase bluza și fusta și se așeză pe pat, singurul loc pe care se putea sta din cameră.

— De ce porți sutien? o întrebă Malko. Doar ai niște sâni superbi.

Cu mișcări stângace ea își desfăcu sutienul, lăsând în libertate sânii plini și tari.

— Este un atavism! Aici toate fetele poartă. E vorba de vechea pudoare hispanică. O adevărată prostie. După revoluție, am de gând să renunț la el.

Asta da, cucerire. Malko bău cafeaua. Era de calitate foarte proastă.

— Când aș putea lua cina cu tine? o întrebă el.

— Nu știu. Sună-mă. Adevărul este că nu întotdeauna mă găsești acasă.

— Atunci să stabilim de acum când ne vom întâlni.

Ea se gândi câteva clipe.

— Mâine, am putea să mâncăm la campusul universitar San Marcos, la ora unu.

— Unde ne vom întâlni?

— În fața Facultăți de Sociologie. Toată lumea își dă întâlnire acolo...?

Ea îl sărută la despărțire și spuse râzând:

— La drept vorbind, chiar mă bucur că m-ai violat. Trecuse prea mult timp de când nu am mai făcut dragoste.

Malko ieși în autostradă, asurzit de zgomotul infernal al camioanelor, ce făceau să se cutremure zidurile micuței case. În timp ce se întorcea spre centru, Malko își spuse că ar fi fost bine să aibă o armă. Erau doar două persoane care ar fi putut să-l ajute să-și procure una: generalul San Martin și Felipe Manchay. El se hotărî să apeleze la ziarist.

Trecu o groază de timp până ce Felipe să iasă din casă cu ochii înroșiți și chipul buhăit de băutură. El îl privi îngrijorat pe Malko.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav. Aseară am uitat să vă întreb dacă ați putea să-mi faceți rost de o armă.

Manchay se scărpină în cap.

— Aș putea să vă împrumut arma mea. Fiți însă atent, căci am pilit piedica și declanșează foarte repede.

Felipe îl invită în casă și îi dădu arma, un pumn de cartușe și o hârtie împăturită în patru.

— Aveți aici și permisul de port-armă. Nu are trecut numele, așa că puteți să-l treceți pe al dumneavoastră...

Era o țară încântătoare.

Ziaristul îl privea gânditor pe Malko.

— Să fiți prudent. Cu *los senderos* nu este de glumit. Nu aș vrea să pățiți ceva. Cum v-ați descurcat cu Monica?

— Destul de bine. Încercați să mai aflați câte ceva. În seara asta vă voi da restul de bani.

Malko tocmai studia o hartă a orașului în vederea întâlnirii sale cu Laura, când auzi telefonul sunând.

— Malko? Sunt Monica...

— Ai uitat ceva?

Ea părea nervoasă.

— Nu, nu. Aș vrea să-ți cer un serviciu.

— Cu multă plăcere.

— Este vorba de ceva ce trebuie să recuperez înainte de ora două. Nu mai am mașină și nu găsesc un taxi. Ai putea să mă ajuți?

— Sigur că da. Despre ce este vorba?

— Despre niște medicamente pentru săraci. Au data de expirare depășită, dar mai sunt încă bune. Farmacistul nu mai are dreptul să le vândă și și mi le dă gratis.

— De unde trebuie să le iau?

— Nu departe de hotelul tău. Farmacia se află pe bulevardul Pardo, alături de cinematograful *El Pacifico*. Îl vei căuta pe Jorge, din partea mea.

— Plec imediat acolo, spuse Malko.

— Mi le vei da mâine, zise Monica. Te sărut.

Malko găsi ușor farmacia. Înăuntru era puțină lume. El i se adresă unei vânzătoare negricioase.

— Jorge este aici?

Ea se întoarse și strigă:

— Jorge!

Un bătrânel cu chipul brăzdat de riduri adânci își făcu apariția. El îl privi bănuitor pe Malko.

— Am venit din partea Monicăi, să iau pachetul cu medicamente expirate.

Bătrânelul avu o reacție neașteptată. El se răsuci brusc și dispăru în camera din fund, de parcă ar fi văzut pe dracul. Bătrânelul apăru din nou și îi făcu semn să iasă din farmacie.

Malko îl ascultă și ieși pe trotuar. Peste câteva clipe, apăru și farmacistul cu un pachet în brațe. El i-l dădu lui Malko și se întoarse iute în farmacie.

Destul de intrigat de acest comportament, Malko se urcă în mașină. El cântări pachetul în mâini: nu era deosebit de greu. Desigur era cu medicamente. Dar de ce fusese nevoie de atâtea precauții? Farmacistul părea terorizat. Oricum, pachetul îl intriga în continuare.

Când ajunse în camera sa de la hotel, Malko desfăcu banda adezivă care îl închidea și descoperi o a doua învelitoare lipită cu scotch. El îi desfăcu încetișor ca să nu lase urme și scoase la iveală douăsprezece cutii albe și albastre, dreptunghiulare, toate la fel. El examină una. Era un medicament suedez, Lasilix, fără altă indicație în afară de compoziție și posologie. Cunoștințele sale medicale nu erau așa de strălucite încât să știe la ce folosește. Totuși, un lucru era limpede. Monica nu-i spusese adevărul. Nu era vorba de un medicament obișnuit pentru săraci, ci de unul special.

El închise pachetul gânditor, cu gândul la frica din ochii bătrânului farmacist. Ce ascundea oare acea curioasă atitudine?

Capitolul VI

După ce închise la loc pachetul cu medicamente, Malko începu să se gândească. Trebuia să afle la ce folosește medicamentul Lasilix înainte de a-l da Monicăi Perez.

În cele din urmă își spuse că soluțiile simple sunt cele mai bune.

El ieși din hotel și se îndreptă către farmacia cea mai apropiată. Ea se afla pe bulevardul Benavides, unde putea ajunge mergând pe jos. În farmacie nu se afla nimeni în afară de încântătoarea farmacistă îmbrăcată în halat alb, care îi ieși imediat în întâmpinare.

— Cu ce vă pot servi, señor?

Malko îi întinse o hârtiuță pe care era scris numele medicamentului. Femeia citi, apoi întrebă cu fruntea încrețită:

— Este pentru dumneavoastră?

— Nu, pentru un prieten.

— Atunci veți avea nevoie de o rețetă, zise ea. Altfel nu poate fi obținut. Nici nu știu dacă îl avem momentan.

— A, dar la ce servește?

— Este un diuretic „dur" Reveniți cu rețeta, iar eu voi face comanda.

Fata îi întinse hârtia cu un aer provocator. Toate aceste *chulas* deveneau extrem de voluptoase și pasionale în clipa când aveau de-a face cu adevărata civilizație. El ieși din farmacie. Își amintea de o frază din raportul făcut de CIA. Tovarășul Guzman suferea de o gravă afecțiune a rinichilor.

Poate că era vorba doar de o coincidență. Dar erau și niște factori tulburători: relațiile Monicăi vădit de stânga, comportamentul bizar al farmacistului. El își recuperă *mașina* și porni către Via Expresso. Era convins că destinul îi întinsese o mână de ajutor. Aflată în impas, Monica Perez se folosise de el pentru un comision periculos. Căci acel medicament părea să fie destinat chiar capului grupării teroriste Calea Luminoasă, care se ascundea chiar în capitala țării... Așadar, pista Monica Perez era bună, așa cum apreciaseră șefii lui. Numai că ea era numai un simplu intermediar. Ca să ajungă până la tovarășul Guzman trebuia să străbată un drum lung, delicat și periculos. *„Los senderos"* erau profesioniști ai terorismului și clandestinității. Malko realiză brusc că arma primită de la Felipe era extrem de utilă. Atunci își aminti că trebuie să treacă și pe la bancă.

Felipe Manchay stătea în fața mașinii de scris. Când văzu ruloul din bancnote americane, sări cu vioiciune de pe scaun și îl îmbrățișă cu căldură pe Malko..

— *Como estás, amigo?*[1]

Părea să se fi trezit din beție. Malko se așeză pe un scaun.

— Ce noutăți mai aveți? întrebă el.

— Au aruncat în aer Indumil, cea mai mare fabrică de echipament militar din țară, spuse peruanul. Explozia a avut loc azi dimineață la ora șase. Erau o fată și patru tipi într-o Toyota albastră, plină cu dinamită.

— Despre cine vorbiți?

— Păi, despre *los senderos*, doar ei pot fi în stare de așa ceva. În ziarul *La Republica* sunt toate detaliile.

Malko parcurse articolul. Era un atentat clasic.

---

1. Ce mai faci, prietene (n.t.)

— Felipe, tot nu crezi că Guzman se ascunde în Lima?

Bătrânul își scoase ochelarii și îi șterse. Avea ochii înroșiți.

— Mie nu-mi place să vorbesc despre Manuel Guzman, spuse el: zidurile au urechi. Dircote a fost pe urmele mele până acum trei luni. Sunt înnebuniți să afle unde se ascunde. Dar tipul este foarte bolnav. Când l-ar văzut ultima oară, mi-a stârnit mila. Suferea cumplit.

— De ce anume?

— Păi, de rinichi. O să-l prindă în cele din urmă și îl vor ucide. Un colonel din Guardia Civil s-a jurat că îi va smulge inima din piept cu mâinile lui. Eu unul cred că Guzman se află în regiunea Ayacucho. Acolo este statul lui major

— Așadar nu ai aflat nimic nou? făcu Malko.

— Nu. Dar tu, ce ai mai aflat?

— Nu cine știe ce. Am o întâlnire diseară în Rimac.

— Fii atent să nu ai nimic de preț și ascunde-ți ceasul, îl sfătui ziaristul. Acolo, se fură ca-n codru. Sunt extrem de periculoși pentru că sunt morți de foame.

Felipe se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Ai putea să mă lași în Miraflores, căci mașina mea este în pană.

Malko îi văzuse mașina în fața casei. Era un Dodge cu un milion de kilometri la bord. Cu aripile găurite de rugină, ar fi putut fi expus ca o sculptură abstractă.

În timp ce mergeau către Via Expresso, Felipe spuse:

— Cum a fost cu Monica? Se pare că ați petrecut noaptea împreună, nu?

Malko simți că se sufocă.

— Cum ai aflat asta?

— Am o grămadă de indivizi care îmi aduc tot felul de informații. Doar sunt în meseria asta de patruzeci de ani, nu glumă, *amigo*... Fii atent cu ea, căci este afurisit de inteligentă. Chiar dacă se culcă cu tine este capabilă să te urască. Asta din cauza tatălui ei, un *gringo* [1] care a înșelat-o pe mama ei și a părăsit-o. Să nu uiți amănuntul acesta.

---

1 Străin (n.t.)

Malko îl lăsă pe Felipe pe bulevardul Pardo. Avea suficient timp ca să ajungă la întâlnirea cu Laura.

Toyota Corolla își croia cu greu drum prin coloana de mașini de pe bulevardul Tacna, într-un vacarm infernal. În depărtare, se profila colina leproasă San Cristobal din cartierul săracilor, Rimac. De o parte și de alta a șoselei se aflau clădiri înnegrite și prăpădite de parcă ar fi trecut printr-un bombardament.

Trotuarele forfoteau de viață. Nenumărați vânzători ambulanți își petreceau toată ziua în stradă. Râul Rimac era secat în această perioadă a anului. Malko se uită la crucea de pe colina San Cristobal... Tocmai depășise Ambasada Americană de pe bulevardul Arequipa. Acest lucru îi reaminti de începutul feroce al aventurii sale...

Trecu peste un stop, reuși să treacă podul peste Rimac și vira la stânga în șoseaua Pizarro, pe lângă cazarma Guardiei Civil. În spatele unor saci cu nisip stăteau două sentinele...

Duhoarea pestilențială a mizeriei din bidonviluri pătrundea prin ferestrele închise. Mirosea a murdărie, a sărăcie, a gaz. Copii murdari și zdrențăroși se uitau cu invidie la superba mașină Corolla...

Cu ceasul ascuns cu grijă sub cămașă, Malko reuși cu greu să găsească scuarul al cărui ceas indica câte o oră diferită pe fiecare din cele patru fețe ale sale. Era clar că fusese ținta predilectă pentru tot felul de proiectile...

Sub ceas, un vânzător ambulant oferea prăjiturele, iar un altul vindea pălării aduse tocmai din munți. Malko văzu trei curioși, intrigați de părul său blond.

Păreau niște vagabonzi sau niște șomeri. Un bătrân lustragiu se apropie oferindu-și serviciile. Toată lumea din Lima se ocupa cu lustruitul pantofilor. Malko îl lăsă să-i lustruiască pantofii Gucci.

Când bătrânul își isprăvi treaba, de Malko se apropie o femeie scundă, cu ochii mici, duși în fundul capului, cu o geantă pe umăr. Ea înainta încet și îl privi fix. Apoi își continuă drumul, traversând scuarul. După fotografie, părea a fi Laura.

Malko îi dădu bătrânului două mii de soles și făcu câțiva pași fără a se îndepărta însă de orologiu. Avea ziarul *La Republica* în mâna stângă. Imediat Laura făcu cale întoarsă. Ea se așeză pe o bancă din scuar, și desfăcu ziarul *La Republica*. Malko se așeză și el pe bancă. În ochii negri ai femeii se ghicea frica. Buzele ei subțiri nu aveau nici o urmă de fermitate. Avea sâni mari, picioare groase și pielea îi era închisă la culoare. Împrejur nu se vedea nimeni. Cei trei vagabonzi dispăruseră fără urmă.

— Vin din partea lui Pepe, spuse Malko încet.

Ea îl cercetă curioasă.

— Nu v-am mai văzut. De ce v-a trimis pe dumneavoastră?

— Pentru că nu a putut veni persoana obișnuită. Generalul m-a rugat să vin în locul ei.

— Sunteți american?

— Nu, austriac.

Ea nu părea să facă vreo diferență. Continuu, se uita în toate părțile, supraveghind strada.

— Nu este periculos să ne întâlnim aici? o întrebă el.

— Eu locuiesc în apropiere, spuse ea. Nu dispun de prea mult timp.

— Înțeleg, făcu Malko. I-ați spus lui Pepe că dețineți o informație foarte importantă.

Ea deschise geanta și Malko zări patul unui revolver enorm. Scoase o țigară pe care o aprinse fără să-l întrebe dacă dorește și el. Apoi îl întrebă:

— Lucrați cu Pepe?

— Da. Îl caut pe Manuel Guzman.

— A, înțeleg, făcu ea. Nu trebuie să spuneți nimănui că ați vorbit cu mine. Ar fi extrem de periculos.

În ochii ei apăru din nou frica.

— Cu cine credeți că aș putea să vorbesc?

Femeia tăcu câteva clipe, apoi întrebă:

— Vă veți întâlni cu Pepe?

— Da, chiar astăzi.

— Atunci, spuneți-i... Ea se opri. Spuneți-i că el este foarte bolnav și că are de gând să plece din țară.

— Despre cine vorbiți?

— Despre Manuel Guzman.

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Iată de ce Monica Perez avea nevoie de medicamente.

— Cum va proceda?

— Va lua avionul spre Columbia sau spre Argentina.

Iată, în sfârșit, o informație capitală.

— Dar este foarte riscant. Aeroporturile sunt foarte bine supravegheate.

Laura îi adresă o privire în care se citea mila.

— Nu și în Lima! El va coborî mai întâi în Tingo Maria. Acolo, traficanții de narcotice îl vor duce la avioanele care transportă drogurile și pleacă spre Columbia folosind piste de zbor clandestine. Unul din șefii contrabandei de droguri vine special în Lima ca să organizeze plecarea.

— Când anume va fi aceasta?

— Nu știu încă. Probabil că peste vreo zece zile.

— Nu mai știi nimic în plus?

— Nu.

Malko nu mai avu timp să o descoase. Laura se ridicase de pe bancă aruncând țigara. Era din ce în ce mai nervoasă.

— Du-te să-l vezi pe Pepe și spune-i tot. Deocamdată să nu mă mai suni. Este prea periculos.

Ea se îndepărtă fără să-i strângă mâna. Bătrânul general se mai bucura încă de un deosebit renume. Informația primită de la Laura valora aur curat.

Laura se pregătea să traverseze strada, când o mașină se opri în dreptul ei. Un bărbat deschise portiera și o strigă. Laura se îndreptă către el.

Deodată, Malko văzu cum în spatele ei apare un alt bărbat, îmbrăcat într-un polo verde. Tipul ținea în mână un pachet învelit în hârtie de ziar La capătul pachetului luci țeava scurtă a unei mitraliere.

Malko sări ca ars și începu să țipe:

— Laura! Atenție!

Zgomotul traficului îi acoperi însă strigătele. Bărbatul îndreptă arma către Laura. Detunătura fu și ea estompată de zgomotul străzii. Laura tresări, apoi se răsuci ca fulgerată.

Malko începu să alerge, dar era la cincizeci de metri distanță. Ca într-un coșmar, el o văzu pe Laura căzând în genunchi, apoi prăbușindu-se cu fața în jos.

Ucigașul sări în mașina care îl aștepta și care demară imediat. Ea trecu prin fața lui Malko și se îndreptă către bulevardul Villacanta. Totul se petrecuse în zece secunde. Malko văzu cum Laura se mișcă puțin, vârî mâna în geantă după armă, dar nu mai avu nici timpul și nici forța necesare. Vânzătorii ambulanți se adunară în jurul ei și mașina se opri în scrâșnet de roți. Se auzeau strigăte din toate părțile.

Malko văzu alți doi tineri — probabil niște observatori — care se îndepărtau grăbiți. Nimeni nu îndrăzni să se ia după ei. Malko își croi drum până la Laura. Ea ținea încă arma în mână. Craniul ei era sfărâmat iar sângele pătase bluza albă, curgând de-a lungul brațului. Alte gloanțe îi atinseseră rinichii și pântecele. Se auzi sirena unei mașini de poliție. Malko fu nevoit să se retragă, îngrozit de scena la care fusese martor.

O întrebare îl chinuia fără răspuns... Această execuție fusese pregătită, premeditată. Laura fusese supravegheată. Așadar, ucigașii asistaseră la întâlnirea lor.

Dacă îl identificaseră, risca să fie următoarea victimă a senderiștilor.

Capitolul VII

Pierdut în mulțimea adunată pe trotuar, Malko privea trăsăturile încremenite ale Laurei. Polițiștii se agitau în jurul ei și nimeni nu părea să se gândească să-*i acopere fața cu* ceva. Într-un târziu, din mulțime apăru o bătrânică. Ea acoperi moarta *cu o* cuvertură murdară.

Un polițist gras însemna cu cretă locurile în care găsea *dulițile goale ale cartușelor.* Alți polițiști înarmați supravegheau locul crimei cu o atitudine ostilă și indiferentă. La câțiva metri de acolo, viață continua, vânzătorii ambulanți își urlau „ofertele", iar mașinile claxonau. Malko își croi drum printre curioși în momentul în care își făcu apariția o ambulanță. Din fericire mașina sa nu era parcată în perimetrul crimei. El fu nevoit să se îndepărteze. Informația recent primită căpăta noi dimensiuni. Oare Laura fusese eliminată din cauza ei? Ucigașii l-ar fi putut identifica? Dacă da, însemna că vor *încerca să-l elimine cât mai* curând...

El tresări... În spatele său venea o motocicletă uriașă. El puse mâna pe revolver, pregătit *să tragă.*

Motocicleta trecu pe lângă el și dispăru în trafic. Fusese o *falsă alertă.*

Bulevardul Tacna era la fel de murdar și de aglomerat. El îl străbătu, tremurând de nerăbdare.

Trebuia să-l prevină imediat pe bărbatul care îl trimisese s-o vadă pe Laura: generalul Pepe San Martin.

Malko putu să accelereze puțin abia când ajunse pe bulevardul Arequipa. Peste zece minute el staționă în fața vilei albe de pe țărmul mării. Acționă interfonul amplasat la intrare.

— *Si?* întrebă o voce.

— Sunt Malko Linge și vreau să-l văd pe generalul San Martin.

Malko fu nevoit să aștepte ceva timp. Apoi poarta se deschise și fu luat în primire de niște gorile înarmate până-n dinți.

Pe peron apăru senzaționala Katia, mai sexy ca oricând. O bluză ce imita blana de panteră era perfect mulată pe sânii ei superbi. Parea o târfă de lux, nu o fiică de general. Fusta neagră și scurtă o făcea și mai provocatoare.

— *Que tal?* susură ea. Nu am mai avut nici o veste despre dumneavoastră.

— Nu am avut timp, se scuză Malko. Generalul este acasă?

— Vă așteaptă, răspunse Katia.

Ea făcu o piruetă. Generalul îl întâmpină în pragul biroului său și îl pofti înăuntru.

— Sunt la curent cu totul, i-o luă el înainte. Tocmai am fost prevenit. Ați avut timp să vorbiți cu ea?

— Tocmai ne despărțisem!

Cei doi se așezară pe o canapea Claude Dalle, iar Malko relată conversația avută cu Laura. Generalul trăgea din când în când câte un fum din țigara sa, vădit impresionat.

— Este o adevărată catastrofă. Mi-au trebuit doi ani până am putut să o infiltrez pe Laura în Calea Luminoasă, cu riscuri incalculabile și o întreagă regie. Ea *nu* avea nici un fel de legătură cu poliția și nimeni nu știa cine este. Dumneavoastră sunteți prima persoană cu care a fost autorizată să se întâlnească. Este vorba desigur de o coincidență tragică.

— Deci nu știți cum au identificat-o?

— Nu. Nici nu știu măcar ce anume făcea ea acolo, căci contactele noastre erau extrem de rare, pentru a evita orice scurgere de informații. Ea era un fel ce „cârtiță" Mă tem că am omorât-o din cauza informației pe care v-a furnizat-o. Dacă ar fi bănuit-o de trădare, ar fi torturat-o ca să afle mai mult.

— Exista și posibilitatea ca ei să fi știut cine este ea și informația primită să fie falsă. Asta tocmai pentru ca Manuel Guzman să poată rămâne fără grijă în Lima. Omorând-o, ne împiedică să aflăm adevărul.

— Ei, asta este posibil, admise generalul. Voi încerca să reactivez și alte surse. Dumneavoastră aveți deja câteva contacte. Încercați așadar să le exploatați. Dar fiți cu ochii-n patru, căci s-ar putea să vă fi reperat deja.

— Credeți că ar fi posibilă exfiltrarea lui Guzman?

— Având în vedere agravarea bolii sale, nu m-ar mira. Oricum, aici nu poate fi spitalizat. Asta ar fi posibil însă în Columbia sau în altă parte. Pe de altă parte, sunt sigur că nu ar face imprudența să plece din aeroportul din Lima. Prea este cunoscut și este prea supravegheat. *Los Narcos* pot însă să-l transporte cu o încărcătură de droguri.

— Care sunt oamenii capabili să ducă această operațiune la bun sfârșit?

Generalul ezită.

— Ar fi câțiva. Un prieten de-al meu, care lucrează în acest mediu, Oscar Huancayo, ar putea să ne ajute, dar ar trebui să mergem până la Tingo Maria. El se află acolo. Dacă îl sunăm, nu va dori să vorbească cu noi.

Totul trebuia luat de la început. În lumina noilor evenimente, episodul cu medicamentele căpăta o nouă dimensiune.

Când generalul auzi povestea Monicăi Perez, sări în sus.

— Nu mă mir deloc. Am fost întotdeauna convins că această fată are legături cu *los senderos*. I-am și vorbit

despre asta președintelui Belaunde. Iar el mi-a spus „Pepe, ai ajuns să vezi teroriști peste tot"

— Atenție, s-ar putea să fie doar o ipoteză, făcu Malko.

— O dată cu dispariția Laurei, Mónica rămâne unica pistă pentru a ajunge la Manuel Guzman.

— Da, dar este o pistă periculoasă! adăugă Malko. Se poate ca ucigașii Laurei să mă fi văzut, deoarece o supravegheau îndeaproape. Dacă văd că mă întâlnesc cu Monica Perez, își vor da imediat seama că numai sociolog nu sunt.

Generalul San Martin se trăgea de mustața albă.

— Desigur, ar exista un rist teoretic... Din fericire *los senderos* sunt extrem de compartimentați. Cei din grupul Laurei s-ar putea să nu-*i* cunoască pe cei din grupul Monicăi Perez. Unele grupuri sunt de ucigași, altele sunt de logistică. Oricum, trebuie să fiți foarte atent. Unde aveți întâlnirea cu Monica?

— La Universitate, mâine la prânz.

— Este un cuib de subversivi. Vă recomand prudență maximă. Din păcate, nu pot să vă ofer nici o protecție, ar bate la ochi. Acum mă duc la Dircote ca să obțin noutăți în legătură cu ancheta. Ne vom revedea tot aici mâine, pe la șase seara. Și pregătiți-vă să vizitați Tingo Maria unde este prietenul meu Oscar.

— Perfect, făcu Malko.

Generalul îl conduse până în grădină. De astă dată, Katia nu se mai arătă. Probabil că era bosumflată.

Malko se îndreptă către centru. Poate că Felipe știa mai multe în legătură cu moartea Laurei. Nu îl găsi însă la *Carretas* și nici la cafenea. Ceva mai târziu, dădu peste el de cealaltă parte a străzii, într-un *Dodge negru* înțesat cu antene, în compania unui tânăr. Amândoi ascultau un radio ce scotea niște sunete ciudate. Felipe surâse când îl văzu și îl invită în mașină.

— Ascultăm pe frecvența poliției. *Los Senderos* au omorât o fată care lucra pentru P.I.P [1]

— Cum??

— E vorba de Laura Corvina. Ea lucra pentru P.I.P

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Era o informatoare a poliției?

— Bineînțeles. P.I.P. a făcut un tărăboi monstruos. Spun că vor aresta asasinii, că aceștia sunt deja cunoscuți și sub supraveghere. *Adevărul este că* vor pune mâna pe oricine, o să-l *tortureze* și-l vor face să mărturisească ceea ce vor ei.

Încurajatoare istorie...

Felipe se întoarse către colegul său mai tânăr.

— Poți să mă duci la *Bolivar*? Trebuie să văd pe cineva acolo.

Malko își lăsase mașina destul de departe și nu se oferi.

El preferă să plece cu cei doi într-un Dodge. Curând ajunseră în piața San Martin. *Bolivar* era un motel vechi, majestuos, plin de bronzuri și de lambriuri întunecate. *Felipe* îl conduse pe Malko până pe o terasă de unde se vedea bulevardul Pierola. Un vacarm asurzitor se auzea până la ei.

Îndată ce se așezară la o masă, ziaristul comandă două pisco-sour și îi spuse lui Malko:

— Nu prea țin să fim văzuți împreună la *Carretas*. Spune-mi, ai avut întâlnire cu fata care a fost ucisă?

Malko fu gata să se înece.

— Cum de ai aflat asta?

Pentru un contact extra-secret, era prea de tot...

Felipe își ștergea tacticos lentilele ochelarilor, cu un zâmbet șiret în colțul gurii.

— Mi-ai vorbit despre o întâlnire în cartierul Rimac. Acolo am eu un om, la P.I.P. El a remarcat în zona crimei un tip ale cărui semnalmente coincid cu ale tale.

---

1. Poliția de Investigații din Peru (n.a.)

Malko rămase blocat. Totul părea trucat aici. Nu numai că informatoarea exclusivă a generalului era o cunoscută informatoare din P.I.P., dar chiar el însuși fusese reperat...

Simți că este inutil să mai mintă.

— Adevărul e că tocmai mă despărțisem de ea. Aș vrea să știu cine m-a văzut.

— P.I.P se temea că se va întâmpla asta. Așa că am pus pe cineva să o protejeze. Din păcate, garda ei de corp nu a avut timp să intervină, dar a urmărit asasinii. Din cauza asta, ei nu au mai putut să te găsească. Oricum, vor încerca acest lucru și va trebui să le dai explicații...

— Nu te teme, spuse Malko. Ai mai aflat ceva nou despre Manuel Guzman?

— Pentru moment, nimic. Trebuie să avem răbdare.

Ei își terminară băutura, apoi se întoarseră la trotuarul încins, la claxoane și la *mizeria* de pe stradă.

Malko fu nevoit să ia un taxi pentru a ajunge la Toyota Corolla. Până a doua zi la prânz nu mai avea nimic de făcut. Asasinarea Laurei accelera *lucrurile*. *Evenimentele* se precipitau, iar el nu reușea să le controleze. Căldura umedă îi golea creierul, la fel cu decalajul de fus orar. Se opri la primul bar din *El Condado*, unde ceru un pisco-sour. Apoi încercă să-și adune gândurile și să pună faptele în ordine. Generalul era ori un mincinos ori un naiv. Senderiștii erau la înălțimea reputației deja cucerite. Până acum nu avea *motive* să fie mulțumit de el. Se hotărî să se odihnească. Cel puțin, în camera sa era răcoare.

Abia intră în cameră când simți că cineva se mișcă în sala de baie. Un val de adrenalină îl inundă. Smulgând revolverul de la brâu, el înaintă către ușă. O lumină se aprinse brusc, învăluind o siluetă în cadrul ușii de la baie. Katia San Martin se uita la el cu un aer poznaș.

Capitolul VIII

— Domnule Linge, de ce sunteți așa nervos?

Prin decolteul imens al bluzei de panteră apăreau profilați sânii ei aroganți. Katia își schimbase fustița cu o pereche de pantaloni din piele neagră aproape indecenți, atât de strâmți erau.

Fata îi adresă un surâs ambiguu. Malko lăsă arma în jos, în timp ce calmul îi reveni.

— Era cât pe-aci să vă ucid! zise el. Ce căutați aici?

— Tata mi-a spus să trec să vă văd. Vă deranjează?

Ea făcu un pas către el, ca o felină, cu capul sus, plină de sine.

— Dar cum ați intrat în cameră?

— I-am spus cameristei că sunt... logodnica dumneavoastră. Tata mi-a zis să nu trec pe la recepție.

Era atât de aproape de el, că-i putea respira parfumul. Cu buzele întredeschise, ea îl pândea cu ochii pe jumătate închiși.

Era o târfă splendidă și plină de tinerețe. Malko simți un val de căldură străbătându-i trupul. Katia mai făcu un pas și trupurile lor se atinseră.

— Aveți vreun mesaj pentru mine? întrebă el.

Vocea sa era vădit schimbată, căci fata remarcă:

— Este curios modul în care mă priviți, aveam impresia că nu vă sunt indiferentă și că ați dori să faceți dragoste cu mine, adăugă ea cu un glas mai răgușit.

Ori își bătea joc de el, ori era una dintre cele mai parșive *lolitas*[1] pe care le întâlnise vreodată...

— Ce, vă este frică? îl întrebă ea în timp ce liniștea se prelungea.

El ezita între a-i administra o bătaie la fund și un viol pe cinste. Puștoaica întrecea orice măsură...

Cu un gest brusc, ea își desfăcu bluza, scoțând la iveală sânii de o frumusețe și fermitate extraordinară pentru dimensiunile lor. Erau de o culoare arămie, în formă de pară și cu aureole imense de culoare roz. Ea îl sărută îndelung, iar buzele ei fierbinți îl amețiră de tot. Katia se ridicase până la el în vârful picioarelor, iar pântecele ei era lipit de al său.

Malko se simți deodată învins și nu fu capabil să-i mai opună vreo rezistență. O prinse de mijloc cu amândouă mâinile, apoi îi mângâie fesele ce îl înnebuniseră încă de la prima lor întâlnire. Fata avea o crupă incredibil de cambrată, dură și elastică.

Katia îl sărută îndelung sorbindu-i și sufletul din el. Apoi se detașă puțin și îl privi oarecum ironic.

— Știi ce-mi place cel mai mult? Îmi place ca bărbatul să-mi frământe sânii până să mă doară...

De parcă ar mai fi fost nevoie de această destăinuire...

Malko se hotărî să-și împlinească dorințele. Când îi prinse sfârcurile sânilor între degete, Katia scânci ca un pui de animal, iar bazinul începu să i se miște ritmic. Din nou, el îi strivi sânii, până ce durerea o făcu să țipe. Trupul îi era scuturat de spasme. Brusc, fata rămase nemișcată simțind erecția lui Malko.

— A fost minunat, șopti ea.

Îngrozitor de frustrat, Malko realiză că fata avusese orgasm acolo, în picioare, un orgasm adevărat, provocat de mângâierile lui pătimașe. Fără să spună ceva, el o atrase către pat. Fata se culcă alături de el și trupurile lor se înlănțuiră iar.

---

1. Adolescentă de 15, 16 ani, maturizată din punct de vedere sexual (n.t.)

Acum îl obseda un singur gând. Să-i dea jos pantalonii din piele și să o sodomizeze. Când vru însă să-i desfacă fermoarul, Katia îl prinse de mână.

— Mai așteaptă puțin.

Ea se ridică și privi cu ochii strălucitori membrul de dimensiuni uriașe.

— Mângâie-te singur, îi spuse ea. Asta mă excită și mai mult.

Cum Malko nu schiță nici o mișcare, ea îi luă *mâna* și *i-o* puse pe membrul gata să explodeze, *ghidându-i mișcările.*

— Oprește-te, făcu Malko cu vocea alterată. Eu vreau să fac dragoste.

Atunci Katia alunecă peste el și îi primi membrul între sânii planturoși pe care și-i prinse cu mâinile. El se lăsă anevoie cu un sentiment de frustrare dar și de ușurare. Katia îl privea fascinată cum se descarcă între sânii mari, în formă de pară. Cu o voce calmă ea spuse:

— Aș vrea să mâncăm. Mi s-a făcut o foame de lup.

Văzând expresia de stupoare de pe fața lui Malko, ea adăugă:

— Mă exciți foarte *mult. Îmi* plac la nebunie ochii tăi. Nu am mai văzut *niciodată ochi atât* de frumoși.

Malko se *resemnă. Katia* dispăru în baie, de unde strigă:

— Să *mergem* la Casa Nautică. Acolo se prepară cel mai bun *ceviche* [1] din Lima...

Malko își aminti că fata nu-i spusese încă nimic din mesajul pe care se presupunea că-l aduce. Se întrebă dacă generalul are vreo idee despre felul în care fetița sa își îndeplinește misiunea.

Valurile Pacificului se spărgeau în spume de pilonii ce susțineau *Casa Nautica* ce se afla la capătul unui ponton ce intra adânc în ocean, la poalele enormelor faleze ale

1. Preparat din pește crud, marinat în suc de lămâie (n.t.)

cartierului rezidențial Miraflores. Aveai impresia că te afli pe un vapor... Katia consumase cu poftă porția ei de *ceviche*.

— Este delicios, remarcă ea.

Oricum, nu aveau de ales. Tot ce se putea consuma aici era peștele și inevitabilul pisco-sour. Restaurantul, compus din mai multe săli aflate la diverse niveluri, era plin.

Katia își lipise piciorul de piciorul lui Malko.

— Nu mi-ați spus încă ce mesaj mi-a trimis generalul, îi aminti acesta.

— Păi, este furios că Laura nu i-a spus că este recrutată și de P.I.P Ea credea că nu face nimic rău și că mai poate câștiga ceva bani. Necazul este că PIP este infiltrat cu *senderos*. Chiar sora ei a dat-o de gol!

— Sora ei?

— Da. Ea făcea parte din *PIP*. Într-o zi s-a lăudat în fața unui coleg care era omul teroriștilor. Aceștia au împușcat-o în centrul orașului ca să le arate tuturor că nu este de glumit cu ei. Tata mi-a spus să te avertizez încă o dată. Nu trebuie să ai încredere în nimeni.

— Dar tu ești înarmată?

— *Claro que si!*

Ea deschise geanta iar el văzu mânerul negru al unui mic revolver.

— Asta este tot ce ți-a spus?

— Ar vrea să pleci mâine la Tingo Maria, imediat după întâlnire cu Monica Perez. Ți-a făcut o rezervare la avion. Va trebui să treci pe la el ca să-ți dea o scrisoare pentru Oscar Huancayo.

— Sper ca acest contact să fie cu mult mai sigur, zise Malko.

— Dacă *te ajută să-l prinzi pe* Manuel Guzman, mă iei cu tine la Paris?

— Dar tatăl tău nu vrea să te trimită?

— Nu. Zice că este prea departe. Mor să văd Parisul. Lima este o adevărată cloacă de șobolani.

— Dacă ești dulce cu mine, poate că o să te iau cu mine. Dacă nu la Paris, cel puțin la Rio.

Malko își propusese ca după terminarea misiunii sale să facă un tur al Braziliei. Mai întâi, la Rio, apoi la Recife, ca să procure niște lemn special, necesar pentru restaurările anumitor părți din castelul Liezen. De la Recife, avea un avion direct la Paris.

Ea îi surâse provocator.

— Ție nu ți-a plăcut mai devreme. Eu una am găsit că este formidabil.

— Aș fi preferat să facem dragoste adevărată.

Ea se ridică de la masă cu o lucire ambiguă în ochi.

— Hai să dansăm... Vom face și dragoste adevărată.

Ei intrară într-o discotecă mică și slab luminată. Cu brațele înnodate în jurul gâtului lui Malko, fata se freca de el ca o pisică în călduri, scandalizând o parte din femeile prezente acolo, în ritmul lent și senzual de *chichas*, un amestec de ritmuri andine și salsa. Sunetul muzicii era de o puritate extraordinară, căci aveau o stație CD Akai.

Malko se încălzi din nou, mai ales când simți piciorul Katiei între pulpele sale, masându-l cu nerușinare. Chiar acolo, în mijlocul ringului de dans, trupul fetei fu scuturat de spasme și în ochi îi apăru acea expresie deja cunoscută de el. Apoi strecură o mână între trupurile lor încinse și îl ajută să-i urmeze exemplul...

Senzația era fantastică dar frustrantă... Când se îndreptară către masă, văzură în jur privirile scandalizate ale celorlalți dansatori ce fuseseră martori la acea interesantă exhibiție.

— Ai văzut că ne-am iubit cu adevărat, îi șopti Katia.

Era total dezarmantă. Cu un trup de târfă tropicală, ea se comporta ca o puștoaică perversă.

— Nu crezi că există un mod mult mai complex de a face dragoste? îi sugeră Malko.

— O, ba da, făcu ea alintându-se. O, ce târziu s-a făcut! Trebuie să mă duc acasă. Altfel tăticul o să fie furios pe mine. Știi că este foarte sever.

Ea era deja gata de plecare. În mașină, nici unul nu scoase o vorbă. Înainte de a se despărți de el, Katia îl sărută din nou cu foc.

— Am petrecut o seară minunată, șopti ea. O să te sun.

Privind-o cum se îndepărtează, Malko se gândi că toată această poveste se va sfârși cu un viol sau cu un asasinat. Ori cu amândouă.

După tratamentul cu pisco-sour din ajun, căldura și praful din Lima erau și mai greu de îndurat. Malko își simțea capul ca un bolovan. Se afla pe bulevardul Venezuela, în drum spre Universitatea San Marcos. Băuse un litru de cafea, care nu reușise să-l remonteze.

Cât vedea cu ochii, erau înșirați vânzătorii de mașini, depozite uriașe și terenuri virane. În cele din urmă, un panou indica *„Universidad Nacional Mayor de San Marcos"*

El traversă o intersecție plină cu praf, în care staționa un autobuz aflat în pană, apoi vină în bulevardul Amezaga, de-a lungul unui zid plin cu inscripții, în spatele căruia se afla campusul universitar. El parcă mașina lângă intrare apoi pătrunse în campus.

Pe zidul Facultății de Sociologie era un portret uriaș al lui Mao. Nu exista nici un centimetru pătrat care să nu fie acoperit cu sloganuri revoluționare, îndemnuri la revoltă și chemări în numele Căii Luminoase... O banderolă imensă se întindea deasupra porticului Facultății de Științe... „Eliberați pe tovarășul Meche!" Era un conducător senderist ce fusese arestat...

Malko găsi repede statuia în mărime naturală a lui Che Guevara, cu beretă și cu o pușcă Kalașnikov. De ea erau rezemați doi îndrăgostiți ce se sărutau și se pipăiau de parcă erau singuri pe lume. Alți tineri stăteau la soare pe trepte. Nici urmă de Monica Perez. Malko făcu un tur. La două chioșcuri se vindea literatură marxistă și erau etalate

fotografii cu scene de tortură. Era o ambianță exaltată și voit provocatoare.

Când se întoarse la statuie, Monica îl aștepta. Era îmbrăcată cu niște blugi ce-i veneau ca turnați și un tricou uzat.

— *Hola, que tal!*[1]

Ea îi dădu un sărut distrat. Malko îi dădu pachetul cu medicamente.

— Poți să mă aștepți puțin? Trebuie să dau imediat pachetul ăsta. După aceea vom mânca un sandvici și te voi prezenta unor prieteni.

— Bine, o să te aștept la umbră, zise Malko.

El intră în facultate. Traversă repede holul și găsi o ușă ce dădea în spatele clădirii. De acolo, el o văzu pe Monica Perez care se îndrepta către clădirea principală. Malko se amestecă în mulțimea studenților încercând să nu o piardă din ochi.

Tânăra ocoli clădirea centrală. Apoi se îndreptă către un turn cu apă, aflat lângă un imens stadion lăsat în paragină.

De la distanță, el văzu un tânăr care o aștepta sub turnul de apă. Era slăbuț și avea plete lungi. Ea îi înmână pachetul, vorbi ceva cu el și se îndepărtă cu pași grăbiți.

Malko nu putea să plece atât timp cât se afla în câmpul ei vizual. Bărbatul care primise pachetul nu se grăbea. El ocoli castelul de apă și o apucă pe o cărare ce ducea către o clădire ceva mai îndepărtată. Când Monica dispăru, Malko se luă după el. Bărbatul intră într-o clădire cu rufe atârnate la ferestre. Un panou anunța: *Instituto de medicina tropical.*

Malko se luă după el. Holul era plin, iar tipul se făcuse nevăzut. Malko urcă la întâmplare pe o scară și ajunse pe un palier decorat cu aceleași sloganuri revoluționare. Nu întâlni însă pe nimeni.

Se afla din nou în holul central, când tânărul pletos apăru de la etajul superior fără pachet și se pierdu în mulțime.

---

1. Salut, ce mai faci! (n.t.)

Malko plecă decepționat. Pachetul fusese probabil dat unui alt intermediar. Nu mai putea să întârzie. Îl aștepta Monica... El se întoarse la Facultatea de Sociologie. Monica îl căuta.

— Am făcut o plimbare prin campus. Este extraordinar de mare!

— Aici bate inima adevărată a Limei, spuse ea cu mândrie în glas. La San Marcos sunt mulți tineri din familii sărace.

— Văd că nu-și ascund opiniile, remarcă Malko.

— Poliția nu are voie să pătrundă aici.

Ei intrară într-un restaurant aflat sub cerul liber unde fură serviți cu eternul *ceviche*. Monica era mult mai relaxată.

— Mi-ai promis că-mi faci cunoștință cu niște prieteni.

— Da. Nu știu dacă vor veni. Sunt destul de circumspecți.

— Cum? Nu au încredere în tine?

— În mine, da. Însă pe tine nu te cunosc. Ai luat articolele scrise de tine?

— Da.

— Dă-mi-le, te rog.

El îi întinse plicul ce conținea materialele fabricate de CIA.

— Așteaptă-mă puțin, îi spuse Monica.

Din nou, ea se pierdu în mulțime. Se întoarse după un sfert de oră.

— Le-am dat, spuse ea. Să sperăm că vor accepta să se întâlnească cu tine.

— Tu ești de acord cu ideile lor?

— Sigur că da!

— L-ai întâlnit și pe Manuel Guzman?

Ea dădu din cap.

— Guzman este mort. A murit de mult. A fost foarte bolnav.

— Atunci cine conduce Calea Luminoasă?

— Un consiliu, îi explică ea. Indivizii în sine nu au importanță...

— Asta îmi amintește de *Angkar*-ul kmerilor roșii, zise Malko. Ei aveau idei interesante dar au ucis trei milioane de cambodgieni.

Monica ridică din umeri.

— Erau niște deviaționiști. Nu au aplicat cum trebuie învățăturile lui Mao.

Partea proastă era că fata era sinceră. Ea se uită la ceas și se ridică de la masă.

— Să plecăm. Nu cred că vor mai veni astăzi. Ai vrea să conduci? Mașina mea este încă la reparat. Altfel, trebuie să iau un taxi?

— Te conduc cu plăcere, zise Malko.

Ca *pasionaria* marxistă, Monica era mai puțin atrăgătoare.

Cei doi părăsiră campusul. Toyota era parcată afară. Malko vârî cheia în broască. Monica aștepta la cealaltă portieră. Brusc, pe chipul ei apăru o expresie de groază. Malko nu mai avu timp să reacționeze. Două brațe puternice îl cuprinseră pe la spate trăgându-l înapoi. Un bărbat apăru lângă el cu brațul ridicat. O lovitură puternică de măciucă îl doborî la pământ. În acea clipă o văzu pe Monica încercând să fugă, dar un bărbat îi bară drumul lovind-o cu sălbăticie. Apoi, totul se întunecă în jur.

Capitolul IX

Când se trezi din leşin, Malko simţi o durere vie în partea dreaptă a craniului şi o stare de vomă. Deschise ochii şi privi în jurul său. Se afla într-o celulă nemobilată, cu ziduri verzi. În mijlocul tavanului atârna un bec chior a cărui lumină slabă se combina cu palidele raze ce pătrundeau prin grilajul ferestruicii. De afară se auzeau râsete şi frânturi de conversaţie, iar Malko ghici că fereastra dădea într-o curte. Când încercă să se mişte văzu că are mâinile încătuşate la spate.

Cu greu, reuşi să se ridice. Îl durea tot corpul ca şi cum ar fi fost călcat în picioare. Buzunarul drept era descusut, semn că îl percheziţionaseră cu brutalitate.

Se afla în mâinile poliţiei peruane!

Rezemat cu spatele de zid, îşi aminti de atacul fulgerător de la intrarea în universitate. Unde se afla Monica Perez? Nu-i era frică ci simţea o furie dublată de nemulţumire. Ce însemna această arestare care semăna mai degrabă cu un kidnapping?

Setea îi ardea gâtlejul. El începu să dea cu picioarele în uşă. Aceasta se deschise şi îşi făcu apariţia un civil cu un revolver la centură. El îl privi cu scârbă:

— Ce vrei, bă?

— Vreau să vorbesc cu şeful tău, zise Malko în spaniolă:

Celălalt se uită la el de parcă nu pricepea.

— Cheamă-l pe şeful tău şi dă-mi nişte apă să beau. Eu nu sunt peruan ci un om de ştiinţă austriac.

Gardianul rânji, scuipă pe jos și închise ușa fără să vorbească. Nu părea prea impresionat.

Așezat direct pe pardoseală, cu spatele sprijinit de perete, Malko încercă să facă bilanțul celor întâmplate. În afară de general, nimeni nu știa că este un agent CIA. Trebuia să se descurce singur fie ce-o fi. Se întreba dacă Monica Perez reușise să scape, lucru puțin probabil.

Se scurseră astfel vreo douăzeci de minute, apoi se auzi zgomotul unei chei în broască... Ușa se deschise și apăru gardianul. De astă dată părea ceva mai binevoitor.

El avea într-o mână o cană cu apă, pe care o așeză jos în fața lui Malko.

— Șeful vrea să te vadă, zise el. Până atunci, mi-a spus să-ți dau să bei apă.

Părea un semn bun. Gardianul plecă din celulă, încuind ușa în urma sa. Malko se aplecă spre cană. Cum nu avea mâinile libere, era nevoit să bea ca un câine. În momentul în care se apropie de suprafața vasului, rămase încremenit de oroare. În apă se aflau două lucruri oribile. Erau două mâini de femeie tăiate în dreptul încheieturii, galbene și răsucite, de parcă ar fi fost îmbălsămate. Pe o mână se putea vedea un inel alb încrustat în carnea umflată. Fuseseră tăiate mai demult, deoarece nu se vedea nici urmă de sânge proaspăt.

Malko se retrase gata să vomite. Ce voia să însemne acest mesaj macabru?

Era încă sub imperiul acestui șoc, când ușa se deschise iar și apăru *glumețul gardian* însoțit de o namilă respingătoare și negricioasă. Acest nou personaj era înarmat și ținea în mână o cârpă neagră.

— Ei, *amigo*, parcă îți era sete. De ce nu ai băut? Preferi să bei cu colonelul, nu-i așa?

Cel de-al doilea călău îi puse o cagulă peste cap. Era făcută dintr-o pânză neagră, complet opacă. Malko simți cum i se pune o frânghie în jurul gâtului, apoi simți un obiect rece și dur la baza gâtului.

— *Amigo*, dacă încerci să o ștergi de aici, îți vei pierde capul!

Cei doi torționari izbucniră într-un râs grotesc. Apoi îl apucară fiecare de câte un braț și îl scoaseră din celulă. Apoi urcară o scară. Malko numără trei etaje. Pe drum se întâlneau cu persoane care îi salutau cu veselie în glas. Erau și voci de femei printre cele de bărbați.

În cele din urmă, se deschise o ușă și gardianul spuse.

— Iată un alt pachet pentru colonelul Ferrero.

O fată râse. Ea spuse ceva cu voce joasă, iar Malko fu condus în altă cameră. Acolo i se desfăcură cătușele și i se scoase cagula.

Malko descoperi că este într-o cameră deosebit de înaltă. Un ventilator antic se rotea lent. În fundul camerei, o perdea ascundea un perete întreg. Pereții verzui erau complet goi, cu excepția unui tablou vechi ce reprezenta un militar plin cu decorații. În spatele unui birou acoperit cu vrafuri de dosare și mai multe telefoane, stătea un bărbat care îl observa cu atenție. Avea un craniu alungit, aproape pleșuv, pielea măslinie și niște ochi negri, inteligenți. În fața sa se aflau toate obiectele găsite asupra lui Malko: bani, acte, cărți de credit și revolverul primit de la Felipe Manchay.

La un semn făcut de el, cei doi gardieni se retraseră din birou. Malko era legat de o conductă a caloriferului cu mâna stângă, așa că nu se putea deplasa prea mult.

Bărbatul pleșuv se ridică încet și veni în fața lui, fumând.

— *Usted habla castillano?* [1]

— Si, răspunse Malko.

— Așadar, *señor* Linge, văd că-i frecventați pe subversivi.

— Nu știu ce vreți să spuneți, făcu Malko. Eu am fost răpit de niște necunoscuți. Sunt cetățean străin și...

El se întrerupse cu un urlet de durere. Bărbatul tocmai își stinsese țigara pe pieptul lui.

— Să vă adresați cu *„señor coronel"*, precizează acesta cu o voce catifelată. Continuați.

---

1. Vorbiți castiliana?

Malko își stăpâni furia ce-l copleșea. Nu servea la nimic să opună rezistență în fața unei asemenea brute.

— *Señor coronel*; făcu el cu o voce glacială, cred că este vorba de o gravă eroare a serviciilor dumneavoastră. Eu sunt un om de știință, venit în Peru în interes de serviciu și nu știu de ce am fost arestat...

Pieptul îl ardea, dar fu nevoit să-și spună povestea, insistând asupra laturii sociologice a misiunii sale, explicând cum a întâlnit-o pe Monica Perez în cursul unei serate și cum ea îi servea de ghid.

Rezemat de birou, colonelul îl asculta impasibil. La sfârșit, el începu să-l tutuiască.

— Așadar spui că nu ai absolut nici o legătură cu teroriștii, nu-i așa?

— Exact, *señor coronel*.

— Aha. Știi unde te afli acum?

— Nu, *señor coronel*.

— Te afli la Dircote. Iar munca noastră este să-i găsim pe teroriști. Așa că acum înțelegi...

Tipul părea că se îmblânzise după accesul de ferocitate. El se apropie de draperie și trase brusc de ea, descoperind o întreagă colecție de borcane la fel cu cel ce-i fusese adus în celulă. Puteau fi circa o sută. Fiecare borcan era etichetat și numerotat. Colonelul îl privi zâmbind.

— Asta este arhiva mea! Din când în când, arestez câte un subversiv care nu vrea să mă creadă că prietenii lui au fost deja prinși. Cum nu avem loc suficient să păstrăm cadavrele, arhivăm doar mâinile.

Malko simți din nou că îl învăluie o senzație de greață.

De astă dată, rămase fără grai, simțind o dorință imensă de a-l scuipa în obrazul măsliniu pe bărbatul din fața lui. Acesta trase cortina la loc și se îndreptă fără grabă către el. Luă pașaportul lui Malko de pe birou și îl răsfoi.

— Nu ai venit la Lima de multă vreme. Îți place aici?

— Da, *señor coronel*, dar aș vrea ca să se risipească această neînțelegere.

Era hotărât să nu dezvăluie adevărata sa identitate până la limita extremă, pentru binele misiunii sale.

— Sigur, sigur. Având în vedere că nu ai nimic de-a face cu teroriştii...

Urletul de durere al lui Malko străbătu zidurile clădirii.

Cu o furie nemaiîntâlnită, colonelul peruan îl lovise în pântece. Cu chipul schimonosit de furie, el îi strigă:

— Eşti un mincinos ordinar! Un subversiv nemernic! Ai să mărturiseşti imediat ce naiba cauţi în ţara asta! De nu, vei crăpa aici...

El ocoli biroul şi apăsă pe butonul unei sonerii.

Uşa se deschise şi apăru gardianul în civil.

— Adu-l pe numărul 9, urlă colonelul.

— Imediat, *señor coronel!* lătră subordonatul.

Colonelul îşi aprinse o nouă ţigară pe care o fumă în tăcere.

Malko încercă să-şi revină. În cameră, reapăru civilul trăgând după el un bărbat cu capul acoperit de o cagulă, pe care îl legă de o altă conductă.

Cu un gest de scamator, el îi smulse cagula, descoperind un chip desfigurat, stâlcit de lovituri, cu dinţii sparţi, plin de sânge. Malko simţi că-i îngheaţă sângele în vene. Era bătrânul farmacist! Colonelul se apropie de acesta.

— Te numeşti Jorge Luis Salem, nu?

— Si, *señor coronel,* făcu bătrânul cu o voce imperceptibilă.

Colonelul îi arse o scatoalcă.

— Vorbeşte mai tare, porcule! Vreau ca tovarăşul tău să te audă. Tu ai furat medicamentele de la patronul tău?

— Si, *señor coronel,* răspunse nefericitul.

— Şi ce ai făcut cu ele?

— Păi, le-am dat... acestui *caballero.*

— Îl cunoşteai dinainte?

— Nu, *señor coronel.* O femeie m-a sunat ca să mă previnã. Nici pe ea nu o cunoşteam.

— Știi pentru cine erau medicamentele?

— Nu, *señor coronel...*

Ventilatorul din tavan se auzi în tăcerea grea. Vocea colonelului se îmblânzi nițel.

— Și de ce l-ai furat pe patronul tău, Jorge?

Bătrânelul lăsă capul în jos, apoi spuse pe un ton monoton, ca și cum ar fi învățat lecția pe dinafară.

— Am fost forțat. Mi-au spus că dacă nu fac asta, îl vor ucide pe fiul meu, student la Universitatea San Marcos. Ar fi fost mai bine dacă îl retrăgeam de acolo și se ascundea în Sierra...

Malko asculta, revoltat. Pentru un *chulo*, era o reușită extraordinară să-și vadă fiul la Universitate. Teroriștii din Calea Luminoasă îl siliseră să vorbească, fără să le pese de ce avea să pățească... Acum urma să fie distrus de nemilosul angrenaj polițienesc. Colonelul dădu din cap cu o tristețe prefăcută.

— Vezi tu, Jorge Luis, fiul tău nu va fi mândru de tine. Pentru că ai mărturisit de bună voie, nu vei mai fi interogat, dar ai să stai mulți ani în temniță, din cauza unora ca acest străin, care vin să semene nenorocirea în țara noastră.

Bietul farmacist fu luat de lanț și scos din încăpere ca o vită, la abator. Malko era lac de sudoare. Ar fi dat orice ca să se scarpine pe piept. Colonelul veni către el cu un maldăr de fotografii și i le vârî sub nas. Malko putu să se recunoască. Fusese fotografiat în clipa în care primea pachetul din mâinile farmacistului...

— Pentru un subversiv, nu ai fost prea prudent, remarcă peruanul. Acest bătrân era supravegheat, ca și telefonul prietenei tale, Monica Perez... Ați avut ghinion. Deja am arestat, mai mult de două mii de *terracos*, doar la Lima.

Malko reacționă.

— Dar eu nu sunt un subversiv! O prietenă m-a rugat să ridic de la farmacie un pachet cu medicamente expirate ca să le dea săracilor și...

O lovitură de genunchi îi curmă vorbele, amintindu-i că nu s-a adresat cu *„señor coronel"* Când își recuperă suflul, îl văzu pe ofițer cu o cutie de medicamente în mână.

— Astea nu sunt aspirine, e vorba de Lasilix, un medicament pentru bolnavii cronici de rinichi. Și este pentru un asasin odios, pentru Manuel Guzman. Știam noi că ticălosul āla este ajutat din străinătate!

— Nu-i adevărat, *señor coronel!* Eu nu știam ce conține acest pachet.

— Ascultă, făcu peruanul. Tu nu mă interesezi nici cât negru sub unghie. Tot ce vreau eu este să știu unde se ascunde „tovarășul" Guzman. Ajută-mă să-l găsesc și nu vei avea nici o problemă.

În alte împrejurări, Malko ar fi putut gusta această ironie a soartei. Și el îl căuta pe Guzman.

— Apropo, făcu colonelul. Știm că i-ai dat pachetul Monicăi Perez. Ea ce a făcut cu el?

— L-a dat unui student.

— Cum, unui student? Noi știm foarte bine că această femeie este o subversivă, ca tine. Acum o avem în mână și o să o facem să scuipe toată otrava din ea. Dacă tu nu vrei să vorbești, o vom face pe ea să vorbească.

Colonelul era alb de furie. Malko își dădu seama că este depășit. Dacă nu mărturisea cine este de fapt, risca să aibă probleme serioase...

— *Señor coronel,* eu nu sunt un agent subversiv. Vă rog să-i telefonați generalului San Martin. El mă cunoaște și vă va da toate garanțiile în privința mea.

Malko crezu că peruanul îl va sugruma, atât era de mânios.

— Pepe San Martin? Crezi că voi deranja un asemenea om pentru o secătură ca tine? O să-i trimit mai bine un borcan cu mâinile tale! Asta o să-i placă mai mult. Tatăl lui a fost unul dintre marii fondatori ai acestei țări. Nu-i murdări numele!

Tipul făcuse spume la gură. El apăsă pe butonul soneriei. până apăru o fată brună care îl privi pe Malko cu scârbă.

— Spune-i lui Luis să-l ducă pe ăsta la *Quirofano* ordonă colonelul. Eu o să-l anunț.

— *Muy bien, señor coronel.* Pot să confirm prezența dumneavoastră la dineul din seara asta?

— *Si, si. A las nueve.* [2]

Gardianul apăru și îl desprinse pe Malko de țeavă, apoi îl scoase afară din birou.

— *Señor coronel!* protestă Malko. Vă rog insistent să vorbiți cu generalul Pepe San Martin. Este vorba de ceva vital?

— Generalul este pensionat, zise colonelul. Nu-l voi deranja cu o poveste de adormit copiii.

Malko fu scos din birou. Pe culoarul din beton netencuit se vedea că imobilul era încă în construcție. Pe o fereastră se vedea hotelul *Sheraton*. Era în centrul orașului. Gardianul îi zâmbi unei fete care le ieși în cale.

— *Hola! Que tal, Olivia?*

— *Que tal, Luis?*

Cei doi se opriră în fața unei uși. Intrară într-o încăpere sumbră, fiind învăluiți de un miros oribil de acid, sânge și excremente. Totul emana o enormă suferință. În mijlocul camerei se afla o masă, o sonerie metalică, iar la perete, era o etajeră cu unelte de măcelar și lanțuri.

În cameră se aflau trei inși în ținută de luptă. Unul avea aspectul unui play-boy latin, înalt, bine făcut, cu o mustață neagră bine tunsă. El puse pe masă bereta și-i spuse lui Malko, cu un aer jovial:

— *Buenas tardes, caballero!*

În spatele său, era o inscripție *„Aqui se tortura"* Cel puțin, erau sinceri... Gardianul îi șopti ceva mustăciosului apoi se retrase.

---

1 Sala de operații (n.t.)
2. La ora nouă (n.t.)

— Eu sunt locotenentul Francisco Carraz, spuse acesta. Sunt convins că ne vom înțelege. Eu mă înțeleg perfect cu subversivii. Mai ales când au de spus lucruri interesante, așa ca tine.

— Eu nu sunt un subversiv, eu sunt...

Locotenentul îi făcu semn să tacă.

— Da, da, toți spuneți același lucru, la început însă. Eu îl caut de multă vreme pe Manuel Guzman, căci s-a pus pe capul lui un premiu foarte mare. Mi-ar prinde grozav să iau cele zece milioane de soles, căci vreau să-mi cumpăr o mașină nouă.

— Dar nici eu nu știu nimic, eu...

Vorbele i se opriră în gât. Cu un gest rapid, locotenentul Carraz apucă un pumnal cu mâner lung și i-l lipi de gât.

— Am oroare de minciunile subversivilor, spuse el cu o voce dulceagă. M-aș simți tentat să-ți tai beregata și ar fi tare păcat. Poate că ar fi mai bine să-ți tai boașele. Cel puțin, ai mai putea să vorbești după aceea, nu?

Malko avu senzația că trăiește un coșmar.

Știa cât sunt de sălbatici sudamericanii. Peruanul își retrase pumnalul.

— Dacă nu mă crezi pe cuvânt, te voi convinge imediat, zise el. Luis, adu-i pe subversivii care nu voiau să discute cu mine.

Peste câteva minute, fură aduși trei bărbați cu privirile goale, scheletici. Ei se așezară în fața lui Carraz cu capetele aplecate.

— Dați-vă jos pantalonii! le ordonă acesta.

Cu gesturi de automat, ei își desfăcură pantalonii din pânză și îi lăsară în jos.

Oripilat de groază, Malko văzu cicatricele albăstrui, umflate în partea de jos a abdomenelor, acolo unde altădată erau organele lor genitale...

— Afară cu ei! făcu scârbit șeful mustăcios.

Cei trei își traseră pantalonii și părăsiră încăperea. Peruanul se juca distrat cu pumnalul, cu ochii țintă la Malko.

— Așadar ai de ales, *caballero.* Ori îmi spui unde se află Manuel Guzman, ori vei păți același lucru. Pentru mine ar fi o plăcere. Ai un minut de gândire.

Capitolul X

Malko încercă să nu se lase cuprins de panică. Nu știa cât este adevărat și cât este cacialma. Cei trei nenorociți erau poate aduși ca să-i convingă mai ușor pe cei interogați. Oricum, imaginea lor nu-i incita pentru optimism.

— Trebuie să-l anunțați pe generalul Pepe San Martin, repetă el. Sunt un prieten de-al lui.

Locotenentul Carraz izbucni în râs.

— De ce? Vrei să-i vinzi boașele tale?

Râzând întruna, el îl lovi cu sete în stomac cu mânerul pumnalului, apoi, în ficat. Malko, cuprins de o senzație violentă de greață, își goli stomacul pe uniforma peruanului.

— Porc împuțit! urlă acesta. Învățați-l minte pe nenorocitul ăsta de animal!

Cei doi adjuncți se repeziră la Malko și începură să-l tăbăcească cu pumnii și cu picioarele, fără să se uite unde dau, lăsându-l lat. Ofițerul torționar ieși din cameră cu o expresie de scârbă.

— Când mă întorc, atunci ne vom distra...

* * *

Malko își reveni. Era direct pe pardoseala unei mici încăperi fără aerisire, separată de sala de tortură printr-o ușă groasă. Cu toate astea, de dincolo se auzeau gemete, țipete. El încercă în zadar să se ridice în picioare. Pântecele îl ardea îngrozitor. Simțea cum îl cuprinde panica. Aveau să-l masacreze. Nu putea să mărturisească ceea ce nu știa.

Gândul la Monica Perez îl tortura la fel de tare. Ea era cea mai bună pistă pentru ca el să dea de Manuel Guzman.

Noaptea sosi și zgomotele de alături încetară. Malko nu înțelegea cum de generalul nu se neliniștise de dispariția lui. Clădirea părea total pustie. Călăii nu făceau ore suplimentare...

În zori, se trezi cu dureri și mai violente. Un gardian necunoscut îi aduse o cană cu ceai și o bucată de pâine neagră. Apoi îl conduse la toaleta unde se putu ușura.

Ce avea oare să-i aducă această nouă zi? Prin ferestruica celulei, se vedea un petec de cer albastru. Gardianul părea un țăran cumsecade. El îi dădu și o țigară.

— Să fiți atent, îi spuse el lui Malko. Locotenentul Carras este un nebun sadic. Nu vă mai încăpățânați și spuneți-i ce vrea să afle.

În vocea gardianului se simțea o compasiune sinceră. Atunci lui Malko îi veni o idee.

— Ascultă, eu nu sunt un subversiv. Ai auzit de generalul Pepe San Martin?

— *Claro que si!*

— Atunci poți să-i dai un telefon? Trebuie să-i spui doar că prietenul lui străin se află aici. Când va veni, eu te voi răsplăti.

Ei erau aproape de sala de tortură. El simți că bărbatul nu-l credea. Acesta obiectă:

— Dar nu știu numărul lui de telefon.

— 65845, zise Malko foarte clar. Dacă mă asculți, nu vei regreta. Nimeni nu-ți va reproșa că ai dat telefonul acesta. Nu va trebui să spui cum te cheamă. Spune-i doar că mă aflu aici...

Spre marea sa surpriză, el trecu prin fața sălii de tortură și se opriră în fața altei uși. Gardianul bătu în ușa pe care o deschise chiar locotenentul Francisco Carraz.

— *Caballero*, pe dumneata te așteptam ca să începem balul...

Era tot o sală de tortură, mai mare decât prima. Tot spațiul era ocupat de trei paturi metalice legate prin cabluri electrice de o masă plină de instrumente de măsură. Un proiector imens, ca de cinematograf era instalat pe un scaun de lângă birou. Pe perete erau atârnate cârlige de măcelărie și lanțuri. Zidurile erau împroșcate cu sânge și un miros acru umplea sala, în ciuda ferestrelor deschise în curtea interioară.

Malko însă nu vedea decât un singur lucru. Pe cele trei femei, complet goale, cu brațele și picioarele larg desfăcute, încătușate și legate de pat. Două erau necunoscute, dar cea de a treia era Monica Perez. Avea părul lipit de transpirație, privirea pustiită și chipul desfigurat complet. Corpul îi era plin de arsuri produse cu țigara. Locotenentul îl împinse pe Malko înspre ea.

— O recunoști?

— Sigur că da. Era cu mine atunci când am fost răpit.

— Atunci știi că este o înrăită dușmancă a țării... Doar ei i-ai dat medicamentele destinate lui Guzman. Acum neagă acest lucru. Vreau ca tu să-i împrospătezi memoria...

Monica Perez întoarse capul către Malko. Avea o privire impenetrabilă.

— Dezlegați-o. Este ignobil ceea ce faceți. Eu nu știu nimic despre ea. Vă înjosiți procedând astfel...

Locotenentul rânji.

— Înainte de a te scurta de boașe, vreau să-i aduci aminte. A uitat până și numele ticălosului care are nevoie de Lasilix. Curios lucru, nu?

El luă de pe masă un instrument bizar. Era o tijă încastrată într-un mâner de lemn, conectată printr-un fir la un aparat. Apoi deschise radioul.

Un grup cânta pe ritm de salsa:

Noi suntem studenți,
Noi suntem avocați,
Noi suntem medici,
Noi suntem Patria.

— E frumos, nu? făcu Carraz.

El apropie instrumentul de obrazul Monicăi și îi atinse pleoapele închise.

Fata scoase un urlet și se chirci. Malko se repezi la locotenent dar acesta îi puse pumnalul la gât.

— Ai răbdare, vine acuși și rândul tău, făcu acesta. Chiar înainte să apună soarele nu vei mai avea cu ce să o regulezi pe această târfă nenorocită. Eu voi fi cel care o va aranja înainte de a o arunca pe fereastră...

Instrumentul electric de tortură atinse sânii fetei. Cu sadism el îi înconjură aureolele în timp ce Monica era scuturată de șocuri.

— Acum îmi spui unde este tovarășul Guzman?

Ea îl scuipă drept între ochi.

Malko se repezi și-l îmbrânci pe călău. Unul dintre ajutoarele acestuia îl lovi crunt până ce îl văzu la pământ, inconștient.

Un urlet inuman îl readuse la realitate. Aplecat deasupra trupului Monicăi, Carraz se distra vârându-i tija electrică în sex, și rotind-o până ce femeia leșină de durere.

— Ai văzut? Ar fi trebuit să mărturisești și ai fi evitat ca ea să sufere.

El îi puse o cască pe cap. Semăna cu un walkman.

La început nu auzi nimic. Apoi se auzi un bâzâit ce se transformă într-un țiuit strident.

Curând, acesta deveni insuportabil. Era un supliciu atroce. Malko credea că-i va exploda capul. Era imposibil să scape de căști.

Carraz mări volumul sunetului, apoi se întoarse la Monica și îi înfipse din nou tija, de astă dată între fese. Curând, se întoarse dezgustat. Femeia nu se mai zbătea.

În același moment sunetul din căști se opri. Probabil că fusese înregistrat pe bandă magnetică. Malko putu să deslușească vorbele locotenentului.

— la-o de aici și cheamă doctorul.

Doi bărbați dezlegară trupul inert al fetei și o scoaseră din cameră.

Acum, locotenentul se îndrepta către el. El scoase pumnalul de la brâu și se uită la ceas.

— Adevărul este că m-am săturat de mofturile tale. Nu vreau să pierd meciul de fotbal care începe peste douăzeci de minute. Ori îmi spui unde este Manuel Guzman, ori te castrez.

În Peru, fotbalul era ceva sfânt. Malko își înghiți saliva. El simți lama rece prin stofa pantalonului. În acea clipă, ușa camerei se deschise și intră un ofițer. Acesta îi spuse ceva la ureche locotenentului care se uită surprins la Malko.

Urmă o conversație purtată în șoaptă. Furios la culme, Carraz își vârî pumnalul în teacă. Adjunctul său îl dezlegă pe Malko și îl scoase din sala de tortură.

Când fură pe culoar, el îi scoase și cătușele. Părea vădit încurcat și evita să îl privească. El îl duse într-un birou păzit de gardieni înarmați cu puști-mitralieră. La una din mese, se afla silueta micuță a generalului San Martin.

În pofida cafelei, a dușului fierbinte, a hainelor curate și a injecției ce-i fusese administrată, Malko nu putea să-și revină. Capul îi vâjâia și acum și îl durea tot trupul.

Dus imediat la infirmerie, fu examinat de un medic, care îl asigură că nu are nici o rană serioasă. Avea însă corpul acoperit cu hematoame și fața diformă și abia putea să-și întoarcă capul.

Generalul San Martin intră cu un aer vădit îngrijorat.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

— Nimic! Generalul comandant al Dircote este furios la culme.

— Noroc că v-am putut anunța, spuse Malko.

— Eram extrem de îngrijorat, zise generalul. Ei mi-au jurat că nu sunteți în mâinile lor. După ce am primit telefonul

nu au mai avut curajul să nege, deoarece i-am amenințat că mă voi plânge Președintelui Republicii, la care am acces direct.

— Aș vrea să-l răsplătesc pe acel gardian. I-am promis.

Generalul îi puse mâna pe umăr.

— Mai bine nu faceți nimic. Ei vor afla atunci cine este și se vor răzbuna. În cel mai bun caz îl vor da afară, dar eu mă tem că-l vor ucide. Trebuie să mergem la spital acum.

— Unde este Monica Perez?

— Nu știu.

— Fără ea, nu plec de aici. Au tratat-o în cel mai inuman mod posibil, nedemn de o țară civilizată.

— Dar ea este o adevărată subversivă, remarcă generalul cu timiditate în glas. Au tot dreptul să o țină aici.

În cele din urmă, generalul păru învins de încăpățânarea lui Malko și plecă. Malko profită de acest răgaz ca să-și mai revină în fire. Șocul psihologic fusese cu mult mai dur decât tortura fizică. Imaginea celor trei femei goale, martirizate în camera de tortură, nu-i dădea pace.

Generalul se întoarse peste o jumătate de oră cu chipul posomorât.

— Au refuzat să-i dea drumul.

Malko prevăzuse asta.

— Foarte bine. Când ies de aici, mă voi duce direct la Ambasada Statelor Unite să-l întâlnesc pe corespondentul de presă al ziarului *New York Times* căruia o să-i relatez tot ce s-a întâmplat aici. Îi voi da numele locotenentului Carraz. Împreună cu ambasadorul voi merge la Președintele țării... Toată omenirea va sări în sus când va afla ce se întâmplă la Dircote. Amintiți-vă de Argentina și de oprobiul internațional.

— Știu, știu, oftă generalul, dar aici Dircote este mai puternic.

— Încercați să vorbiți cu președintele.

— De aici?

Generalul ridică receptorul.

— Dați-mi 27 0420, ceru centralistei.

I se făcu legătura iar el începu să vorbească extrem de încet. După ce termină, generalul părea vădit ușurat.

— Președintele este de acord. Îl va contacta imediat pe generalul comandant al Direcției, pentru ca Monica Perez să fie eliberată o dată cu dumneavoastră.

— Nu trebuie ca Monica să își dea seama că lucrăm împreună, spuse Malko. Ea trebuie să creadă că a intervenit pentru ea Ambasadorul Austriei și că a fost eliberată la insistențele mele.

— Bine, voi face întocmai așa.

Malko rămase singur. Acum singurul său gând era să se culce în așternuturile proaspete și să doarmă...

Ușa se deschise și generalul San Martin intră vesel, însoțit de un bărbat înalt, cu tâmplele argintii.

— Am aranjat totul, spuse generalul. Dânsul este Konrad Hanover, un vechi prieten de-al meu. El va juca rolul ambasadorului austriac și va vorbi chiar cu Monica.

— Sunt gata să vă ajut, făcu Hanover.

— Unde este Monica? întrebă Malko.

— La parter, zise generalul. Eu plec înainte, căci nu vreau să mă vadă cu voi.

Generalul îi dădu lui Malko documentele cu numele lui și al Monicăi Perez. Erau ordinele de ieșire din arest.

Escortat de „ambasadorul austriac" Malko se îndreptă către ieșire cu pași nesiguri. În hol așteptau mai multe persoane însoțite de civili înarmați. Erau noii suspecți arestați. Monica era și ea acolo prăbușită pe o bancă, cu privirea fixă. Când îl văzu pe Malko se ridică și-l întâmpină.

— Este adevărat că pot pleca?

— Da, zise Malko. Mulțumită Excelenței Sale Ambasadorul Austriei, aici de față. La cererea mea, i-a cerut grațierea ta Președintelui.

Fără să-l privească prea mult pe falsul „diplomat", Monica îl apucă de braț târându-l afară. Un soldat verifică atent documentele și îi lăsă să plece. Malko clipi din ochi în

lumina crudă a soarelui. Enorma clădire din beton cenușiu îi strivea încă. Mercedesul lui Konrad Hanover era parcat în parchingul din față.

— Unde să vă las? întrebă Hanover. La hotel sau la spital?

— La hotel, spuse Malko. Monica, vrei să mergi acasă, nu?

— O, nu, nu, vreau să rămân cu tine, mi-e frică să nu mă aresteze iar...

— Dar ești rănită.

— Nu-i nimic. Voi chema un doctor care mi-e prieten.

Drumul păru lung până în Miraflores. Și Malko și Monica erau cuprinși de toropeală. Abia mulțumiră presupusului lor salvator. Personalul hotelului se purtă ciudat cu ei. Când intră în cameră, Malko observă că fusese percheziționată. Totul era răvășit în ultimul hal. El se repezi la duș și rămase timp îndelungat sub șuvoiul de apă. Monica i se alătură imediat, așezându-se în cadă și săpunindu-și corpul neîncetat. Când Malko îi atinse sânul, ea scoase un țipăt.

— Iartă-mă, dar mă mai doare încă.

Cei doi rămaseră în cadă vreme îndelungată. Nici unul nu avea chef de vorbă. În cele din urmă ieșiră din baie.

— Vrei să chem un medic? o întrebă Malko.

Dinspre pat îi răspunse un mormăit ușor. Monica adormise deja, cu fața în jos. Malko simți că-i este sete. După ce bău un Pepsi și un gin, se simți ceva mai bine.

Cineva bătea la ușă. Malko deschise și un civil îi înmână un pachet.

— Este din partea colonelului. Jos este mașina dumneavoastră.

În pachet se aflau cărțile de credit, revolverul, pașaportul, banii, ceasul și cheile mașinii. Monica îl privea rezemată într-un cot, cu un aer speriat.

— Nu-i nimic, o liniști el cu un surâs.

Ea se prăbuși pe perne și adormi imediat din nou.

Către miezul nopții, Malko se trezi pradă unei violente erecții. În mod involuntar, atinsese coapsa Monicăi ce se trezi. Malko era vădit rușinat.

— Iartă-mă, dar nu sunt în stare, șopti Monica.

El încercă să se calmeze și adormi cu multe întreruperi.

În total, reușiseră să doarmă douăzeci și patru de ore, grație somniferelor și calmantelor. Un medic chemat de Monica îi consultă pe amândoi. În cele din urmă, după ce ieși de sub duș, Monica se așeză pa marginea patului și spuse:

— Mi-ai salvat viața. Dacă nu erai tu, aș fi fost și acum acolo. În cele din urmă m-ar fi ucis.

— Ești sigură?

— Da. Mi-a spus locotenentul cu mustață. Când au de gând să dea drumul cuiva, au grijă să-și ascundă chipurile sub cagule.

— Numele lui este Francisco Carraz, spuse Malko. Este un sadic.

Ei îi povesti despre cei trei bărbați castrați.

— Le vor spune că îi trimit înapoi în satele lor, dar îi vor arunca dintr-un elicopter undeva în Sierra.

Malko nu mai știa de partea cui este. Monica îl privea cu gravitate.

— Nu-mi porți de loc pică? îl întrebă ea.

El o îmbrățișă și o sărută.

— Nu a fost vina ta. Sunt adevărate brute.

— Nu-i adevărat. Ți-am ascuns multe lucruri. Nu era vorba de medicamente expirate.

— Atunci, ce erau?

— Niște medicamente speciale. Pentru un bărbat foarte bolnav, care nu are cum să le procure.

— Numele lui este Manuel Guzman?

Ea dădu din cap că da.

— Faci parte din Calea Luminoasă?

— Nu. Doar îi ajut... Cred că au dreptate. Sistemul este corupt, putred. Ai văzut şi tu.

— Dar nici ei nu par a fi mai buni...

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar vreau să cred că sunt mai buni. Spune-mi, ce ai făcut ca să mă lase în libertate?

În vocea ei se ghicea o umbră de neîncredere. Malko reacţionă imediat.

— Ambasadorul meu a fost formidabil. Trebuia să cinez cu el şi a fost extrem de îngrijorat când nu m-a găsit nicăieri. Datorită relaţiilor sale, a aflat că sunt la Dircote. Atunci, a vorbit direct cu Preşedintele, ameninţându-l cu un scandal internaţional dacă nu mă scoate de acolo. Eu însă am pus condiţiile mele.

Monica Perez păru să accepte această explicaţie. Trupul îi era încă plin de vânătăi, dar ea îşi recâştigase siguranţa.

— Unde vei merge acum? o întrebă Malko.

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni, să-i liniştesc. Am să scriu un articol pentru *Washington Post*. Trebuie să-mi câştig existenţa.

Nu se lecuise! Ea îşi puse blugii şi tricoul.

— După aceea, întoarce-te aici, îi propuse Malko. Astfel voi sta mai liniştit...

Ea ezită puţin înainte să răspundă.

— De acord.

— Aşteaptă. Vreau să-ţi dau maşina mea, zise Malko.

Ea luă cheile Toyotei şi ieşi, lăsându-l pe Malko cu inima strânsă.

A doua oară nu ar mai fi putut să o scoată din ghearele torţionarilor din Dircote.

El se îmbrăcă şi plecă la generalul San Martin cu un taxi. Acesta îl primi cu braţele deschise. Frumoasa Katia nu era acolo.

— Aţi reuşit să scăpaţi cu bine, spuse el. Dar tot acest război este al naibii de *sucio*. [1]

---

1. *Murdar (n.t.)*

— Dircote este o adunătură de torționari sadici, adăugă Malko.

— *Los senderos* au început mai întâi, făcu generalul.

El scoase un teanc de fotografii și i le arătă lui Malko. Erau îngrozitoare. Cadavre ciopârțite cu satârul, mâini, picioare, decupate în bucăți. Un cap de soldat cu cascheta pusă de-a-ndoaselea.

— Iată ce face Calea Luminoasă. Ucide copii și femei. Sunt cu adevărat niște demenți. Dacă reușiți să puneți mâna pe Guzman s-ar evita multă vărsare de sânge nevinovat. Sunteți pregătit să vă duceți la Tingo Maria?

— Sigur că da. Dar poate că mai primesc vreo informație utilă de la Monica Perez.

Mai nutrea speranțe în privința asta...

Se despărți de generalul San Martin cu sufletul tulburat. Acum avea să o trădeze cu adevărat pe Monica Perez.

El se întoarse la hotel. Dar Monica nu venise. Când, în cele din urmă, apăru, Malko dormea. Ea se strecură lângă el în pat și îl sărută. Mirosea a *pisco-sour* și a transpirație.

— Hai să facem dragoste, îi ceru ea. Dar ia-mă încetișor.

El se străduí să fie cât mai delicat cu putință. Monica se crispă brusc, iar el fu gata să se retragă. Mâinile femeii îl reținură însă.

— Nu-i nimic, merge. Nu te teme.

Ei făcură dragoste vreme îndelungată. Nemaiputând să reziste, Malko juisă. Știa că ea nu simțise nici o plăcere. După o lungă tăcere, Monica spuse:

— Trebuia să fac amor imediat. Altfel nu aș mai fi putut niciodată, iar tu erai singurul bărbat cu care puteam.

Amândoi adormiră. În zori, el se trezi din nou excitat la culme. Monica îl privea cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nimic. Te priveam.

Ea se uită la pântecele lui, apoi se aplecă de-asupra lui.

— Lasă-mă pe mine acum. Eu mai am încă dureri.

Degetele ei îl eliberară. Malko simți cum îl cuprinde un val de căldură și o senzație minunată îl făcu să uite toate relele. Monica se descurca extraordinar cu o abilitate de profesionistă. Într-un târziu, după ce terminară, ea îl întrebă:

— Tot mai vrei să-ți continui ancheta?

Cu inima bătând mai repede, Malko spuse:

— Sigur. De ce mă întrebi?

— M-am întâlnit cu prietenii mei. Au acceptat să te vadă.

— Sunt în Calea Luminoasă?

— Da.

— Nu ți-e frică că vei fi urmărită, după tot ce s-a întâmplat?

— Am luat măsuri. Nu se va întâmpla nimic.

Era ceva neașteptat.

— Când va fi asta?

— Azi. Vei merge cu mine. Tu nu vei vorbi cu nimeni.

După o scurtă ezitare, Malko se decise.

— Foarte bine.

El se îmbrăcă și plecară cu Toyota. Monica îi spuse să se îndrepte către sud către periferia Chorillo. Ajunseră aproape în plin câmp. Monica păru cuprinsă de neliniște. La un moment dat, părăsiră șoseaua și intrară pe un drumeag liniștit. Pe un indicator era scris „Calle Inti"

— Să intrăm aici, zise Monica.

Ea îi arătă o curte cu garaj, aflată în fața unei biserici. Purta numărul 174. După ce pătrunseră înăuntru, un bărbat închise poarta din lemn. Monica se dădu jos din mașină și vorbi cu el, apoi se întoarse la Malko.

— Să mergem.

Ei traversară un garaj plin de resturi de mașini și intrară într-o altă curte în care era un Dodge negru. Un bărbat stătea la volan și alți doi, pe bancheta din spate. Monica se urcă lângă șofer, iar Malko se instală în spate. Cei doi îl salutară dând din cap. Erau nebărbieriți, extrem de tineri și sărăcăcios îmbrăcați. Șoferul era mai în vârstă și masiv, și avea ochelari fumurii. Malko se simțea destul de stânjenit.

Cineva deschise poarta și mașina ieși pe un drum desfundat. În curând, pătrunseră pe o șosea ceva mai largă, apoi intrară pe bulevardul pe care veniseră. În cele din urmă, intrară pe Via Expresso. De acolo se îndreptară către Javier Prado.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Nimeni nu scoase o vorbă. Șoferul deschise radioul, iar mașina fu inundată de ritmuri latinoamericane întrerupte de spoturile publicitare.

Rulară astfel preț de vreo jumătate de oră până ajunseră într-o alee liniștită. Șoferul parcă mașina în fața unui teren viran, apoi opri motorul. Malko se pregăti să coboare când vecinul său îl opri cu un gest.

— Așteptăm aici, spuse Monica fără alte explicații.

Brusc, șoferul tresări și spuse câteva cuvinte în dialectul *quechua* celor doi bărbați.

Poarta unei vile se deschise și văzură un bărbat ce stătea cu spatele la ei. Monica îi șopti lui Malko.

— Privește-l pe bărbatul care va ieși de acolo. Lângă mașina albă.

O Mazda albă era parcată la treizeci de metri de ei. Bărbatul se întoarse. Era îmbrăcat cu o cămașă și un pantalon și avea o mustață bogată. Malko îl recunoscu pe Francisco Carraz, locotenentul sadic din Dircote!

Vecinul său se aplecă și luă de pe podea un pistol-mitralieră Star K3, cu încărcător inclus. El i-l dădu lui Malko. Al doilea bărbat scoase de sub tricou un Colt 45 automat și îl îndreptă către Malko. Monica Perez îl privi cu ochii scânteind de ură:

— L-ai recunoscut! Ucide-l!

Capitolul XI

Malko stătea cu ochii aţintiţi spre ofiţerul din Dircote, care se apropia de maşina sa. Simţi arma grea în mâini. Cei doi vecini îi urmăreau atenţi reacţia. Ce însemna oare acest ultimatum?

Monica răsucită către el, spuse cu ochii ieşiţi din orbite.

— Haide odată ! Ucide-l pe tiălosul acela!

Locotenentul mustăcios se căută în buzunar după chei. Era liniştit şi sigur pe sine. Creierul lui Malko lucra nebuneşte. L-ar fi ucis cu mare plăcere pe acel călău sadic, dar asta l-ar fi transformat într-un asasin! Nu avea tăria să tragă într-un om dezarmat, chiar dacă era vorba de o brută din cea mai joasă speţă.

Peruanul de lângă el spuse ceva pe un ton ameninţător. Monica spuse repede:

— Grăbeşte-te !

— De ce trebuie să-l omor eu?

Monica izbucni în plâns şi îl privi. Atunci, Malko se hotărî. Nu se mai gândi nici la succesul şi nici la eşecul misiunii sale. În faţa ochilor văzu sala de tortură şi pe Monica Perez răstignită pe patul de metal. El nu fusese niciodată un ucigaş. Existau însă oameni care nu meritau să trăiască. Motivele pentru care ei voiau ca el să tragă glonţul ucigaş treceau pe planul al doilea.

Nu erau decât două posibilităţi. Dacă îl ucidea pe locotenent, misiunea sa la Lima devenea imposibilă, căci forţele guvernamentale nu l-ar fi iertat. Dacă nu o făcea, risca să strice orice relaţie cu cei în rândurile cărora voia să se infiltreze.

El deschise portiera cu umărul. În acea clipă, Carras își îndreptă privirea către mașina lor. El rămase împietrit, cu cheile mașinii în broasca mașinii. Într-o fracțiune de secundă, el se răsuci și o luă la fugă către vila sa.

Malko era acum afară, cu arma pregătită. El trase o rafală ce ciurui poarta, dar locotenentul dispăruse deja în grădină. El o auzi pe Monica urlând:

— *Vamos! Vamos!*

Malko se urcă în mașina ce porni în trombă. În clipa când dădeam colțul, locotenentul apăru cu o pușcă în mâini.

Șoferul cu ochelari fumurii accelera, trecând peste stopuri și strecurându-se printre camioane și autobuze. Nu era cea mai bună măsură de a trece neobservați... O tăcere de moarte domnea în mașină. Ea fu întreruptă de un zgomot ce venea din față. Erau hohotele de plâns ale Monicăi. Ea plângea acoperindu-și față cu mâinile, iar umerii i se scuturau.

Când ajunseră pe Via Expresso, șoferul încetini viteza. Malko nu mai rezistă. Se aplecă spre Monica și o întrebă:

— De ce ai vrut ca să-l ucid eu?

Monica se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

— Taci! strigă ea cu o voce isterică. Să taci! M-ai mințit încă de la început. Ești un ticălos. Dacă nu mi-ai fi salvat viață, i-aș fi lăsat să te ucidă.

— Ce vrei să spui?

În ochii Monicăi văzu ură amestecată cu o nesfârșită durere.

— Tovarășii mei te-am văzut când erai cu Laura *la sophona* [1] Vorbeai cu ea. Tu ești de partea lor. Din cauza asta ți-au dat drumul.

— Eu îmi defășuram ancheta mea. Ai văzut prea bine cum am fost tratat la Dircote, protestă Malko.

— Da, ancheta ta de sticlete, urlă Monica, pentru că ești un sticlete din CIA! Un *gringo* nenorocit!

---

1. Trădătoarea (n.a.)

— Nu-i adevărat. Nu sunt sticlete. Știi prea bine că voiau să mă ucidă.

Ea nu-i răspunse, hohotind întruna. Ceilalți ocupanți nu spuneau nimic. Era un argument pe care Monica nu putea să îl nege. Dodge stopă brusc. Se întoarseră în locul din care plecaseră. Cei trei bărbați coborâră repede din mașină. Malko și Monica se dădură și ei jos, uitându-se unul la celălalt.

— Nu are rost să le spui prietenilor tăi din Dircote să vină aici, căci nu vor găsi nimic, spuse ea pe un ton amar.

— Nu vorbi prostii! zise Malko. Nu sunt un trădător.

Ea deschise gura și o închise la loc.

Malko ar fi vrut să nu fie nevoit să facă ceea ce făcea. De ce lucrurile trebuiau să fie atât de dificile?

— De ce nu l-ai ucis pe loc? șopti ea. Aș fi fost atât de fericită să le arăt că s-au înșelat... Prin ezitarea ta, ai demonstrat de partea cui ești. Chiar și eu am fost arestată din cauza ta.

— A fost o coincidență, zise Malko. Eu nu am nici un amestec. Colonelul de la Dircote mi-a spus că erai pusă sub urmărire. La fel era și bătrânul farmacist. Cel pe care l-ați șantajat și i-ați distrus viața.

— Poate că da, dar tu rămâi tot un ticălos. Ai încercat să mă folosești. Tovarășii mei m-au sfătuit să te ucid în timp ce dormeai.

— În loc de asta, mi-ai cerut să facem dragoste, remarcă el.

— Te rog să taci. Nu am vrut să accept ideea că poți fi un trădător. M-am jurat în fața lor că se înșeală în privința ta. A mea a fost ideea ca tu să-l execuți pe Francisco Carras. Împușcam doi iepuri dintr-o singură lovitură.

— Știu că nu mă crezi, dar ezitarea mea nu a fost din cauză că aș fi cu cei din Dircote. Este vorba de altceva. Eu nu sunt un ucigaș.

Ea dădu din cap.

— Cu atât mai rău. Puțin îmi pasă. Acum suntem chit. Tu-mi-ai salvat viața, eu ți-am salvat-o la rândul meu. Nu vreau să mai aflu cine ești în realitate.

— Așa ai primit ordine de „la tovarăși"?

— Nu te privește.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu te interesează. Nu încerca să mă vezi. Drumurile noastre se separă aici.

— Ce păcat, zise Malko.

— Asta-i viața.

Monica își șterse lacrimile. El văzu din nou trupul răstignit pe patul metalic și nu se putu abține.

— Monica, te rog, ai grijă de tine.

Ea îi scrută ochii aurii și ceea ce văzu în ei o făcu să izbucnească din nou în plâns.

— Cine ești tu cu adevărat? întrebă ea.

Pe chipul lui Malko apăru un surâs ambiguu.

— Sunt un samurai. Asta este o specie necunoscută pe meleagurile acestea.

— *Adios*, spuse ea. Și nu-l mai căuta pe Manuel Guzman căci îți pierzi timpul.

Malko privi îndelung ușa închisă în urma fetei. Apoi, se urcă în Toyota și plecă spre Lima. Îl sfâșiau sentimente contradictorii. Fusese atât de aproape de a câștiga încrederea Monicăi. Din nefericire, contactul cu ea era acum întrerupt. Definitiv. Ea fusese extrem de explicită. Malko nu știa prea bine cum avea să reușească să-l prindă pe Manuel Guzman, altfel decât plecând de la zero folosind indiciile ce-i mai rămăseseră: bărbatul din campus căruia Monica îi dăduse pachetul și informația primită de la Laura, potrivit căreia Guzman fugise la Tingo Maria.

Katia îi deschise ușa lui Malko, privindu-l cu ochii ei sfredelitori. Purta un taior foarte ajustat, peste obișnuita bluză transparentă.

— Am aflat ce ai pățit, zise ea. A fost îngrozitor.

— Bine că am reușit să scap. Tatăl tău este acasă?

— Te așteaptă. Nu ai vrea să ieșim diseară undeva să mâncăm?

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Generalul apăru cu chipul neliniștit. El îl conduse în biroul său.

— S-a ivit o problemă nouă. Ofițerul de la Dircote, care v-a interogat, a fost azi-dimineață victima unei tentative de asasinat. El pretinde că dumneavoastră erați cel ce a tras asupra lui. Mașina teroriștilor a fost identificată. A fost furată în ajun. Este o metodă folosită de *senderos*. Desigur că i-am spus că acest lucru este imposibil.

— Este perfect adevărat, spuse Malko calm. Și regret că am ratat.

Pepe San Martin ascultă relatarea lui trăgându-se de mustață.

— Neplăcută istorie. Foarte neplăcută. Oamenii din Dircote sunt și așa revoltați de eliberarea Monicăi Perez. Ei sunt convinși că ea joacă un rol foarte important în cadrul organizației Calea Luminoasă și că trebuiau să o facă să vorbească. Chiar și eu care v-am sprijinit sunt într-o situație ambiguă. Desigur că nu mi se reproșează încă nimic. Poate doar faptul că m-am lăsat influențat de dumneavoastră...

— Înțeleg, făcu Malko. Așa se întâmplă când intri într-un joc dublu, asta comportă și riscuri. Amicii dumneavoastră din Dircote nu se gândesc serios că eu lucrez pentru Calea Luminoasă, nu?

Generalul zâmbi cam încurcat.

— Știți că ei au fost totdeauna tentați să-i bănuiască de duplicitate pe toți *gringos*. Amintiți-vă de Fidel Castro. El a fost ajutat de CIA la început.

— Știu asta. Ce mă sfătuiți în acest caz?

— Trebuie găsit Manuel Guzman, spuse generalul. Acest lucru va dovedi buna dumneavoastră credință. Am reușit să-i conving să vă lase în pace o vreme, la fel și pe

Monica Perez. Dacă nu veți obține nici un rezultat, mă voi găsi într-o situație destul de delicată.

— Mi-au mai rămas două piste de explorat. Prima este bărbatul căruia Monica i-a dat pachetul cu medicamente.

— Acela poate fi doar un simplu intermediar care nu ne va conduce nicăieri.

— Ar mai fi și al doilea fir. Știm că Guzman este grav bolnav. Informația dată de Laura poate fi adevărată.

— Biletul pentru Tingo Maria vă așteaptă, spuse generalul. De asemenea, este și o scrisoare pentru prietenul meu, Oscar Huancaya.

— Sper că nu va fi prea târziu și că Guzman nu a reușit să fugă.

Generalul făcu un gest de neputință.

— Avionul pleacă mâine. Îl veți întâlni imediat pe Oscar. Toată lumea îl cunoaște la Tingo Maria. Veți pleca singur?

Malko se gândi imediat la celălalt prieten al irlandezului, bătrânul agent din FBI, și la armata lui particulară. Era omul ideal.

— Îl cunoașteți pe John Cummings?

Chipul generalului se lumină.

— Sigur că da, spuse el. Este un om fantastic. Am o mare încredere în el. Știți cum să-l contactați, nu?

— Da. Vă voi ține la curent.

Generalul peruan îl îmbrățișă, vizibil emoționat. Telefonul lui sună și îl lăsă pe Malko să plece singur. Katia îl luă în primire de la ușă. Fără o vorbă, ea îi sări de gât, suplă ca o mănușă, și îl sărută cu foc.

— Ei, cinăm împreună? șopti ea.

Malko își aduse aminte de frustarea sa de la ultima lor întâlnire.

— În seara asta voi sta cu persoane foarte importante, zise el. Poate în altă seară...

Katia bombăni ceva neinteligibil și îi întoarse spatele.

Toyota lăsată sub soarele torid devenise fierbinte ca un cuptor încins. Malko își spuse că Felipe Manchay i-ar fi putut da câteva indicii prețioase privind Tingo Maria și *los narcos*.

Prins în ambuteiaj, lui Malko îi trebui aproape o oră ca să ajungă în Carretas: Portarul îi zâmbi complice și îl lăsă să urce în biroul lui Felipe Manchay.

Acolo nu era nimeni.

Malko se gândi să-l sune acasă. Soneria se auzi timp îndelungat până receptorul fu ridicat.

— *Quen habla?*[1]

— Malko.

Tăcere. Apoi o voce morocănoasă spuse:

— Ce vrei cu mine? Am de lucru...

Probabil că era în perioada lui de beție.

— Am nevoie de câteva informații, explică Malko. Și aș vrea...

— Nu am nici un fel de informații! Lasă-mă în pace!

Telefonul fu închis în mod brutal. La început, Malko se înfurie.

Cum de se purta cu el așa după ce încasase cele două mii de dolari?! Apoi furia făcu loc angoasei. În atitudinea ziaristului era ceva ciudat. De parcă nu ar fi fost singur. Trebuia să lămurească lucrurile. El se hotărî să plece acolo.

Mașina lui Felipe Manchay era în fața casei. Malko sună la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Neliniștit la culme, el ocoli casa prin grădina vecină și sări peste gardul viu în micuța grădină tropicală a lui Felipe Manchay. Doar un radio urla undeva în casă, în rest nici o mișcare. Cu revolverul în mână, el înaintă cu ochii în toate părțile.

---

1. Cinei-i la telefon? (n.t.)

El se opri în ușa sufrageriei.

Felipe Manchay era acolo, întins pe mochetă. Era tranșat în șase bucăți. Asasinii tăbărâseră peste el și îl măcelăriseră. Mirosul fad de sânge era greț*os*. Mocheta era îmbibată. Când telefonase el, ucigașii erau acolo. Malko realiză brusc că asta fusese ultima picătură ce determinase uciderea lui.

Cauza morții era clară. Cadavrul era acoperit cu bancnotele de o sută de dolari primite de la el, pline și ele de sânge. Malko văzu pe o oglindă două cuvinte scrise cu sânge: *cabeza negra*[1]

Teroriștii din Calea Luminoasă îl socotiseră trădător. Malko privi chipul maltratat. Era clar: în Peru nimeni nu avea exclusivitatea în privința sălbăticiei. El străbătu în grabă casa fără să descopere nimic, în afară de un carnet cu adrese, deschis pe birou. El căută la litera „T"

Într-adevă, găsi acolo *Tingo Maria*, urmată de o listă de nume. Malko rupse pagina și ieși prin grădină, cu inima strânsă. Bătrânul Felipe nu avea să mai profite de pensia sa. El fusese ucis de cei pe care îi considerase prieteni.

Când ajunse la *„El Condado"*, începu să studieze pagina din carnetul jurnalistului. Un nume era subliniat: Frejolito, urmat de un număr de telefon.

Lui Malko îi veni în minte gluma făcută cândva de Felipe care îi spusese că își găsește cocaina într-o fasole. În spaniolă, *Frejolito* înseamnă „fasolică" Era vorba de furnizorul său. Acesta era desigur în legătură cu *norcos*. Putea fi o pistă posibilă care să-l conducă până la Manuel Guzman.

Nimeni nu-i putea spune acum dacă șeful Căii Luminoase părăsise Lima. Nu o mai avea lângă el pe Monica Perez... Trebuia să-și facă aliați siguri și astă, cât mai repede... Alfel risca să aibă soarta lui Felipe Manchay...

---

1 Literal: cap negru – colaborator (n.a.)

Oroya nu răspundea. Centrul minier în care lucra John Cummings, fostul agent F.B.I. recomandat de irlandez, părea rupt de restul lumii.

Obosit, Malko lăsă în seama centralistei să-i facă legătura. Abia după o oră, o voce abia auzită îl anunţă că *señor* Cummings se află în Lima! După câteva pocnituri se auzi şi numele hotelului său: *Bolivar.*

De astă dată îi fu mai uşor. Legătura cu camera americanului se făcu imediat.

— Cummings la telefon, răspunse o voce aspră. Cine întreabă?

— Un prieten de-al irlandezului, spuse Malko.

Se aşternu tăcerea, apoi bărbatul întrebă:

— Care irlandez? Eu cunosc o mulţime.

— La Langley nu există decât unul singur, spuse Malko. Cum eraţi împreună la Pleiku, nu poate să exsite nici o eroare, nu?

Americanul râse.

— Desigur! Nu ştiu cine sunteţi dar sunt al naibii de bucuros să vă aud. Prietenii irlandezului sunt şi prietenii mei. Am auzit eu ceva în legătură cu venirea dumneavoastră, dar în ţara asta nenorocită...

— Trebuie să vă văd, spuse Malko.

— *No problem*! Astă seară, voi fi într-un locşor simpatic, *Casa Blanca*, pe Calle Marques, în cartierul Barranco. Toată lumea ştie unde este. Să întrebaţi de mine.

— Pe curând, spuse Malko.

O scroafă imensă, cu părul portocaliu, ochi duri şi buza de jos agresivă, înfăşurată într-un capot din mătase multicoloră, deschise uşa dublată de un grilaj de fier, ca cea a unei închisori.

— Am întâlnire cu John Cummings, spuse Malko.

Casa Blanca era undeva, la capătul pământelui. O ceată de copii îl împresurară oferindu-i servicii, dintre care unele nu erau dintre cele mai oneste.

Grăsana cu părul portocaliu schiță un zâmbet strepezit și comercial și îi spuse cu o voce dogită:

— Vă așteaptă în spate!

Era o discotecă destul de întunecată. Patroana îl conduse, luând-o înainte și mișcându-și posteriorul ca o magmă de slănină, din care se puteau scoate câteva pneuri bune. Un uriaș cu chip de cowboy era prăvălit pe o banchetă, încadrat de două *chulas* famelice. El se sculă în picioare. Avea cămașa desfăcută până la brâu. Era păros și fiecare centimetru pătrat era acoperit cu tatuaje. El îl îmbrățișă pe Malko cu căldură. Avea vreo doi metri înălțime și o claie de păr nețesălată.

— *Buenas noches, amigo*!

El îi făcu loc între cele două indience și o plesni pe grăsană cu un gest de tandrețe.

— Regina, adu-ne o sticlă de Moët et Chandon.

Femeia se îndepărtă cu un zâmbet de comandă. Cummings își vârî mâna în sânul uneia dintre animatoare.

— Regina asta este o hoață nerușinată! spuse el cu năduf. Îmi golește toate sticlele din cămăruța mea de sus. Eu le las pline și, când mă întorc, le găsesc goale. Și sunt sticle de două sute de mii de soles fiecare. Ea spune că șoarecii sunt de vină...

— Și continuați să veniți aici?

— Regina este „Regina nopții" Dacă vrei o *chula* dată naibii și curățică, *aici o* găsești. Și în plus, mai poți găsi și alte minunății, adăugă el cu un glas mai scăzut.

Scroafa se întoarse mai mieroasă ca înainte, cu o sticlă de șampanie și una de J & B.

— John, șampania este din partea mea, făcu ea cu vocea dogită.

Americanul păru mirat.

— Cred că a dat o lovitură. Altminteri nu face niciodată un gest ca ăsta. Trebuie să profităm...

Cele două *chulas* se făcură nevăzute la toaletă, iar Cummings schimbă tonul vocii.

— Cum îi mai merge irlandezului?

— Bine, răspunse Malko.

— Sunt al naibii de bucuros să vă văd. M-am sălbăticit de tot în jungla asta. Am primit și un mesaj de la Company. Mi se cere să vă ajut... Ce trebuie să fac?

— Este o poveste cam lungă...

El îi relată pe scurt cele întâmplate și vorbi despre posibilitatea de a da de urma lui Manuel Guzman. John Cummings își turnă o porție mare de whisky.

— Ar fi într-adevăr, o lovitură superbă, făcu el. Lucrurile au cam luat-o razna în ultima vreme. În Sierra se închid minele, una după alta. Mereu din același motiv. *Los senderos* aruncă în aer podurile, conductele de alimentare și căile ferate și îi terorizează pe muncitori, dându-le foc la case și asasinându-le copiii și nevestele. Numai noi, cei din Oroya am rezistat pentru că am șaptezeci de zdrahoni sub ordinele mele. Au pus deja un premiu pe capul meu...

— Oamenii dumneavoastră sunt americani?

— Nu, sunt tipi de aici, dar au motive serioase să stea de partea mea. Două sute de dolari pe lună și motive personale de răfuială cu *los senderos*.

— Și ați putea să detașați vreo douăzeci dintre ei, aici la Lima?

— Da, doar pentru câteva zile.

Cei doi își întrerupseră conversația. Cele două *chulas* se întorceau la masa lor. Câteva minute mai târziu, la ușă se produse mare forfotă. Regina se agita în jurul unui tip mic și dolofan, cu inele pe toate degetele, gătit cu o cămașă mexicană. Acesta se instală într-un separeu întunecat din fundul bombei, unde nu putea fi zărit. În jurul acestuia se îngrămădeau vreo șase găligani care țineau niște ziare înfășurate în mod ciudat și care se înghesuiră cum putură în

separeurile alăturate. Cummings se aplecă la urechea lui Malko.

— Tipul care tocmai a venit însoțit de cei șase bodyguarzi cu ziarele făcute sul, este Jesus Herrero, unul dintre barosanii cocainei din Tingo Maria. Anul trecut, era căutat de columbieni cu care avusese o răfuială.

— Ce caută aici?

— Habar n-am. Poate că a venit să se distreze. Tingo Maria este doar o cloacă ordinară. Sau poate are de făcut vreo afacere.

El desfăcu sticla de Moët et Chandon medaliată și turnă șampanie în pahare. O muzică asurzitoare acoperea vocile celor din jur. Una dintre indience se apropie cu mișcări unduitoare. Malko observă atunci cum un bărbat se strecură printre dansatorii de pe ringul de dans și se îndreptă către separeul lui Jesus Herrero. Inima i se opri în piept. Era tânărul căruia Monica Perez îi dăduse pachetul cu medicamente.

Capitolul XII

Malko încerca să distingă ce se petrece în separeul lui Herrero, dar nu reuși să vadă nimic. Era prea întuneric. El se întoarse ca să-i spună și lui Cummings ce descoperire făcuse. Acesta se ridicase însă de la masă și se balansa într-un ritm incert cu o *chula* micuță lipită de el. Malko își întoarse privirile către separeul întunecat. Nu putea crede că are un asemenea noroc...

Prezența acelui tânăr acolo, în tovărășia unui *narco* era primul element ce-i confirma prezența lui Guzman în Lima și intenția acestuia de a fugi din țară, via Tingo Maria. Întâlnirea celor doi nu putea fi o simplă coincidență. Spera ca tânărul să nu-l cunoască! Însă Monica îi vorbise poate de el. Ar fi fost suficient ca să-i atragă atenția asupra lui. El se retrase și mai mult în întuneric. Interpretând greșit această manevră, vecina lui începu să-l pipăie.

Din fericire, John Cummings se întoarse la masă. Malko îl puse la curent în șoaptă.

— Eu nu mai pot rămâne aici, spuse el. Voi aștepta afară până ce pleacă și mă voi lua după el.

— Nu vreți să vin și eu?

— Nu-i nevoie. Vă găsesc eu aici.

— Nu, mai bine veniți la hotel. Vă voi lăsa cheia la recepție.

Malko se retrase ușurel, traversând ringul plin de dansatori. În fața discotecii staționa un Ford LTD negru, cu ferestrele fumurii, plin cu antene și păzit de doi malaci cu aspect suspect. Era cu siguranță mașina lui Jesus Herrero.

Malko ajunse la Toyota sa şi se urcă la volan. Nu avu timp să închidă portiera. O tânără *chula* cu ochi strălucitori se strecură în maşină cu supleţea unei feline.

— *We go hotel*?

Era una din numeroasele cliente ale localului. Enervat, Malko încercă să se descotorosească de ea. Nu voia să rateze filajul dar nici să atragă prea mult atenţia.

— *No. I stay here.*

Din nou, el încercă să o dea jos, dar ea înţelese greşit manevra lui.

— Cincizeci de mii de soles.

El împături o bacnotă în patru şi i-o strecură în sutien. Fata râse fericită, îi mulţumi şi plecă. Nici nu plecă bine fata, că uşa locului se deschise şi apăru prietenul Monicăi Perez. El se îndreptă spre o mică maşină japoneză albă care demară către centru. Din fericire pentru Malko, un taxi porni în acelaşi timp. El profită şi se luă după el, urmărind maşina până în Via Expresso unde se putu refugia în circulaţia relativ densă. Urmărirea micuţei maşini japoneze era floare la ureche. Unde avea să ajungă? El se gândi la Monica simţind o strângere de inimă. Ce stranii erau capcanele vieţii! Era păcat că se aflau în tabere opuse...

În Piaţa Grau, maşina albă întoarse în faţa hotelului *Sheraton* şi intră pe bulevardul 9 Decembrie, de unde o luă pe bulevardul Arica. Tânărul se îndrepta către vest, spre campusul San Marcos... Din păcate, circulaţia începu să se rarefieze. Malko se adăposti în spatele unui autobuz, cu toate luminile de poziţie stinse dar acesta se opri, iar Malko rămase fără acoperire, singur pe bulevard cu maşina albă. Cele două maşini opriră la un stop, una în spatele celeilalte. Când stopul trecu pe verde, tânărul viră la dreapta, în bulevardul Amegaza ce mergea de-a lungul campusului. Malko fu nevoit să meargă drept înainte. Când putu să se întoarcă, maşina albă dispăruse. El exploră în van împrejurimile, dar fără nici un rezultat. Tânărul poate că intrase în Universitate.

Malko se întoarse în centrul Limei tremurând de furie. Pierduse orice posibilitate de a-l intercepta pe Manuel

Guzman înainte ca acesta să părăsească Lima. Singura persoană care îl mai putea ajuta acum, era John Cummings. Date fiind relațiile sale cu Dircote, era mai sănătos să-i țină pe peruani la distanță

Cheia era la *recepție conform* înțelegerii. Malko bătu la ușă, dar neprimind nici un răspuns, deschise singur. El se opri în prag, vădit stingherit. Într-un pat imens cu baldachin, John Cummings executa o complicată figură din arta erotică a incașilor....

Trupurile catifelate și arămii ale două *chulas* se amestecau cu trupul lui Cummings, contopindu-se într-un șarpe uriaș, multicolor, care se zvârcolea într-un concert de gemete amestecate cu râsete înfundate. Americanul sufla ca o focă apucând la întâmplare tot ce-i cădea în mână: sâni, fese, pulpe cărnoase. Era în al nouălea cer.

— John, îl strigă Malko.

John Cummings tresări brusc, împingând-o pe una din fete jos din pat.

— *I'm coming!* mormăi el.

El o apucă pe cea de a două metisă și, ridicând-o ca pe o păpușă, o penetră cu o precizie demnă de toată admirația. Cealaltă *chula* îl privea cu gura căscată. John rămase nemișcat în acea poziție, apoi o ridică pe fată de pe el și o străpunse din nou. Fata scoase un țipăt ascuțit. Malko avu impresia că o omoară.

După respirația gâfâită a americanului, își dădu *seama* că e aproape de climax. Cele trei personaje din pat păreau să ignore total prezența sa în cameră. În cele din urmă, vajnicul iubăreț se dădu bătut și se ridică din pat ca un automat, îndreptându-se către baie, unde făcu un duș. Ieși curând, cu un prosop înfășurat în jurul șalelor, își turnă o porție zdravănă de pisco-sour și se prăvăli pe un scaun alături de Malko.

— Fetele astea sunt nemaipomenite! zise el. Au sexul în sânge. Ați văzut Muzeul sexului?

Era vorba de celebrul Muzeu al Erotismului din Lima. Erau acolo celebrele figurine vechi de mii de ani, făcute de incași, care arătau toate modurile posibile de a face sex, iar felația era una dintre cele mai preferate dintre toate... Micuțele *chulas* aveau de unde să învețe...

Cele două tipe se făcură nevăzute în sala de baie.

— Acum putem vorbi liniștiți.

— Am nevoie de câțiva dintre oamenii dumneavoastră pentru mâine dimineață, spuse Malko. Este posibil?

El îi expuse americanului planul său.

— *No sweat*[1], făcu acesta. Îi voi chema imediat să fie în Lima la ora șapte. Vor veni doisprezece inși în trei Range-Rovers.

— Au vreo problemă dacă vin înarmați?

Cummings râse înveselit.

— Au toți permise. Aici se poate orice dacă plătești gras. Fiecare are M16, FAI și puști calibrul 12. Unde doriți să vină?

— Încă nu știu. Încă nu sunt sigur că voi avea nevoie de ei.

— O.K.! Le voi spune să aibă niște radio receptoare prin care vor primi ordinele. O.K.?

— O.K. Ne întâlnim atunci mâine, spuse Malko.

John Cummings îi strivi falangele. Interludiul amoros cu cele două șerpoaice îl înviorase teribil.

Holul hotelului *Bolivar* era pustiu, la fel și străzile din centrul orașului. În zece minute, Malko fu la *El Condado*. Era nerăbdător să pornească în căutarea lui Guzman. Din păcate, nu putea zbura până la Tingo Maria.

Un soare arzător domnea peste campusul San Marcos, scoțând și mai mult în evidență roșul inscripțiilor

1 *Nu-i nici o problemă (n.a.)*

revoluționare ce umpleau toate zidurile. Și nu era încă decât ora opt dimineața! Lungit pe platforma de ciment a stadionului, Malko putea să supravegheze Facultatea de Medicină tropicală, principalele facultăți și bulevardul croit de-a lungul campusului. Primise de la John Cummings un binoclu extrem de performant. Americanul, în fruntea detașamentului său de mercenari, aștepta ceva mai departe, în bulevardul Venezuela. Fiecare vehicul avea un walky-talky identic cu cel primit de Malko. Acesta ajunsese în acest loc de observație amestecându-se în mulțimea de studenți. Aici era ferit de privirile celor de jos, stadionul fiind ieșit din uz. Numai noaptea veneau perechi de îndrăgostiți în tribunele goale.

Cimentul deveni insuportabil de fierbinte. Malko își mai schimbă poziția și își șterse transpirația ce-i curgea în ochi. Ca orice pândă, și acum rezultatul putea să fie nul. În campus, studenții intraseră la cursuri. Din cauza folosirii binoclului, lui Malko i se împăienjeniseră ochii. Doi bărbați își făcură apariția din Facultatea de Medicină tropicală. Cu o tresărire, Malko îl recunoscu pe tipul cu pachetul, însoțit de un necunoscut. Acesta se îndreptă către centrul campusului, în timp ce amicul Monicăi Perez se îndreptă către zidul ce împrejmuia campusul în dreptul bulevardului Amezaga. Mergea repede. El trecu printr-o spărtură și se apropie de o mașină ce tocmai sosise. Era o enormă limuzină americană, neagră și lucioasă, plină cu tot felul de antene și cu ferestre fumurii... Era chiar Fordul LTD, pe care Malko îl observase în noaptea precedentă în fața la *Casa Blanca*! Era mașina magnatului Jesus Herrero, traficantul de cocaină. Un geam era deschis și tânărul își vârî capul în mașină. Din Ford coborî un tip voluminos, care plecă spre campus însoțit de tânăr.

Ei se îndreptară către Facultatea de Medicină tropicală. În același moment, din platforma de ciment sări o bucată, la câțiva centimetri de fața lui Malko. Cineva trăsese în el!

Malko avu o senzație de vomă. El se trase înapoi și scrută orizontul. Un punct luminos îi atrase atenția. Era soarele captat de o armă cu lunetă. Cineva stătea sus, pe terasa Facultății de Sociologie, cu o pușcă cu lunetă, la aceeași înălțime cu el. Craac! De astă dată, glonțul ricoșă, iar Malko sări înapoi ca să nu fie nimerit în cap de următorul glonț. Atunci putu să vadă trei indivizi care fugeau pe pista stadionului. Ei aveau câte un sul de ziar în mână și în curând începură să urce treptele tribunelor către locul unde se afla el. Exfiltrarea lui Manuel Guzman era mai bine protejată decât își imaginase el. Acum era încolțit între cei trei teroriști hotărâți să termine cu el cât mai repede și trăgătorul de elită de pe acoperiș care îi tăia calea de retragere în partea exterioară a stadionului.

Capitolul XIII

Malko deschise radio-emițătorul.

— John! Mă auzi?

— Da, ce se întâmplă?

— Sunt atacat de trei indivizi care urcă spre mine. Și mai este unul care acoperă terasa superioară cu o armă cu lunetă. Am fost încolțit.

— O.K. Sosesc imediat. Nu suntem departe.

Malko se întoarse cu revolverul Taurus în mână. Cei trei ucigași urcau spre el, răsfirați în evantai. El se dădu înapoi pentru a nu fi în bătaia puștilor lor. Se blestema că își subestimase adversarii.

Deodată observă o mișcare printre copacii din campus: era mașina neagră a lui Jesus Herrero, care rula către Facultatea de Medicină tropicală!

De data asta, Malko nu mai avea nici o îndoială. Veniseră după șeful Căii Luminoase. Ca să poată vedea mai bine, el se apropie de marginea ultimei tribune. Un nou glonț îi șuieră pe la ureche și apoi se înfipse în ciment. Trăgătorul de pe acoperișul Facultății de Sociologie nu-l pierduse din ochi. Malko se adăposti după parapetul din ciment, dar fu întâmpinat de o rafală scurtă ce venea din sens opus. Malko ripostă trăgând în cel mai apropiat adversar, obligându-l să se adăpostească. Apoi trase înspre ceilalți, reușind să le tempereze ascensiunea o vreme. Acum trebuia să-și reîncarce arma...

Alte proiectile șuierară în jurul capului său. Când agresorii aveau să se apropie mai mult, devenea o țintă perfectă. Adoptând o nouă tactică, cei trei bărbați se apropiau acum fără să mai tragă în el, încercuindu-l.

El trase penultimul cartuș ca să-l oprească pe cel mai apropiat, apoi examină campusul. Un Range-Rover intra în el dinspre bulevardul Amezaga! Venea John Cummings!

După ce ocoli Facultatea de Sociologie, mașina stopă în spațiul descoperit din fața pasajului subteran ce ducea în interiorul stadionului.

Americanul coborî primul, cu un M16 în mână. Era urmat de patru zdrahoni, înarmați cu arme de asalt. Ei intrară în tunel.

Malko se răsuci. Unul dintre teroriști tocmai îndrepta arma către el. Atunci Malko trase ultimul său cartuș, iar rafala peruanului se irosi în platforma de ciment. Zece secunde mai târziu, Cummings și oamenii săi își făcură apariția și o rafală reuși să doboare pe unul dintre tinerii asaltanți, ce scăpă arma și-și frânse coloana vertebrală pe dalele din spatele lui. Urletul înfiorător îi îngheță sângele lui Malko. Ceilalți doi teroriști încercară să se adăpostească în tribune.

Oamenii lui Cummings îi înconjurară și îi doborâră cu rafale scurte și precise. Erau adevărați profesioniști.

Malko se apropie de unul dintre agresori. Moartea îi întepenise trăsăturile, iar sângele curgea în valuri din tâmpla ciuruită. Avea o expresie încă infantilă. Poate că mama lui și-l imagina studiind, aplecat deasupra unei cărți. El strângea încă în pumn revolverul-mitralieră, prea mare pentru el.

Era soldatul necunoscut dintr-un război care îl depășise.

John Cummings aștepta cu M16 lipit de coapsă, redutabil cu cămașa deschisă.

— *Subversivos!* urlă el către un grup de dansatori ce pătrunseseră în stadion.

Băieții și fetele se risipiră ca un stol de păsări, într-o mulțime de culori. În Peru, civilii înarmați nu erau de bun augur.

— Am văzut trecând limuzina lui Jesus Herrero, spuse Malko. Se îndrepta către Facultatea de Medicină tropicală.

Ei alergară către Range-Rover. Zgomotul împușcăturilor fusese amortizat de zidurile din ciment ale stadionului, iar studenții își vedeau de treburile lor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cât despre trăgătorul de pe acoperiș, acesta nu se mai manifestă. Range-Rover-ul se îndreptă în viteză de Facultatea de Medicină tropicală.

Acolo domnea animația obișnuită și nici urmă de limuzină...

Malko și americanul se dădură jos din mașină. John îi întinse lui Malko un Uzi.

— Țineți asta. Veți fi mai puțin vulnerabil...

În fața acestor bărbați înarmați, tinerii se risipiră. Din trei salturi, Cummings îl înșfăcă pe unul mai slăbuț și îi vârî țeava armei în piept.

— Ai văzut o limuzină neagră?

Îngrozit, băiatul spuse:

— *Si, si.* Tocmai a plecat.

— Încotro?

— Pe acolo, făcu tânărul indicându-i drumul ce înconjura clădirea.

Cei doi sosiră în mașina, care demară în marșarier chiar în clipa în care se întâmplară două lucruri.

Mai întâi, Malko văzu limuzina neagră care mergea pe Avenida Colonial. În aceeași secundă, în fața Range-Roverului, ateriză un obiect aruncat de la fereastră. Era o grenadă. Aceasta explodă cu un zgomot infernal aruncând o jerbă de flăcări ce pulverizară toate ferestrele clădirii și parbrizul mașinii lor. Ocupanții ei fură azvârliți la pământ de suflul exploziei.

Înjurând de mama focului, John se repezi la spărtura făcută în zid. Mașina trecu cu brio lăsând în urmă oglinda

retrovizoare şi o parte de aripă. Limuzina neagră era departe. Cummings îşi chemă şi ceilalţi oameni prin radio, dar nu primi nici un răspuns.

— *Sons of a bitch!* Nu sunt pe recepţie.

Mânios la culme, el conducea maşina pe Avenida Colonial, depăşind vechile autobuze şi camioanele.

— Ăştia se duc val-vârtej la Tingo Maria. Iar maşina este una blindată ca un tanc.

— Dar ce face poliţia? De ce nu-i arestează?

— Nici un sticlete nu se va atinge de maşina personală a lui Jesus Herrero. Este un om prea puternic. Iar militarii, nici atât. El a dat vile tuturor ofiţerilor din Tingo Maria. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Limuzina se vedea din ce în ce mai mică. Se apropiau de centrul oraşului. Traficul era din ce în ce mai intens. În cele din urmă, reuşiră să ajungă din urmă Fordul.

Era imposibil să vadă câţi oameni erau înăuntru. Cu avalanşa de *ambulantes* de pe trotuare, ar fi fost un adevărat masacru dacă ar fi început să tragă în ei.

— Să mai aşteptăm să fie mai puţină lume în jur, sugeră Malko.

Uitându-se în oglinda retrovizoare americanul spuse:

— Vin unii în spatele nostru...

Malko se întoarse repede. O Toyota bej, cu patru tipi la bord, se apropia mâncând pământul.

— Ăştia nu au de gând să aştepte până se răresc pietonii. Sunt columbieni. Iar unde sunt columbieni, sunt şi cadavre.

Manuel Guzman îşi pregătise bine fuga. Cele trei vehicule ajunseră în piaţa 2 Mai. LTD-ul negru vira la stânga, în Avenida Ugarte, evitând centrul oraşului.

— Se îndreaptă către marginea oraşului, zise John. De acolo o vor lua pe autostrada centrală către nord.

— Ar fi bine să-i putem opri înainte, sugeră Malko. Sunt mai rapizi decât noi.

Limuzina neagră dispăru în cele din urmă. Range-Rover-ul fu blocat de un autobuz care mergea cu încăpăţânare pe

mijlocul șoselei... Înjurând năpraznic, John își scoase Colt-ul și oglinda retrovizoare a autobuzului se făcu țăndări. Autobuzul se înscrise imediat pe banda din dreapta, iar americanul apăsă pe accelerație până la fund. Toyota era pe urmele lor. În depărtare să zăreau Anzii. În curând, ajunseră pe șoseaua de centură, presărată cu gropi enorme. Traversau o zonă industrială sinistră. Malko zări aprizându-se luminile roșii ale LTD-ului.

— Atenție, limuzina s-a oprit! strigă el.

Din urmă, Toyota bej se apropiase sensibil. Acum puteau să zărească țevile puștilor-mitralieră îndreptate către ei.

Cummings puse o frână bruscă. Portierele se deschiseseră și patru bărbați coborâră înarmați.

— Sunt columbienii! Pe ăștia nu trebuie să-i lăsăm în picioare! spuse John aruncându-se la pământ.

El îi luă la ochi, armă și trase. Unul dintre columbieni făcu o piruetă și căzu pe spate cu o jumătate de craniu spulberată. Ceilalți începură să tragă ca nebunii.

Rezervorul mașinii lor explodă, capota se deschise și mașina fu învăluită de flacări ce se ridicară într-o imensă coloană roșie. Armele columbienilor scuipau foc spre Malko care ripostă cu al său Uzi. Oamenii lui Cummings se lansară la atac. În numai câteva clipe, cadavrele columbienilor erau înșirate pe șosea ca popicele. Mai morți decât atât nu se putea.

Malko se întoarse. Toyota demara în marșarier. Doi dintre ocupanții ei îi împroșcau cu gloanțe pentru a-și acoperi retragerea. El își descărcă toată muniția, dar nu reuși decât să spargă parbrizul. Toyota se îndrepta acum către Lima. John ocoli Range-Rover-ul distrus de flăcări.

— O să-l trec pe nota de plată...

— Da. Numai că până vom găsi o altă mașină, ei vor fi deja departe. Cunosc bine drumul ăsta nenorocit. Nu poți să mergi în viteză, iar de la Oroya este o ceață că nu mai vezi la un metru distanță....

În fața cadavrelor și a mașinii ce arsese, se formă un ambuteiaj de mai mare dragul. Claxoanele sunau într-un concert asurzitor. Enervat, John își puse un nou încărcător în M16 și înaintă către primele mașinii.

— Liniște, că trag! urlă el.

Claxoanele amuțiră. Din depărtare se auzea sirena poliției.

— Nu puteți da la o parte cadavrele alea? strigă un șofer de camion. Ne grăbim.

— Sunt niște subversivi! explică Cummings.

— A e-n regulă! făcu celălalt.

El porni motorul și trecu cu roțile peste picioarele unuia dintre columbieni. Venind pe autostradă din sensul opus, o mașină albă se îndrepta către ei. John Cummings cu arma în mână, stătea țanțoș în mijlocul drumului. Din mașină coborâră mai mulți polițiști, cu mâinile în sus... Americanul lăsă arma în jos și le făcu semn să se apropie. Malko simți că se sufocă de furie.

În acest răstimp, Manuel Guzman putea să fugă liniștit. Cummings scoase documentele pe care polițiștii le examinară cu respect din cauza armei automate. În cele din urmă, dispăru orice neînțelegere.

— Să ne grăbim, zise Malko. O să-l pierdem definitiv pe Guzman.

— Avem timp berechet, îl liniști americanul. Ca să ajungă la Tingo Maria, are nevoie de opt sau chiar și de unsprezece ore. Peste trei ore avem un avion și vom sosi acolo înaintea lor. O să le facem o surpriză... Acum, mor de foame. Hai să *mâncăm* niște *ceviche*.

— Dar cum facem rost de bilete de avion?

Americanul îl liniști cu un surâs condescendent.

— Pentru cincizeci de mii de soles de persoană se rezolvă tot. Eu cunosc niște tipi de la Aeroperu.

În cele din urmă își făcură apariția și celelalte două Rango-Rovers. Ele fuseseră interceptate de o patrulă din Guardia Civil, asta explicând tăcerea lor. Era timpul să plece de acolo...

Malko nu avea răbdare să stea în loc. Sala de așteptare era supraaglomerată. Nenumărați țărani și câțiva turiști, precum și câțiva peruani se îndreptau spre Tingo Maria din motive ce nu erau mărturisite. Cu tichetele de avion în buzunar, obținute prin intervenția lui John, cei șase membri ai grupului lor se îndreptau spre avion prin fața unui șir lung de oameni resemnați. Ceilalți oameni plecaseră pe șosea spre Oroya. Avionul era acolo, un frumos Fokker, aproape nou. Se anunțau toate plecările, mai puțin a lor. Într-o țară ca Peru era obișnuită o întârziere de cel puțin o oră și jumătate!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— De unde să știu eu? Este ori o pană, ori o grevă sau s-a îmbătat pilotul. *Take it easy*. Avem destul timp.

Americanul își continuă distracția. Era nebun după benzile desenate. Malko profită de răgaz și-l sună pe generalul San Martin. Acesta era deja la curent cu evenimentele de pe Autostrada Centrală și cu masacrul din campusul universitar.

Dintr-un difuzor se auzi clar:

— Zborul către Tingo Maria cu numărul 764 a fost anulat.

Malko sări ca ars. Americanul se duse să se intereseze.

— Este timp nefavorabil. La Tingo Maria, plouă cu găleata.

— Dar asta nu poate împiedica aterizarea unui avion! protestă Malko.

— În țările civilizate, poate că nu. Aici însă, da. Când veți vedea pista de aterizare din Tingo Maria, veți înțelege de ce. Este prea scurtă și nu are nici radar și nici stație de radio.

— Dar, atunci...

— În acest moment, oamenii noștri au trecut de Oroya. Mai au de mers șase ore bune. Asta dacă nu au avut probleme pe drum.

— Până la urmă, tot vor ajunge la Tingo Maria, în timp ce noi... Iar Guzman nu va vrea să mai stea pe aici.

— Guzman, nu. Dar cerul nu-i iubește pe teroriști... Pentru că dacă noi nu putem ateriza, ei nu vor putea decola. Sunt prinși acolo. Un zbor, chiar și ilegal, are nevoie de vizibilitate. Am urmărit buletinul meteo. Va fi vreme nefavorabilă încă trei zile cel puțin.

— Ce sugerați să facem în acest caz? întrebă Malko.

— Vom pleca pe șosea, liniștiți. Pe drum îi mai adunăm și pe ceilalți oameni ai mei care ne așteaptă în Oroya. Vom pleca împreună la Tingo Maria și-l vom prinde pe fugar. O.K.?

— O.K., făcu Malko.

Pierdeau însă avantajul surprizei. Aveau să se vâre în gura lupului. Nu exista însă altă alternativă. Manuel Guzman era împotmolit în Tingo Maria. Nu se punea problema să plece în Columbia pe șosea, iar la Lima era și mai riscant să se întoarcă. Cât despre a fugi în Brazilia, Paraguay ori Argentina, ar fi trebuit să traverseze jungla amazoniană.

Capitolul XIV

Din ceață apăru un enorm Volvo semiremorcă, cu farurile aprinse, rulând pe stânga pentru a evita ciocnirile. Cu toate acestea, el atinse în trecere Range-Rover-ul.

— *Motherfucher*! urlă John Cummings ținându-se cu putere de volan.

Roata din față dreapta a mașinii *sale intrase* într-o groapă enormă. Înaintau în medie abia cu douăzeci de kilometri pe oră. Din așa-zisa șosea mai rămăseseră rare insule de asfalt, pierdute pe muntele Ticho în mijlocul Anzilor, la o altitudine de cinci mii de metri. În spate, tremurau de frig cei patru oameni ai săi, ce mai trăgeau din când în când câte o înghițitură de pisco-sour. Farurile erau aprinse, dar în fața lor *nu* se vedea decât un imens gol. John puse o frână violentă.

— *Shit, shit, and shit!* înjură el sărind din mașină.

Înfrigurat Malko îl imita și el. Aerul era înghețat și rarefiat. După ce făcu patru pași, el simți că îl ia amețeala.

— Suntem la 5200 *m altitudine. Un viraj mai brusc* și s-a zis cu noi... Este vorba *de soroche*[1] În curând începe coborâșul.

După ce examină cu atenție drumul, el continuă să conducă mașina cu mare precauție. În spatele său, un camion claxona nerăbdător. Pe tot parcursul drumului întâlnise un singur baraj al poliției la Chosica, unde se făcu cotrolul *actelor. Nu* se percheziționă mașina, *căci nu existau* soldați.

---

1. Rău de înălțime (n.a.)

Ei trecură pe lângă un șantier în care mai mulți lucrători se agitau în jurul unei conducte enorme.

— Aici a fost un atentat al *senderiștilor*, acum o săptămână.

Aceasta îi aminti de Manuel Guzman. Șeful Căii Luminoase sosise cu siguranță în Tingo Maria. Din cauză că așteptaseră să sosească un alt Range-Rover, nu putuseră pleca din Lima decât la șase dimineața. Au făcut cinci ore până la Oroya, un orășel minier trist, din inima munților. Nu au vrut să mănânce acolo. S-au mulțumit să cumpere o roată de brânză și câteva sticle cu Pisco. Ce-l neliniștea cel mai mult pe Malko era cerul albastru...

Apoi cerul începu să se întunece și peste munți se lăsă o ceață să o tai cu cuțitul... Temperatura coborî considerabil. Malko simțea frigul în oase. I se oferi o bucată de brânză, dar refuză. În curând, începea coborâșul pe versantul amazonian, mereu în ceață...

În Tingo Maria nu-i aștepta nici un ajutor. Malko spera însă să găsească un aliat în persoana lui Oscar Huancaya, un *narco* care îi era dator generalului San Martin.

În buzunarul său era foaia ruptă din agenda lui Felipe Manchay, jurnalistul asasinat, cu numărul de telefon al lui Frejolito, furnizorul de cocaină. Era de sperat ca acesta să coopereze cu el.

Ceața începea să se risipească. În fața lor se întindea un platou mai mare de patru mii de metri pătrați. Erau în *altiplano*. În depărtare se vedeau primele *lama*, cu ținuta lor țanțoșă și gâturile înalte. Ca printr-un miracol drumul deveni practicabil. Frigul era însă la fel de tăios. Cummings reuși să atingă viteza de cincizeci la oră. Cu neliniște în suflet, Malko privea la cerul albastru. Erau încă departe de Amazonia.

Abia trei ore mai târziu, începură să coboare. După un interminabil drum prin junglă, se porni ploaia.

— Vedeți? A început să plouă! strigă John triumfător

Din nefericire, panta era din ce în ce mai periculoasă. Ploaia se transformă în potop. Curând, ei nu mai văzură nimic decât noroi.

John Cummings se uită la ceas.

— Mai avem de mers încă patru ore.

— În curând ajungem, spuse americanul.

Timp de jumătate de oră drumul ocolise muntele acoperit de junglă fără să întâlnească nici un semn de viaţă. Sub perdeaua deasă de apă nu se vedea mai departe de câţiva metri. Câţiva săteni se deplasau pe jos, sau în căruţe hodorogite. John Cummings opri maşina, blocat de un autobuz din care coborau pasagerii. El îi arătă lui Malko un indicator ros de rugină.

— Vedeţi acolo? Este o plantaţie de coca. Pe aici sunt sute, răspândite peste tot pe cincizeci de mii de hectare. Micii producători scot două sau trei kilograme de *pasta* la fiecare recoltă.

Ei plecară iar la drum. La un moment dat, americanul se opri în faţa unei construcţii joase din tablă ondulată, ce se ridica de cealaltă parte a drumului. Într-un foişor stătea un soldat şi pe un panou era scris:

UMIPAR TINGO MARIA

— Aici este sediul local al Guardiei Civil. Mă duc să-l vă pe comandantul Carbuccia. Este un prieten cu multe relaţii preţioase.

— Întrebaţi-l dacă ne poate conduce la Oscar Huancaya, spuse Malko.

El aştepta în maşină. Acest loc, cu un peisaj magnific, îi amintea de Vietnam sau de Salvador. Era cald şi umiditatea foarte mare. Cămaşa i se lipise de corp. Avea impresia că ploaia nu se va mai opri niciodată. Înfăşuraţi în poncho-urile lor, sătenii păreau să nu se sinchisească. John se întoarse în maşină.

— L-am văzut când a trecut, spuse el laconic.

— Pe cine? Pe Guzman?

— Nu. Pe Jesus Herrero.

— Unde este acum?

Americanul făcu un gest vag, către colinele pustii, acoperite de junglă.

— Pe undeva, pe acolo. În mijlocul junglei este o *hacienda*[1] Ca să ajungi acolo, ai nevoie de un elicopter, dar cu timpul ăsta, nu se poate. Va trebui să găsim o altă soluție.

— Știi drumul până acolo?

Americanul râse.

— Dacă nu ai informatori, nu afli nimic... Există zeci de terenuri pe o rază de o sută de kilometri. Este nevoie de o suprafață defrișată de trei sute de metri într-o zonă plată, între două coline și cu câteva bidoane cu petrol pentru balize. La *narcos* se ajunge pe cărări pline cu mine și alte capcane. Au chiar și mitraliere grele. Nu sună prea încurajator, nu?

— Dar Oscar?

— Tipul mi-a spus că în seara asta este prea târziu să-l căutăm. Mi-a promis că mâine dimineață îmi dă o mașină să mergem acolo.

Ei ajunseră la un pod metalic. Dincolo de el, la capătul unei poteci, în plină junglă, se pomeniră într-un decor de cinema! Acolo se ridica un hotel din lemn, pe piloni, înconjurat de o galerie largă, izolat în jungla sălbatică, dar superbă. În jur, erau răspândite câteva bungalouri. Pe o firmă era scris: HOTEL TURISTAS. Era perla Amazoniei...

La recepție se afla un angajat destul de abrutizat. Hotelul nu se bucura de prea mulți clienți. Malko primi o cameră luminată de un tub de neon protejat cu o plasă contra insectelor.

El ieși pe veranda descoperită și se sprijini cu coatele de balustradă.

Ploua în continuare, mocănește, iar norii acopereau, în straturi groase, cerul și colinele învecinate. Cu o așa vreme nu se punea în discuție posibilitatea folosirii unui avion...

---

1 Moșie (n.t.)

John Cummings își făcu apariția. Avea asupra lui un modest „45" vârât sub cămașă.

— Vreți să mergeți în oraș?

— Trebuie să contactez pe cineva la telefon.

Aparatul antic, cu manivelă, părea gata să se dezintegreze.

Malko formă numărul său. O voce aspră răspunse:

— *Buenas! Quien habla?*

— *Frejolito?*

— *Si.*

— *Soy un amigo de Felipe.*

— *Cual Felipe?*

— *El periodista. Felipe Manchay.*

— *Ah, bien. Que tal?*

— Aș vrea să vă văd.

— Ne întâlnim la *Las Malvinas*, peste un sfert de oră *Hasta luego*!

Telefonul fu închis.

John Cummings încruntă sprâncenele.

— Este vorba de o tavernă nenorocită de pe malul fluviului, în „Chicago", cartierul *drogaților*. Vă voi duce eu acolo; e mai sigur. Aveți revolverul la dumneavoastră?

Îl avea. De astă dată și cu o cutie de cartușe, cumpărată în Oroya. Tingo Maria era compus din trei străzi paralele, lungi de un kilometru, tăiate de câteva străzi transversale ce legau *țărmul fluviului de coastele* colinelor acoperite de junglă. De cealaltă parte a fluviului, era aeroportul.

Singura stradă principală, *Avenida Benavides*, era asfaltată, mărginită de căsuțe și mici clădiri în stil western, și de mici prăvălii cu marfa etalată pe trotuare. Clădirile cele *mai moderne* erau băncile... În fața postului de poliție era un paravan din saci cu nisip. Lângă el, era o casă în ruine, aruncată *în aer de o bombă*.

— Aici se vând mai multe mașini Toyota decât în orice alt oraș sudamerican. Cocaina face o groază de bănet, spuse Cummings. *Las Malvinas* se află la capătul străzii. O să vă aștept aici.

Se aflau la capătul pământului. Malko porni pe jos.

O lizieră despărțea ultimele case din Tingo Maria de râul Huallaga, un adevărat torent. Pe lângă Malko trecu un 4x4 plin cu soldați înarmați.

Când ajunse la tavernă, Malko era deja ud până la piele. Mesele erau pline. Erau acolo vreo doisprezece clienți. El se uită în jur, când o voce răsună în spatele său:

— *Usted es el amigo de Felipe*? [1]

El se răsuci și văzu un omuleț cu capul ras și cu fața brună. Un singur dinte se vedea în gura făcută pungă... El era îmbrăcat cu o cămașă crem. Bărbatul era îngrozitor de slab...

— Frejolito?

— *Si.*

Malko nu putea vedea expresia ochilor acoperiți cu ochelari fumurii.

— Prietenul meu Felipe mi-a spus că dumneavoastră cunoașteți pe toată lumea aici în Tingo Maria și că pot apela...

— *Como no!* făcu omulețul. Ce mai face Felipe?

— Bine, zise Malko.

Frejolito își aprinse o țigară și îi zise tutuindu-l după obiceiul locului:

— Dacă vrei ceva, va trebui să vii diseară pe la zece. Acum nu am nimic. Costă tot o sută de mii de soles gramul, adăugă el. Da nu este *bambeada.*

— Bine, făcu Malko.

— Cât vrei tu: douăzeci, treizeci, sau mai mult?

— Treizeci, zise Malko.

Frejolito dădu din cap și întinse mâna.

— Dă-mi acum un milion de soles în avans.

Malko îi strecură în palmă bancnotă de o sută de dolari răsucită ca o țigară, pe care Frejolito o vârî în buzunar cu un zâmbet știrb.

---

1. Sunteți prietenul lui Felipe? (n.t.)

— Ne vedem diseară la mine acasă. Stăm acolo, pe malul fluviului. Mă cunoaște toată lumea...

El era deja în picioare. Malko îl opri.

— Știi unde este casa lui Oscar Huancayo?

— Oscar? Nu știu dacă este aici. Tu îl cunoști?

— Avem niște prieteni comuni, răspunse Malko.

— Stă la o oră de mers pe șosea, în pădure. Dacă însă nu ești anunțat că vii, este cam periculos. Pistolarii sunt destul de nervoși...

— Are telefon?

— Nu are telefon, dar are radio. Numai că nu știu cum să procedez. Pot însă să mă interesez.

— Dar pe Jesus Herrero, îl cunoști? continuă Malko.

Frejolito deveni bănuitor.

— Păi, de ce ai nevoie de mine dacă deja cunoști atâta lume de pe aici?

— Este vorba despre altceva, zise Malko evaziv. Știi cumva dacă Jesus Herrero află în oraș în acest moment?

— Îți voi spune diseară. *Hasta luego!*

El se îndepărtă urmat de un câine vagabond, pe care îl izgoni cu o lovitură de picior. Malko se întoarse în „centru". Se lăsa noaptea. Peste tot se vedeau oameni cu chipuri neliniștitoare, luminate de lămpile cu acetilenă ale vânzătorilor ambulanți.

Ploaia se oprise, dar cerul era tot acoperit. Nici un avion nu putea să aterizeze.

Căldura era grea ca plumbul, iar din solul mlăștinos se ridicau aburii într-o ceață deasă. Din prăvălia unui negustor de casete se auzea o muzică asurzitoare: *cumbia* tropicală.

Înotând în noroi, Malko ajunse la Range-Rover-ul în care îl aștepta John.

— Ei, ce-ai făcut?

Malko îi spuse pe scurt. Americanul părea cam sceptic.

— Ăștia sunt niște tipi periculoși. I-am promis comandantului de poliție o mie de dolari dacă îmi găsește terenul pe care lucrează acum Herrero. Continuu, acest

defrișează noi și noi pământuri. Tipul are cel puțin șaptezeci de tipi înarmați cu mitraliere. Singura cale de acces la el acasă este plină de capcane. Dacă vremea o va permite, militarii ne vor da un elicopter. Așa că am putea organiza o operațiune surpriză. Se pare că prognoza meteo nu este deloc favorabilă.

Când ajunseră la hotel, începu din nou să toarne cu găleata. „Sala de mese" era instalată în galeria exterioară în plin vânt. Oamenii lui John erau deja acolo mâncând *tomales*[1] în tăcere. Americanul și Malko se așezară și ei.

— Vă sfătuiesc să comandați o omletă. Cu un pic de pisco-sour s-ar putea să meargă.

Malko abia mai suporta gândul că Manuel Guzman putea fi la o distanța la câțiva kilometri de el. Partea proastă era că între Tiago Maria și lumea civilizată era Cordiliera Anzilor. Acolo, la doi pași de junglă, era copleșitor sentimentul izolării complete... În afară de grupul lor, mai mâncau acolo doi tineri, o pereche instalată la o masă mai întunecată.

Tocmai își terminaseră omletele când un chelner sosi și spuse:

— La telefon, señor...

Malko ajunse primul la telefonul antediluvian de la bar.

— Alo?

— Señor Linge?

Malko rămase consternat. Cine știa numele lui în Tingo Maria?

— *Si.*

— Trebuie să plecați de aici mâine dimineață, spuse în engleză o voce, cu un puternic accent spaniol.

— De ce?

— Pentru securitatea dumneavoastră, señor, făcu necunoscutul înainte să închidă telefonul.

---

1 Griș de porumb cu carne de porc și piper, într-o frunză de banană (n.a.)

Capitolul XV

Malko puse receptorul în furcă. Cu ochi indiferenți, recepționerul hotelului privea la ploaia ce cădea implacabil peste junglă.

Alarmat, Malko îi povesti lui John cele întâmplate. Americanul zâmbi. Nu părea surprins.

— Asta dovedește două lucruri. Mai întâi, că pe aici veștile circulă foarte repede și, în al doilea rând, că suntem incomozi.

Chelnerul veni cu două bucăți uriașe de *mango* și două cafele de o culoare cam ciudată. Malko era încă sub impresia lăsată de telefonul primit.

— O fi fost Jesus Herrero?

— Cine altcineva ar fi putut să fie?

— Dar cine a putut să-l anunțe? întrebă Malko.

John tocmai se scobea între dinți.

— Frejolito sau comandantul Carbuccia din UMIPAR. Ori băiatul de la telefon, ori un puști de pe stradă... Oricine. Aici este un loc complet izolat, de la capătul pământului. Sosirea unui străin este un eveniment. Se știe totul. Uite, vezi perechea de la masa aceea? Tipul cu mustață și indianca. El a adus-o de la Pucallpa promițându-i că o duce la Lima. Tipul este un traficant de marfă pentru *narcos*. Se ocupă cu vânzarea acetonei și a acidului clorhidric. Am aflat totul de la o cameristă. Pe aici *narcos* sunt atotputernici, pentru că au lovele. Ei omoară și spânzură. În fiecare săptămână sunt scoase din râul Huallaga unul sau două cadavre. Sunt oameni care au încălcat regulile jocului. Anul trecut,

columbienii au exterminat o familie întreagă, de treisprezece persoane, pentru deturnarea unui kilogram de *pasta*... Când un *narco* pune o întrebare, oamenii de aici răspund repede și politicos. Uneori răspund chiar înainte de a fi întrebați.

— Mă tem că nu vom avea nici un *fel* de informație, oftă Malko descurajat.

— Sper ca să aflăm ceva de la Carbuccia. Tipul are mare nevoie de bani. Dacă îi veți da suficienți dolari lui Frejolito, va accepta să-și rişte viața pentru dumneavoastră. Cel mai de încredere este însă prietenul generalului San Martin: Oscar Huancayo.

— Diseară îl văd pe Frejolito.

Americanul se strâmbă.

— Fiți foarte atent. Noaptea, locul ăsta este ca un cuib de vipere. O să va dau niște *baby-sitters* care cunosc drumul.

El se sculă de la masă și se îndreptă către telefon. Apoi se întoarse.

— S-a făcut.

Peste un sfert de oră, în fața hotelului se opri o camionetă în stare foarte proastă, cu doi bărbați la bord. Cummings le ieşi în întâmpinare. Discută cu ei un timp, apoi se întoarse la Malko.

— Sunt niște sticleți din UMIPAR. Vor avea grijă de dumneavoastră?

După chipurile lor suspecte, i-ar fi luat drept *narcos*. Malko se urcă lângă șofer în cabină. Al doilea polițist se sui în spate, în bătaia vântului. Mașina porni către Tingo Maria.

Șoferul pătrunse pe drumul ce șerpuia de-a lungul fluviului și se opri într-o baltă de toată frumusețea, de unde îi arătă lui Malko o casă izolată. Prin ușa deschisă se vedea lumină.

Malko plecă acolo pe jos, trecând pe lângă tot felul de drogați rezemați de ziduri sau de arbori, cu privirile fixe, într-o stare de catalepsie. O siluetă de coșmar țopăi în fața lui ieșind din umbră.

Era un tip înalt, cu barbă, cu ochi de nebun și bustul lui gol era numai piele și os. Un cuțit imens îi atârna la brâu. Malko îi lăsă un dolar, iar tipul se topi în beznă. „Chicago" era infernul din Tingo Maria. Aici se fuma *pasta* [1] în fiecare cocioabă. Era o otravă ce transforma într-o zdreanță pe oricine la un preț infim. Când un drogat ajungea în ultimul hal de decădere, amicii săi îi făceau vânt în râul Huallaga.

Astfel nu mai aveau necazuri cu poliția.

Malko ezită o clipă. În mijlocul drumului era prăbușit un bărbat. Era ori mort, ori drogat. El întoarse capul. În urma sa veneau cei doi *baby-sitters* din UMIPAR.

Malko ajunse la căsuță și prin ușă văzu o curte interioară în stil de patio, cu câteva mese și cu o bătrână ce stătea într-un colț. Ea îi ieși înainte. Nu avea nici un dinte. Era ca o vrăjitoare.

— *Señor Frejolito*? întrebă Malko.

— *Si! Si! Por aqui.*

Ea îl conduse către o ușă. Mirosea a rânced și a *pasta*. Pe un culoar fumau doi tineri, lungiți pe o saltea neagră de jeg. Malko pătrunse într-o încăpere luminată doar atât cât să se distingă siluetele. Peste tot erau canapele improvizate, făcute din perne și din banchete de mașini, uzate.

Craniul lucios al lui Frejolito apăru din umbră. Un zâmbet murdar îi strâmba gura știrbă.

— *Quel tal*! Vrei un pic de destindere, *amigo*?

Fără să mai aștepte un răspuns, el îl trase pe Malko într-un culoar sumbru, apoi intrară într-o altă încăpere. Acolo se aflau peste zece fetișcane cu pielea arămie, numai cu niște slipuri pe ele, care fumau sau jucau domino, ascultând *salsas*. Când îl văzură pe Malko, două dintre ele începură să se miște în ritmul muzicii, imitând în glumă dansul din buric. Frejolito puse o mână pe umărul lui Malko.

— Fetele astea sunt refugiate. Au părăsit gospodăriile din cauza senderiștilor. Eu le ajut cum pot.

---

1. Pasta maronie obținută din frunzele de coca (n.a.)

Una dintre „dansatoare" se apropie de Malko și îi vârî o mână între picioare, în timp ce se legăna cu mișcări lascive. Acesta se feri.

— Mulțumesc, dar nu am venit pentru asta...

— Ce păcat, făcu Frejolito. Sunt niște fetițe atât de drăguțe...

Cei doi se întoarseră în prima sală, unde Frejolito îi dădu lui Malko o banană.

— Mai ai să-mi dai două milioane de soles. Sau două sute de dolari.

Sub privirile surprinse ale lui Malko, peruanul îndepărtă puțin coaja bananei lăsând la iveală un săculeț din plastic albastru vârât în interiorul pulpei.

— O vei transporta mai ușor așa, zise el. Este marfă de cea mai bună calitate. Așa, ca pentru Felipe.

Malko îi dădu două sute de dolari.

— Ce ai aflat despre Jesus Herrero? îl întrebă el pe omuleț.

Acesta se scărpină în cap cu un gest încurcat.

— Păi, adevărul adevărat e că Herrero este un tip foarte puternic și periculos. Nu știu dacă te-aș putea ajuta. O să încerc totuși.

— Cum?

— Păi, mâine va veni un prieten de-al meu să te vadă la hotel. Pe la ora nouă. Dacă-i dai o sută de mii de soles, te poate conduce la Jesus Herrero. Așteaptă-l afară, în sala de mese. Știe cum arăți. Va veni din partea mea.

— Bine, zise Malko. *Adios.*

Voia să plece cât mai repede din acel loc îngrozitor. Afară îl așteptau îngerii săi păzitori, rezemați de un zid. Împreună cu ei, Malko se întoarse la hotelul Turistas. Orașul era mort ca și cum ar fi fost în stare de urgență.

Ploua mărunt. Atmosfera era foarte apăsătoare. Din depărtare se auziră împușcături.

— *Subversivos*! spuse un polițist cu aer îngrijorat.

Malko se duse în camera lui John. Înăuntru era lumina aprinsă dar nu era nimeni. Recepționerul îl văzuse pe

american plecând pe jos după ce vorbise la telefon. De altfel, Range-Rover-ul se afla acolo. Malko își turnă un pisco-sour, aşteptă o jumătate de oră, apoi se hotărî să meargă la culcare.

Odată ajuns în camera sa, propti un scaun în faţa uşii, apoi cu revolverul în mână şi cu piedica trasă, începu să cerceteze fiecare ungher. În cele din urmă, se trânti îmbrăcat pe un pat. Cu greu reuşi să adoarmă. Se simţea foarte stingher în acest oraş fără lege şi abia aştepta zorii zilei următoare ca să se poată întâlni cu Oscar Huancayo.

Ploaia fină şi persistentă continua să cadă peste colinele verzi, iar din cer atârnau nori cenuşii şi leneşi. Malko îşi ascuţi auzul. Nu se auzea nici un zgomot de avion ori de elicopter.

El ocoli hotelul pe galeria exterioară, apoi bătu la uşa camerei lui John Cummings. Nu primi nici un răspuns Atunci, Malko intră. Lumina era aprinsă, dar patul era neatins... Era din ce în ce mai straniu. El îi căută pe cei patru zbiri ai americanului, dar aceştia ridicară din umeri indiferenţi. Nici ei nu ştiau nimic şi părea că puţin le pasă. Nici la recepţie nu primi vreo lămurire.

El ridică receptorul şi ceru un număr la Lima. Era ora opt dimineaţa. În mod miraculos, generalul San Martin răspunse imediat.

— Mergeţi la prietenul meu, generalul Goriti, care este şeful comando-ului politico-militar de lângă aeroport, îl sfătui bătrânul general. El vă va ajuta. Şi nu-l uitaţi pe Oscar. Îmi este dator. Eu...

Malko nu ştiu ce voia generalul să mai spună. Comunicaţia fusese tăiată.

El se întoarse în camera sa, luă revolverul Taurus şi ieşi în galeria exterioară, unde cele patru gorile ale lui John se îndopau de zor cu banane, cafea şi *tamales*.

— Care este șeful? îi întrebă el.

Un găligan cu obrajii supți și ochii negri ca smoala, înfundați în cap, se ridică în picioare.

— Sunt eu, *señor*. Numele meu e Francisco.

— *Loco* Francisco [1], adăugă un altul.

— Francisco, ia Range-Rover-ul și du-te în oraș ca să-l cauți pe señor Cummings.

Celălalt se ridică repede de la masă.

— *Como no!*

Dispariția americanului devenea îngrijorătoare. Francisco se întoarse cu cheile mașinii și se opri lângă Malko.

— Señor, o să-l trimit pe Ruben. Filadelfo și Gonzolo rămân aici cu mine.

El se instală singur la o masă să-și consume micul dejun, nu departe de perechea ce, cu o seară înainte, stătea în separeul cel mai întunecat. Ce idee sinistră de a-și petrece luna de miere la hotelul *Turistas!* Malko observă că micuța indiancă purta o rochie din bumbac imprimată. Era foarte sexy, cu sânii țanțoși și fesele bine cambrate. O bună bucățică tropicală. Privirile lor se încrucișară, iar femeia îi surâse cu timiditate. Partenerul ei observă și îi trase o palmă răsunătoare. Sub șocul loviturii, femeia se dezechilibră, cu scaun cu tot! Un chelner, care aducea o omletă, făcu un pas greșit și alunecă, răsturnând tava pe jos. Mustăciosul, spumegând de furie, se ridică brusc de la masă și se îndreptă către Malko, proferând tot felul de injurii.

Ca la un semn, cele trei gorile ale lui Cummings se ridicară, cu mâinile pe arme. Malko, nevrând să lase femeia văduvă, se ridică zâmbind.

Atunci observă peste umărul mustăciosului un bărbat care ocolea hotelul. El ținea un fel de baston și o funie. Putea fi mesagerul trimis de Frejolito. Malko îi făcu un semn

---

1. Francisco Nebunul (n.a.)

cu mâna și își concentră apoi atenția asupra bărbatului furios care era hotărât să-l spintece cu un cuțit de tăiat ananasul.

— *Señor*... începu el

Un șuierat strident îl făcu să întoarcă privirea. Francisco întinse mâna către bărbatul pe care Malko îl zărise venind. Tipul avea o atitudine ciudată. În loc să intre în hotel, stătea acum pe loc, învârtind de-asupra capului bastonul. Apoi îi dădu drumul în înaltul cerului.

Cele trei gorile reacționară într-o fracțiune de secundă. Ele se aruncară peste balustrada din lemn a verandei, în vegetația luxuriantă de afară. Unul era deja cu pistolul pregătit.

Malko privea țintă bastonul ce își schimbase traiectoria și înțelese.

Dintr-un salt, sări și el peste balustrada barului, chiar în clipa în care obiectul zburător ateriza exact în locul în care stătuse el.

O explozie formidabilă zgudui hotelul și sute de sfărâmături căzură ca o ploaie într-un nor gros de fum negru. Suflul exploziei smulse câțiva arbori și distruse grilajele de la ferestre și televizorul. Malko se redresă în același timp cu gorilele. Acestea se îndreptau în fugă spre agresorul necunoscut. Malko îi urmă, dar ei aveau un avans mai mare de zece metri. Se auziră strigăte, împușcături, apoi din nou strigăte. Îndată se așternu liniștea. Când Malko ajunse la țărmul apei văzu un cadavru, cu spatele ciuruit de gloanțe, iar cei trei pistolari îl înconjurau mândri de isprava lor.

Mortul era un *chulo* foarte tânăr. Chipul său avea o expresie de mirare.

Din hotelul *Turistas* se înălța o coloană de fum amestecat cu flăcări. Construcția ardea ca un chibrit.

Malko se repezi spre hotel. Angajații se agitau neputincioși cu o găleată cu apă și un furtun. Acolo extinctoarele erau necunoscute. Nu mai rămăsese nici un

scaun și nici o masă, iar camerele ce dădeau în această parte a galeriei erau distruse complet. Malko se felicită că păstrase scrisoarea de recomandare către Oscar asupra sa. Deodată se împiedică de un morman negru. Era cadavrul mustăciosului care voise să-l spintece. Tânăra indiacă, scăpată ca printr-o minune, se tăvălea pe jos într-o criză de isterie.

Presimțirea lui Malko devenise realitate. Femeia era deja văduvă, dar nu din cauza lui.

Își dădu seama că Frejolito își bătuse joc de el... Răspunsul adversarilor nu se lăsase mult așteptat. Fusese brutal și definitiv.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să pună mână pe Frejolito și să-l oblige să vorbească. Iar al doilea lucru era să-l găsească pe John Cummings.

Gândurile îi fură întrerupte de o tornadă asurzitoare.

Indianca se repezise la el înșirând cuvinte de neînțeles, în *guechua*. El încercă să o liniștească. Unul din angajații hotelului veni să-l ajute.

— Spune că nu are unde să se ducă, pentru că nu are nici un ban, și că nu cunoaște pe nimeni aici, explică acesta. Ea nu vorbește decât dialectul *quechua*.

Malko îi dădu bietei femei două bancnote a o sută de dolari fiecare, iar aceasta se liniști imediat.

Cu ajutorul ploii, incediul se domoli, însă partea sudică a hotelului nu mai avea nimic atrăgător. Malko se îndreptă către recepție.

— Cine va plăti daunele? se întreba proprietarul.

Malko nu avu timp să-i răspundă. *Loco* Francisco îl amenința cu Coltul pe proprietarul alb la față. Acesta renunță la revendicările lui.

Atenția lui Malko fu abătută din nou. De afară se auziră alte țipete. O femeie dădu buzna pe verandă, cu chipul răvășit de groază. Ea arată cu mâna la un panou pe care scria „Piscina" Malko, urmat de cele trei gorile, porni după femeie. Aceasta îl conduse prin vegetația luxuriantă din

imediata apropiere. Deodată, în fața lor apăru o imensă piscină, cu bordura de ciment.

Piscina era aproape goală. În mijlocul ei se vedea cadavrul unui bărbat, acoperit cu câțiva centimetri de apă. După mărimea sa nu putea fi decât John Cummings. Malko coborî în piscină și se apropie de cadavru.

Americanul fusese ucis cu o lovitură în cap. Ploaia spălase sângele, dar se vedea masa cenușie a creierului printre sfărâmăturile de os cranian. Cineva îl atrăsese afară. Asasinii nici măcar nu-i luaseră Coltul de la brâu...

Malko ieși din piscină.

O mașină albastră a poliției apăru în urlet de sirenă. Malko ieși în întâmpinarea ofițerului cu părul cărunt.

— Dumneavoastră sunteți comandantul Carbuccia?

— *Si, si.*

— Eu sunt prietenul lui John.

— Ah! *Si.* Unde se află el?

— Aici.

El îl conduse pe ofițer la piscină. Carbuccia dădu cu tristețe din cap în fața cadavrului.

— Trebuie să fi fost un accident... Señor Cummings era un mare băutor. O fi alunecat și...

— Și, bineînțeles că și cel care a aruncat cu o bombă asupra mea, a făcut-o din joacă, completă sarcastic Malko.

Ofițerul părea gata să admită și această ipoteză...

Oamenii săi coborâseră în piscină și încercau să scoată cadavrul. Malko era cuprins de o sfârșeală soră cu moartea. Nu putea accepta ideea că bravul american trebuise să moară în acel mod nenorocit.

Nu-i ieșeau din minte veselia, forța și farmecul minunatului său prieten. Acum nu mai era decât un pachet de carne inertă.

În vreme ce căpitanul Carbuccia îl interoga pe proprietarul hotelului, Range-Rower-ul see întoarse cu Ruben la volan. Prietenii săi îl puseră la curent cu cele întâmplate, apoi cu toții rămaseră în jurul fostului lor patron. Comandantul se

întoarse la Malko. Avea un aer profund îngrijorat și ploaia îi șiroia pe față.

— *Señor,* John Cummings m-a informat aseară în legătură cu anumite lucruri. Eu cred că... Persoanele pe care le căutați sunt foarte puternice... foarte periculoase... el voia ca să luați imediat avionul spre Lima. Eu unul nu pot să vă asigur protecția. Și nu aș dori ca...

Ploaia se înteți și mai mult. Ei se adăpostiră pe verandă. Cineva acoperise cu o pătură ceea ce mai rămăsese din bătăiosul mustăcios.

Preț de câteva clipe, Malko se întrebă dacă nu ar face mai bine dacă ar pleca. Apoi, conștiința sa profesională învinse. Nu putea să nu-și termine misiunea. Comandantul de poliție aștepta în tăcere. Malko îi spuse:

— Domnule comandant, John Cummings v-a rugat să mă duceți la Oscar Huancayo.

— Da, dar credeam că...

Frica îi sugruma vocea.

— Vreți să mă duceți la el? Am o scrisoare de recomandare. Este ultimul serviciu pe care i l-ați putea face lui John.

— Bine, răspunse Carbuccia. Vă voi conduce chiar eu la el. Vă previn că este un timp foarte dificil și foarte puternic.

— La fel ca mine, zice Malko.

El dădu un ordin lui *Loco* Francisco și cei patru baby-sitters se urcară în Range-Rover. Malko se sui în mașina poliției, ale cărei banchete erau îngrozitor de murdare. Înăuntru mirosea a țigară, urină și *pasta.* Pe bancheta din spate era aruncată o pușcă, printre arcurile ce sfârtecau tapițeria. Ei se îndreptară încet către drumul ce ducea la Huanuco. Prin fața ochilor lor defila jungla îmbibată de apă. Din cauza căldurii, apa se evapora transformându-se în nori ce pluteau deasupra arborilor. Cei pe care îi căuta, se hotărâseră să-l elimine cât mai curând. Iar de la Lima nu mai putea aștepta nici un fel de ajutor.

Frejolito îl trădase, iar John Cummings era mort.

Mai rămăsese Oscar Huancayo, *el narco*.

Comandantul Carbuccia conducea în tăcere, cu chipul încremenit. Era mort de frică. Malko se întrebă dacă nu fusese chiar el cel care-l atrăsese pe John în capcană. Mașina ieși de pe drumul principal și intră pe un drum ce ar fi descurajat chiar și o capră.

La capătul acelui drum, se afla singurul aliat posibil al lui Malko.

Capitolul XVI

De multă vreme, mașina se hurduca pe un drum desfundat ce șerpuia pe coasta colinei. Lăsaseră de mult în urmă Tingo Maria, iar jungla oferea toate nuanțele posibile de verde; era ca un ocean prin perdeaua deasă a ploii. Nu se mai vedea nici un sat și nici măcar o colibă. Range-Roverul se ținea la o distanță respectuoasă. Ștergătoarele de parbriz se mișcau într-un du-te-vino obsedant, sub ploaia ce se întețea parcă din ce în ce mai mult.

Comandantul Carbuccia își aprinse o țigară și îi oferi și lui Malko una. Acesta însă refuză.

— Îl cunoașteți bine pe Oscar Huancayo? îl întrebă peruanul.

— Da.

— Atunci nu veți avea probleme. Aici el este mai puternic decât este președintele țării la Lima.

— De ce?

Polițistul râse vădit amuzat, apoi frecă indexul de degetul mare.

— Păi, este unul dintre cei mai bogați oameni de aici. Și este și un *caballero*... Trăiește ca un adevărat rege. În fiecare lună aduce o orchestră ori din Medellin, ori din Caracas. Este un om foarte generos. Aici este iubit de toată lumea.

— Cunoașteți un tip pe nume Frejolito? îl întrerupse Malko.

— *Si. Naturalmente!*

— Și el lucrează pentru Huancayo?

— Cum? Frejolito? Nenorocitul ăla nu ar îndrăzni nici să-i lustruiască pantofii lui Oscar Huancayo. Se ocupă cu vânzarea unei *pasta* de cea mai proastă calitate. De la el cumpără numai nenorociții *care nu mai au încotro.* Este un gunoi, nu un om.

— Atunci, de ce nu îl arestați?

— Pentru că aici fabricarea *pastei* constituie industria locală. Ar trebui să arestăm toată populația.

Mașina se împotmoli într-un făgaș. Fură nevoiți să meargă în marșarier până unde drumul se bifurca. Aveau să facă un mic ocol. Brusc, dintre tufișurile dese își făcură apariția niște gealați îmbrăcați cu *ponchos* verzi ce îi făcea aproape invizibili. Pălării imense le protejau capetele și erau înarmați până în dinți.

Comandantul puse o frână în timp ce gealații se apropiau de mașină cu armele ațintite către ei.

— Acu-i acu! făcu Carbuccia .

Unul dintre tipi avea o stație de emisie-recepție. Malko le ieși în întâmpinare cu scrisoarea la vedere, ca un steag alb. Apoi le explică cine este și ce caută acolo. Una din gorile comunică totul prin radio. Apoi el îi înapoie documentul lui Malko.

— Señor Huancayo vă va primi, spuse el. Rulați cu viteză redusă. Cealaltă *mașină rămâne aici.*

Nu se punea problema să parlamenteze.

Trecură de o șicană supravegheată de două posturi de control ascunse *într*e copaci. *Dintr-un* foișor se vedea țeava lucioasă a unei mitraliere grele, de 12,7 Erau oameni serioși, nu glumă. Ceva mai departe, pe marginea unei piste se înălța o cabană în care cinci bărbați jucau cărți. Jungla era atât de deasă, încât era *imposibil* să părăsești pista croită cu ajutorul unui buldozer Protecția lui Oscar Huancayo era extrem de eficace.

Pista se *termina brusc în fața* unei bariere de un alb impecabil. În spatele barierei se întindea o superbă peluză verde într-o pantă ușoară, înconjurând o construcție enormă,

ridicată pe piloni grei, dintr-un lemn închis la culoare. De jur-împrejur avea o galerie exterioară. Bariera era păzită cu străşnicie de mai mulţi indivizi înarmaţi. Huancayo era un om foarte prudent.

Comandantul îşi şterse fruntea scăldată de transpiraţie.

— Bine. Eu o să vă las aici. Señor Huancayo va avea grijă să vă întoarceţi cu bine.

Malko coborî din maşina poliţiei, care plecă de parcă avea toţi dracii pe urmele ei. Justiţia era hăituită de Crimă.

Doi gardieni îl percheziţionară pe Malko. Îi confiscară revolverul Taurus pe care îl puseră pe o masă din verandă.

I se făcu semn să intre. El pătrunse într-o cameră cu pereţii albi. În centru, era o imensă masă lăcuită, în stil Ludovic XIV. În jurul mesei erau scaune din lemn aurit, ale căror speteze erau sculptate în formă de capete de berbec. Într-un colţ, pe o comodă, era echipamentul modern obişnuit în casele celor ce se izolau de lume: un aparat video şi o combină ultramodernă Akai, precum şi un radio. Mobilierul era modern, de bun gust, semnat Romeo, şi venea cu siguranţă din Europa.

— Bun venit în Tingo Maria! făcu o voce de stentor.

Un bărbat apăru în pragul uşii. Era monstruos şi comic totodată. Oscar Huancayo avea peste o sută de kilograme. Grăsimea excendentară se vedea atârnând sub cămaşa mexicană şi o guşă mare se revărsa peste guler. Ochii bărbatului străluceau. Erau de un albastru-cenuşiu şi în ei se citea inteligenţa.

El se lăsă să cadă pe un scaun şi îl invită să ia loc în faţa lui. Pulpele lui semănau cu nişte jamboane uriaşe.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse Malko. Prietenul nostru comun mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

El îi întinse scrisoarea generalului San Martin.

Oscar Huancayo o citi cu atenţie, apoi o împături şi o vârî în buzunarul de la cămaşă. Un servitor intră cu un serviciu de cafea extraordinar. Cafetiera era din argint masiv încrustat cu aur şi cu capac din malachit, iar

ceşcuţele erau din argint aurit. Totul era aşezat pe un superb platou din argint şi aur! Văzând expresia de pe chipul lui Malko, peruanul spuse în timp ce servitorul turna cafeaua în ceşti.

— Nu-i aşa că-i superb? L-am adus de la Paris. Sunt creaţii Romeo, la fel ca masa, scaunele şi restul mobilierului... Spuneţi-mi ce părere aveţi despre Tingo Maria?

— Este puţin ospitalier, zise Malko cu răceală. Acum trei ore era să fiu ucis, iar prietenul meu a fost asasinat ieri seară...

Huancayo clipi din ochi reprobator.

— Cum se poate asta?

— Iată că se poate. Regret că nu am putut să vă găsesc ieri, când am sosit. Generalul San Martin m-a asigurat că pot conta pe dumneavoastră...

— Aşa este, îl aprobă giganticul peruan. Pepe este un vechi şi credincios prieten. Am luptat împreună contra canaliei de general Velasco. Un marxist înrăit.

El se întrerupse. O voce se auzi din staţia de radio. El o luă în mână, murmură câteva cuvinte, apoi ieşi din cameră. După câteva clipe se întoarse, se scuză şi puse radioul deoparte. Cu o expresie impasibilă, el bău cafeaua.

— Nu doriţi să-mi vizitaţi proprietatea? Ştiu că timpul nu este prea grozav, dar...

Malko simţea că turbează. Namila aceea îşi bătea joc de el.

— Señor Huancayo, zise el, sunt trimis aici de generalul San Martin, prietenul dumneavoastră, ca să neutralizez pe unul dintre cei mai importanţi şefi ai Căii Luminoase. El se află acum sub protecţia lui Jesus Herrero. Am nevoie de ajutor. Ştiţi unde se află acest Herrero?

Un surâs dezarmant apăru pe chipul lui Oscar Huancayo.

— Cum să nu? Doar este vecinul meu. *Hacienda* lui este la câţiva kilometri distanţă. Vreţi să-l vedeţi?

— M-aș mira ca o întrevedere să folosească la ceva. Herrero nu mă interesează decât în măsura în care a oferit ajutorul său lui Manuel Guzman ca să fugă din țară. Eu am misiunea de a-l împiedica, pentru că autoritățile legale din Tingo Maria sunt incapabile să o facă.

Oscar clipi din nou din ochi.

— Eu nu mă ocup de politică, zise el, ci numai de afaceri. Am mai multe satisfacții. Cu toate astea, înțeleg nerăbdarea dumneavoastră. Numai că prietenul meu, Jesus Herrero, este un om foarte puternic și nu face decât ce vrea el. Pot să vă spun că se așteaptă la vizita dumneavoastră...

— Cum așa?

— Chiar el m-a chemat adineauri prin stația radio. Comandantul Carbuccia l-a anunțat deja că sunteți în casa mea.

Asta era culmea! Malko abia reuși să-și ascundă turbarea.

— Señor Huancayo, insistă el, nu mi-ați răspuns la întrebare. Doriți sau nu să mă ajutați? Sau trebuie să apelez la armată?

Uriașul peruan îl privi cu un aer candid.

— Armata? Da, ar fi o idee bună, dar cu aceste condiții meteorologice, elicopterele nu pot zbura. Iar ei nu au suficienți oameni ca să intervină contra lui Herrero care are armament greu și mine. În plus, el este cel care ajută cu bani armata. Așa că, vedeți, situația nu este deloc simplă...

Cineva bătu la ușă. În cameră intră un bărbat și-i spuse ceva lui Oscar la ureche. Acesta ascultă, apoi îl concedie și se întoarse către Malko.

— Veniți, dragă prietene, aș vrea să vă arăt ceva.

El se ridică greu și se deplasă legănându-se până la ușă. Ei ieșiră pe galeria exterioară de unde se vedeau peluza bine îngrijită și drumurile de acces. Ploua în continuare.

În fața casei staționa o mașină în albastru și alb, ca mașinile UMIPAR. În mașină erau patru bărbați. Huancayo îi salută cu mâna.

— Este poliția? întrebă Malko plin de speranță.

— Nu. Sunt oamenii lui Jesus Herrero.

El îl prinse pe Malko de braț și îl trase în casă.

— Vedeți, mă aflu într-o situație extrem de dificilă.

— De ce?

— Pepe San Martin îmi este un prieten foarte scump pe care nu aș vrea să-l dezamăgesc. Avem o mulțime de amintiri în comun. O scrisoare de la el are pentru mine o valoare incomensurabilă. Pepe nu mi-a refuzat niciodată vreun serviciu...

— Și atunci, care este problema?

Uriașul oftă din rărunchi și spuse:

— Jesus Herrero este și el un prieten scump. Noi suntem asociați în cele mai multe operații. Este un partener loial și corect. Am fost la nunta fiicei lui. Eu sunt nașul copilului ei. Or, vedeți că mi-a trimis mașina la scară pentru că vrea să vă duceți cu ei.

— În ce scop?

— Păi ca să vă elimine, normal, preciză peruanul. Este clar că îl deranjați și se pare că deja v-a avertizat în legătură cu riscul venirii aici. Jesus este un om obișnuit să fie ascultat, nu vorbește niciodată în vânt.

— Eu nu știam cine este el.

— Ar fi trebuit să vă interesați, îi reproșă grăsanul cu un ton paternal.

Situația era halucinantă. Malko se afla în inima junglei amazoniene, iar *narcos* reprezentau puterea reală, sfidând autoritățile statului.

Oscar mai bău puțină cafea, apoi puse ceașca pe tavă.

— Ce ați face dacă ați fi în locul meu? făcu el cu durere în glas.

Era de-a dreptul dezarmant. Grăsanul avea privirea candidă a unui copil care nu știe să mintă. Malko nu mai întâlnise niciodată o canalie mai respingătoare. Bine își mai alegea generalul San Martin prietenii!

— Aș face ce îmi dictează conștiința, spuse Malko.

Oscar Huancayo își desfăcu brațele cu un gest de neputință.

— Sunt dezolat! Mă aflu între ciocan și nicovală. Ambii prieteni îmi sunt la fel de dragi. Problema e că nu vreau să declanșez un război cu prietenul meu Jesus Herrero. Nici nu pot să spun că nu v-am întâlnit. Carbuccia l-a avertizat deja.

— Comandantul are datoria să lucreze contra lui Herrero, remarcă Malko scârbit.

— Așa ar trebui, dar nu uitați că are trei copii la universitate și o tânără *chula*, foarte pretențioasă. Cu o soldă de numai trei milioane de soles, nu poți să faci mare lucru. Trebuie înțeles. Cred că Herrero i-a făcut câteva împrumuturi...

Malko se ridică în picioare. Ochii săi aurii erau striați de firișoare verzi din cauza mâniei. L-ar fi strâns de gât pe Herrero dacă ar fi putut...

— Pe mine nu mă interesează asta, făcu el. Dacă nu puteți sau nu vreți să mă ajutați, uitați vizita mea. O să mă descurc singur.

Oscar Huancayo îi adresă o privire vag ironică, apoi își pipăi burdihanul și se scărpină între picioare.

— Văd că sunteți un bărbat hotărât și curajos, spuse el pe un ton de falsă milă. Ar fi stupid să vă pierdeți viața în acest colț de lume. Așteptați puțin.

El luă radio-emițătorul și începu să vorbească cu voce joasă. Apoi îl așeză pe soclul lui cu un zâmbet.

— Aveți puțintică răbdare. Am de gând să fac ceva pentru dumneavoastră.

Câteva clipe mai târziu, în ușă se auzi o bătaie timidă, apoi în pragul ei se ivi o ființă de-a dreptul fermecătoare. Era o metisă cu trăsături fine, ochi mari și negri și un păr lung, prins într-un coc asimetric. Purta blugi și un tricou ce se mulau perfect pe trupul ei sculptural, plin de senzualitate.

Ea se opri în fața lui Oscar Huancayo, cu ochii în jos. Acesta se întoarse spre Malko cu o privire poznașă.

— *Señor* Linge, în semn de profundă prietenie pentru Pepe San Martin, m-am hotărît să vă acord ajutorul meu.

— A, da? făcu neîncrezător Malko.

Nu vedea ce legătură are asta cu fata ce tocmai intrase.

— Urmați-o pe Melina, spuse uriașul pe un ton misterios.

Fata îl conduse pe un coridor lung, apoi deschise o ușă. El se opri în prag stupefiat. Era o cameră hollywoodiană, cu un imens pat Tiffany, acoperit cu o cuvertură indiană, brodată cu fire de aur. O măsuță joasă sprijinită pe colți de elefant și o canapea tapițată cu mătase completau mobilierul. Totul purta semnătura Romeo. Malko întoarse capul șocat. Oscar Huancayo se afla în spatele său.

— Aceasta va fi camera dumneavoastră, iar Melina vă va ține companie. Imediat ce vremea o va permite, vă voi conduce eu însumi la avion pentru Lima.

Malko simți că se sufocă.

— Señor Huancayo, vă bateți joc de mine?

— Nicidecum. De ce?

— Eu nu am venit la Tingo Maria să-mi petrec vacanța, ci ca să prind un individ periculos care vrea să părăsească țara.

Huancayo dădu din cap părintește.

— Mă tem că ați evaluat în mod greșit situația, señor Linge. Prietenul meu, Jesus Herrero, este un om extrem de puternic. El consideră că trebuie să muriți pentru că nu ați luat în serios ultimatumul său. Nimeni nu vă va proteja în Tingo Maria împotriva lui. În momentul în care veți pune piciorul în afara acestei case, veți fi un om mort. Singurul loc în care nu vă poate face nimic este casa mea. Desigur că-mi va purta pică pentru ce fac, dar o să-i explic eu cumva. El este un autentic *caballero*, adăugă Huancayo cu emfază, și va înțelege motivele pentru care intervin într-o afacere ce nu mă privește.

— Cu alte cuvinte, acum sunt prizonierul dumneavoastră!

Oscar Huancayo păru șocat.

— Vai, ce cuvânt urât ați folosit, *señor!* Eu doar vă protejez împotriva dumneavoastră înșivă. Am înțeles că prietenul meu Herrero are nevoie doar de un pic de timp frumos ca să termine o afacere de onoare. Asta nu e problema mea. Imediat cum voi putea, vă voi trimite la Lima, în siguranță. În acest fel nu voi fi nevoit să-l trădez pe niciunul din prietenii mei. În plus, voi salva și viața unui bărbat simpatic. Melina...

Tânăra indiancă se strecură lângă Malko.

— *Señor* vrea să facă o baie bună? îl întrebă ea cu dulceață în glas.

Malko rămase nemișcat, mut de furie. Nu avea nici o armă la el, iar ucigașii lui Herrero îl așteptau afară. Se aruncase singur în gura lupului. Când Huancayo îl va lăsa liber, Manuel Guzman avea să fie în afara granițelor țării.

El ieși ca o vijelie din camera de vis și, îmbrâncindu-i pe cei doi, ieși pe verandă. La urma urmelor, mai dispunea încă de patru oameni devotați, echipa lui John Cummings. Nu trebuia decât să-i cheme.

În momentul în care își făcu apariția în pragul casei, cele patru portiere ale mașinii din fața porții se deschiseră și din mașină săriră patru malaci identici: T-shirts, jeanși, cartușiere și arme Fal. Fără să scoată vreo vorbă, ei se apropiară cu câțiva metri.

Malko se întoarse. Gazda sa îl privea fără să-și ascundă zâmbetul ironic.

Beat de furie, Malko realiză că era prins în capcană.

Capitolul XVII

Vocea lui Oscar Huancayo întrerupse gândurile negre ale lui Malko. Era blândă și totodată tranșantă.

— Ați face mai bine să acceptați oferta mea. Asta în cazul în care nu vreți să vă sinucideți. Dacă veți încerca să fugiți, acești oameni au ordin să vă ucidă și să ia cadavrul. Nu stau la discuții cu nimeni. Sunt niște roboți programați să ucidă.

Malko intră în încăpere, urmat de peruanul ce se lăsă să cadă într-un fotoliu. Frumoasa *chula* aștepta supusă, nemișcată și mută.

Se lăsă o tăcere grea, care fu întreruptă de sunetul unui claxon. Ucigașii lui Herrero își pierduseră răbdarea. Melina se apropie din nou de Malko.

— Señor?

El ezită. Dacă o urma, misiunea sa era terminată. El revăzu trupul lui John Cummings în fundul piscinei și făcu un pas către Oscar Huancayo. Brusc simțise nevoia să-l strângă de gât... Grăsanul sări în picioare cu o iuțeală nebănuită, trecând în spatele biroului său. El deschise un sertar. Malko zări patul negru al unui pistol și îl luă cu o zecime de secundă înaintea peruanului. Era un PPK automat. Cât ai clipi din ochi, el trase piedica și încărcă. Malko ținea arma îndreptată către colosul din fața sa.

Oscar Huancayo era desfigurat. El se trase îndărăt, cu ochii ațintiți la armă și se opri cu spatele lipit de zid.

— *Señor!* doar nu aveți de gând să...

— Nu vă temeți, zise ironic Malko. Nu vă ucid. Am de gând însă să refuz ospitalitatea pe care mi-o oferiți...

— Sunteți nebun! strigă peruanul. Nu veți face nici zece pași. Oamenii mei vor

— Oamenii dumneavoastră vă vor asculta ordinele, făcu Malko. Îi veți chema pe toți aici și le veți ordona să-i ucidă pe trimișii lui Herrero. După acea vom ieși amândoi și vom pleca cu mașina dumneavoastră. Îmi veți servi de paravan până în oraș. Sper că oamenii lui Herrero nu vor îndrăzni să tragă într-o mașină în care vă aflați...

Oscar Huancayo era alb la față.

— Este imposibil. Refuz.

— Bine, făcu Malko.

El lăsă în jos PPK. Aținti cu grijă și apăsă pe trăgaci. Împușcătura se auzi asurzitoare în încăperea micuță. Oscar se uită uimit la genunchiul său din care țâșnea un șuvoi de sânge, apoi se prăbuși urlând înnebunit...

În câteva secunde, doi bărbați dădură buzna în birou, cu revolverele în mâini, dar se opriră blocați: Malko stătea cu țeava de la revolver vârâtă în urechea stângă a patronului lor, cu piedica ridicată. Oscar Huancayo urlă ceva, iar ei lăsară imediat armele în jos.

— Văd că acum mă credeți, spuse Malko. Spuneți-le să facă ce am spus...

Grăsanul spuse ceva în *quechua* gărzilor sale, printre vaiete de durere și înjurături. Cei doi ieșiră. Melina dispăru o clipă și se întoarse cu o trusă medicală. Glonțul făcuse o gaură sub genunchi și rămăsese acolo. Oscar Huancayo avea să șchiopăteze o bună bucată de vreme... El îndreptă spre Malko o privire tulbure.

— *Señor*, vă rog, nu-i pot face asta prietenului meu Herrero. Uitați, luați cheia asta.

El scoase de la brâu o cheiță plată și i-o întinse lui Malko, care nu făcu nici o mișcare. Atunci îi ordonă ceva

Melinei, în *quechua*. Supusă, ea merse către un perete și, trăgând un panou, descoperi un seif. Ea îl deschise cu cheița și se retrase.

— Luați totul de acolo. Voi da ordin ca să vă lase să plecați în pace. Puteți să plecați la Lima pe șosea. Vă voi da Mercedesul meu...

Malko privi spre seif. Era burdușit cu teancuri de bancnote a o sută de dolari. Puteau fi acolo multe milioane. Bani murdari... Într-un raft al seifului erau îngrămădite mai multe pungi din plastic albastru, pline cu clorhidrat de cocaină.

— Faceți ce v-am spus, repetă Malko. Nu am timp de pierdut. Altfel, voi fi obligat să vă împușc și în celălalt picior. Imediat ce voi fi în Tingo Maria, vă las să plecați. Când Herrero vă va vedea genunchiul, va înțelege că nu ați avut de ales.

Oscar scoase un urlet sub atingerea degetelor abile ale Melinei apoi gemu.

— Vă va ucide! Sunteți nebun de legat! Nu veți putea face nimic împotriva lui. Nimeni nu vă va ajuta în Tingo Maria.

— Vom vedea, făcu Malko.

Cele două gorile se întoarseră în cameră, iar Malko deveni atent. Tipii nu erau însă înarmați. Ei se apropiară de patronul lor la o distanță respectuoasă.

— *Señor*, zise unul, nu vor să plece. Vor să iasă din casă persoana pe care o caută...

Oscar Huancayo ridică ochii înnebuniți către ei și urlă:

— Ucideți-i! Ucideți-i imediat!

Cum cei doi ezitară, el le făcu un semn poruncitor să plece. Malko nu-l pierdea nici o secundă din ochi. Tăcerea se lăsă în încăpere. Nu se mai auzeau decât *gemetele* lui Huancayo. Deodată se auziră rafale de arme automate. Malko simți o strângere de inimă. Nimerise într-o lume sălbatică, nemiloasă... Curând, își făcu apariția unul din oameni, care spuse, punând pușca de asalt lângă perete:

— Totul este în ordine, *señor* Oscar.

— Să meargă acum după mașina dumneavoastră și să fie un șofer la volan, spuse Malko.

Oscar repeta ordinul în *quechua*, iar omul ieși.

— Vom pleca amândoi, zise Malko. Cred că ați înțeles bine că la cea mai mică problemă veți primi un glonț în cap, nu?

— Unde mergem?

— O să vedeți.

Un bărbat dezarmat intră în cameră. Ajutat de Melina, el îl puse pe stăpân în picioare. Palid la față, acesta înjura printre dinți. Malko își spuse că ar fi bine să nu cadă niciodată în mâinile lui.

Văzând seiful încă deschis, își zise că nu i-ar strica ceva bănuți. Luă o geantă din piele și o umplu cu teancuri de dolari. Avea acum o mică avere. Oscar Huancayo se uita la el cu ochii ieșiți din orbite.

— Nu vă temeți, nu vă jefuiesc, dar nu am timp să trec pe la bancă și am nevoie de bani.

Peruanul răsuflă ușurat când Malko închise seiful plin pe trei sferturi.

— Să plecăm, spuse Malko, cu țeava revolverului în coasta lui Oscar.

Cu greu ajunseră pe peronul casei. Oscar se văita atât de tare, încât Malko se temea să nu facă vreun accident cerebral. Grăsanul se prăbuși pe bancheta Mercedesului. În trecere, văzură mașina ucigașilor lui Herrero, cu ușile date în lături, găurită de gloanțe. Unul din ocupanții ei atârna afară din mașină cu fața plină de sânge. Mai strângea încă în mâini pușca de asalt... Malko își reprimă o senzație de vomă.

— Demarați, ordonă el.

Șoferul se supuse. Revolverul PPK era vizibil înfipt în ceafa lui Huancayo. Mașina parcurgea drumul pe care venise. Lângă foișorul de pază, aștepta Range-Rover-ul cu cei patru flăcăi ai lui John Cummings.

— Chemați pe unul din cei patru, ordonă Malko șoferului.

Huancayo era cuprins de groază.

— Grăbiți-vă. Dacă Herrero descoperă că i-am ucis oamenii, vom muri amândoi.

Loco Francisco veni în fugă.

— Voi veți veni în urma noastră, îi spuse Malko. Nu interveniți decât dacă suntem atacați. Vom merge în oraș.

Cele două mașini plecară una după cealaltă, rulând încet din cauza noroiului și a ploii. Oscar respira greu ca o focă, ținându-se de genunchi și uitându-se la Malko cu ochii întunecați de ură. După vreo jumătate de oră se aflau pe șoseaua asfaltată ce ducea la Tingo Maria.

— Vom merge la hotelul *Turistas*, spuse Malko.

În fața hotelului nu era nici o mașină.

— Credeți că nu vor veni aici după noi? întrebă Oscar.

— Când vor veni, eu nu voi mai fi aici, zise Malko.

Malko se dădu jos din Mercedes și îi spuse lui *Loco* Francisco să fie cu ochii pe Oscar.

El alergă în camera sa, deschise ușa și se opri brusc. O femeie era lungită pe patul lui cu fața în jos. Ea ridică privirea. Era „văduvioara" cu ochii încă roșii de plâns. Ea se sculă din pat și îl îmbrățișă pe Malko, lipindu-se de el într-un mod lipsit de orice echivoc. El o respinse.

— Ce cauți aici?

Femeia începu să turuie ceva în *quecha*. Malko își căută lucrurile și părăsi în grabă camera. Femeia se luă după el desculță, urmându-l până în galerie.

— Plecați, *señor*? îl întrebă patronul.

— Da. De ce?

— Faceți foarte bine. *Señor* Herrero mi-a spus să nu vă mai țin aici dacă țin la hotelul meu. Există deja prea multe stricăciuni. Va trebui să o luați și pe femeia asta de aici...

— Dar nici nu o cunosc, protestă Malko.

Celălalt lăsă capul în jos.

— În cazul acesta, o vor omorî. Pentru că se încăpățânează să rămână în camera dumneavoastră. Columbienii sunt niște brute.

Totul era lipsit de sens, dar Malko îl crezu pe bătrânul indian. În lumea lor, guvernau niște legi aparte.

— Bine. Să vină cu mine.

Tot nu mai conta... Într-o clipită, fata se întoarse cu o valijoară din carton. Ea se așeză mândră lângă șoferul Mercedesului... Patronul hotelului îi urmă cu un aer timid.

— *Señor,* dar toate stricăciunile și pagubele...

Malko scoase un teanc de bancnote și i-l aruncă. Bietul om căzu în genunchi. Cu atâția bani construia trei hoteluri...

— *Vamos!*[1] spuse Malko.

Șoferul nu făcu nici un comentariu. Trecură podul peste râul Huallago și o luă pe drumul desfundat ce ducea la aeroport și la postul de control militar. Când ajunseră la prima șicană, gărzile îl recunoscură pe Huancayo și ridicară imediat bariera. În curând ajunseră la aeroport. Pe pistă, stăteau aliniate trei elicoptere. Un panou scris în spaniolă avertiza că militarii vor trage fără avertisment în cei ce vor pătrunde acolo fără permis de acces.

Oscar Huancayo parlamentă cu echipa de pază și vorbele sale își făcură efectul. Locul era de-a dreptul sinistru. După fiecare copac era ascuns câte un soldat cu pușca în mână. Malko se întoarse către Huancayo.

— Am ajuns și vă mulțumesc pentru colaborare. Va trebui acum să vă îngrijiți genunchiul. Îi voi spune generalului San Martin că m-ați ajutat.

El coborî din Mercedes. Când se văzu scăpat de el, Oscar Huancayo îi spuse:

— Nu-l vei vedea niciodată pe San Martin, imbecilule! O să crăpi aici, în Tingo Maria.

Mercedesul demară în scrâșnet de penuri. Un ofițer își făcu apariția cu un Colt în mână. El se înfipse în fața lui Malko.

— *Señor,* vă aflați într-o zonă militară interzisă.

— Vreau să-l văd pe generalul Goritti.

---

1 Să mergem! (n.t.)

Celălalt păru puțin intimidat când auzi numele șefului său.

— Generalul este în Lima, señor Nu s-a putut întoarce din cauza ploii.

Iarăși, afurisita asta de ploaie îi încurca planurile!

— Cine îi ține locul?

— Colonelul Vialobos.

— Vă rog, căutați-l. Eu sunt un prieten al generalului San Martin.

Celălalt nu obiectă. Malko fu condus într-un loc adăpostit de lângă punctul de control, lăsând Range-Roverul pe drum.

Imediat apăru un ofițer în ținută de luptă și îi strânse mâna lui Malko.

— Eu sunt colonelul Vialobos, *señor*...

— Linge...

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt aici pentru a-l captura pe Manuel Guzman, șeful grupării Calea Luminoasă. Acum, el se află sub protecția unui anume Jesus Herrero. Lucrez împreună cu generalul San Martin la această operațiune.

Colonelul Vialobos îl opri cu un gest.

— Sunt la curent cu totul. Jesus Herrero ne-a contactat prin radio acum o oră. Sunt extrem de dezolat dar în nici un caz nu vă pot găzdui aici. O mașină de-a noastră vă va conduce la hotelul *Turistas*.

Malko îl privi fără să creadă că este adevărat. Rolul armatei era să lupte contra terorismului, dar Vialobos se spăla pe mâini întocmai ca Pilat din Pont și îl trimitea la moarte sigură. Era de neînțeles, absurd. Oamenii lui Herrero îl așteptau la hotel cu siguranță...

Ofițerul îi întoarse spatele și plecă.

Capitolul XVIII

— Colonele!

Ofițerul peruan se întoarse încruntat. Ploaia îi inunda fața. Malko era și el ud leoarcă, dar nu-i păsa.

— Sunt stupefiat de atitudinea dumneavoastră, spuse el. Mă voi duce la Dirrection Nacional de Inteligencia și mă voi plânge generalului San Martin. Nu cred că va aproba fapta dumneavoastră.

Colonelul păru deodată obosit. El îl apucă de braț și îl duse la adăpostul unui acoperiș.

— San Martin este departe, bombăni el. Dumneavoastră nu aveți cum să înțelegeți situația de aici. Am prea puțini oameni ca să lupt împotriva teroriștilor, care sunt de trei ori mai mulți. Am în total trei elicoptere, dintre care doar două în stare de funcționare. Nu am buget ca să plătesc informatorii.

— Nu văd nici o legătură cu ce se întâmplă acum. Eu doar vreau să pun mâna pe Guzman, tocmai pentru a decapita această grupare teroristă...

— Este foarte simplu, făcu ofițerul. Noi ne bucurăm de neutralitatea binevenită a traficanților de droguri. Ei ne lasă în pace, iar noi îi lăsăm în pace. Cu condiția ca ei să nu furnizeze arme teroriștilor Dumneavoastră riscați să distrugeți acest echilibru. Jesus Herrero este unul dintre cei mai puternici *narcos*. Or, în clipa de față, el este turbat de furie. Nu am chef să-mi atace postul. Există o singură soluție: plecați imediat de aici spre Lima.

— Şi să-l las pe Guzman să-mi scape printre degete, nu?

— Mare scofală. O să crape în Columbia. Dacă trebuie să-mi pierd postul din cauza lui Guzman, prefer să stau de-o parte.

Ploaia cădea în rafale. După câteva clipe de gândire, Malko zise:

— Să mergem în biroul dumneavoastră. Aş vrea să vă arăt ceva înainte de a pleca.

Cu un gest de lehamite, colonelul îl conduse în micul birou de lângă sala de operaţiuni. Malko puse geanta cu bani pe masă, o deschise şi o vîrî sub nasul lui Vialabos.

— Dacă mă ajutaţi, aceşti bani sunt ai dumneavoastră. Veţi avea cu ce plăti informatorii şi vă veţi respecta adevărata menire...

Toţi acei bani reprezentau solda pe cinci ani... Colonelul rămase mut câteva clipe, apoi îl privi pe Malko în ochi.

— Sunteţi serios? *Sunt aici* zeci de mii de dolari.

— Ştiu. În schimbul lor vă cer doar două lucruri. Să mă adăpostiţi pe mine şi pe oamenii mei în timpul misiunii mele şi să-mi spuneţi unde anume se află pista de zbor clandestină folosită de Jesus Herrero. De restul, mă ocup eu...

Colonelul clătină din cap şi respinse geanta.

— Sunt dezolat. Nu pot să fac nimic pentru a doua cerere. Habar n-am unde este pista asta.

Malko ezită.

— În cazul acesta, voi avea eu nevoie de o parte din bani.

El luă vreo zece teancuri de bancnote, le vârî în buzunare şi împinse geanta din nou spre colonelul Vialobos.

— Foarte bine, zise acesta. Vă voi găzdui în casa mea. Ea se află în perimetrul militar. Acolo veţi fi în siguranţă.

— Mulţumesc, zise Malko.

Colonelul luă geanta cu bani şi o puse sub biroul său. Era copleşit de situaţie.

— Mi-ați pus în spate doi dintre cei mai primejdioși oameni din Tingo Maria, zise el. Viața vă este într-un imens pericol.

— Asta este problema mea, zise Malko. Aș vrea să vă pun câteva întrebări. Sunt multe terenuri de aterizare în jurul localității Tingo Maria?

— În jur de optzeci, pe o rază de o sută de kilometri.

— Câte dintre ele sunt utilizate de Jesus Herrero?

— Câte unul, pe rând. Ele se strică foarte repede din cauza ploilor. Din cauza asta, de fiecare dată se defrișează noi terenuri. În aceeași zonă, bineînțeles.

— Cine le defrișează?

Colonelul se uită surprins la Malko.

— Cum cine? Oamenii din Tingo Maria, refugiații sau țăranii plătiți cu un pic de *pasta*. După aceea, ei își târâie zilele în cartierul Chicago până când sunt găsiți în apele fluviului.

— O ultimă întrebare. Cât timp are să mai plouă?

Vialobos schiță un gest de neputință.

— O zi, două, o săptămână, cine poate ști? Cel mai mult a plouat pe aici unsprezece zile. Azi este doar a treia zi în care plouă...

— Nici un avion nu poate ateriza sau decola, nu-i așa?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. *Narcos* nu sunt nebuni, iar pistele lor sunt mult mai proaste ca ale noastre. Dacă stă ploaia, locul se poate degaja foarte repede. E nevoie doar de câteva ore... Să mergem la mine acasă.

Malko îl urmă pe ofițer luându-i cu el pe cei patru baby-sitters și pe „văduvă"

Vila colonelului era curată, iar confortul, deși redus, era superior celui de la hotelul *Turîstas*. Căldura umedă impregna totul și nu exista instalație de aer condiționat. Indianca privea fascinată la cearșafurile albe ca zăpada.

— Voi da instrucțiuni ca să puteți intra și ieși fără probleme. Vă sfătuiesc însă să nu plecați de aici.

— Vă mulțumesc, făcu Malko.

Imediat, indianca se schimbă, înfăşurându-şi trupul micuţ într-o bucată de pânză. Pe spatele gol, îi atârna părul lăsat în libertate. Ochii ei erau mari şi trişti. Fără să scoată o vorbă, ea începu să aranjeze lucrurile lui Malko. Cele patru „gorile" se instalară la etajul superior.

În liniştea absolută se auzea doar ciripitul păsărilor. Ploaia şiroia pe frunzele copacilor, iar uniformele verzi ale soldaţilor de pază se confundau cu tonalităţile junglei.

În casă nu exista telefon, iar singura lumină pe timp de noapte era o lampă cu petrol cu o lumină incertă. Malko se hotărâse să aştepte venirea nopţii ca să poată acţiona, aşa că îi mai rămăsese să omoare timpul cumva.

Epuizat, el se întinse pe pat după ce făcu un duş. Era aproape adormit când simţi o atingere uşoară pe pântece.

El deschise ochii şi întâlni privirea imobilă a indiencei.

Un zgomot surd se auzi deodată şi în ochii ei apăru spaimă. Era doar o aversă puternică de ploaie ce lovea în acoperişul de tablă. Indianca începu să tremure ghemuită lângă Malko. Încetul cu încetul, ea se destinse şi, cu o mişcare timidă, îi atinse sexul. În acelaşi timp, ea începu să-şi plimbe buzele pe pieptul lui Malko. Atingerea era suavă ca atingerea unui fluture.

Era un erotism instinctiv în această mângâiere, iar Malko se trezi la viaţă cu brutalitate.

Indianca începu să-i maseze sexul, apoi începu să-i administreze o felaţie de zile mari. Malko simţi cum îl copleşeşte plăcerea. Indianca executa gesturile ca pe un ritual păgân cu o blândeţe şi o gingăşie ce îl înfiorau. După ce ajunse la climax, Malko se lăsă furat de somn. Cu capul pe pieptul lui, indianca, închise ochii. Era ca un animal credincios care îşi adoră stăpânul.

Cu mult mai târziu, Malko se sculă să privească la colinele ce abia se puteau ghici în ceaţa şi lumina slabă a

crepusculului. Indianca dormea. Tingo Maria se afla la câteva sute de metri, pe celălalt mal al râului Huallaga, dar el trebuia să ocolească mai mult că să treacă podul metalic.

Malko aștepta cu nerăbdare lăsarea întunericului. Era indispensabil pentru ce voia el să facă. Cu *Loco* Francisco și oamenii acestuia, și cu colonelul Vialobos de partea lor, se puteau face o mulțime de lucruri... Trebuia însă să găsească o anumită pistă de zbor dintr-o mulțime.

Seara trecea foarte greu. La un moment, cerul păru că se mai luminează, apoi se adunară norii din nou. *Chula* îi ghicea și cele mai mici dorințe. I-a pregătit banane fripte, i-a făcut cafea și l-a uscat cu prosopul după ce a făcut duș; era ca o adevărată gheișă. Și totul, într-o tăcere solemnă. Nu avea nevoie de cuvinte. Acum, ea dormita într-un hamac și, din când în când, se întindea leneșă sau venea să se frece de el ca o pisică, leneșă și docilă, balansându-și trupul fin și bine conturat.

Apoi se lăsa iar furată de toropeală. Pe ea nu părea să o deranjeze ploaia...

Însă Malko fierbea de nerăbdare. Această lipsă de acțiune îl înnebunea. Mai avea câteva ore de așteptare. În cele din urmă reuși să adoarmă. La un moment dat deschise ochii și rămase cu ei larg deschiși. Pe fereastră se vedea cerul întunecat pe care străluceau stelele! Într-o fracțiune de secundă, el fu în picioare. Ploaia se oprise! Sub lumina lunii se vedeau clar colinele verzi.

Se făcuse din nou vreme frumoasă!

El începu să respire mai bine. *Chula* făcea deja duș, cântând ceva. El i se alătură, iar ea se lipi toată de trupul lui gol. În ochi i se citea fericirea și satisfacția sexuală...

Malko nu avea prea mult timp la dispoziție. În dimineața următoare Guzman putea să plece. Era sigur că adversarii săi nu vor pierde nici o clipă. Avionul poate că era de pe acuma pregătit...

Trebuia să transpună cât mai urgent în faptă planul făcut. El își puse revolverul la brâu și, sub privirile neliniștite ale femeii, ieși din casă și dispăru în noapte. Pentru ce avea de făcut, prefera să fie singur. Drumul era încă alunecos și plin de numeroase bălți, dar temperatura era mai răcoroasă. Afară nu era nimeni în afară de paznicii ascunși în tufișuri.

El mergea iute și ajunse repede la pod. Curând, ajunse în Tingo Maria. Dintr-o tavernă se auzeau acordurile unei *salsa*. Pe stradă nu era nici un pieton. El își continuă drumul pe lângă prăvăliile închise, până ce pătrunse pe drumul de pământ ce ducea la fluviu, delimitând zona „Chicago" El o apucă pe acel drum. Mai înainte de orice, voia să-și încheie niște socoteli. Apoi, să culeagă anumite informații. De-a lungul zidurilor, licăreau lumini slabe. Erau drogații ce își fumau *pasta* așezați direct pe pământ. Unii erau lungiți, prăbușiți, ca niște grămezi de zdrențe. Malko făcu cale-ntoarsă. Auzise o ceartă, apoi niște lovituri. Nu era cazul să se complice. Cărarea de lângă fluviu mirosea a gunoaie. În colibele luminate slab, se puteau zări oameni slabi, ce zăceau pe saltele.

Era o lume halucinantă, ca un infern. Ușa bordelului lui Frejolito era deschisă. El inspectă curtea înainte de a intra.

Nu era nimeni, în afară de un câine răpănos care îi linse piciorul. Pătrunse în galerie și de acolo se uită pe furiș înăuntru. Trei sau patru fete dormeau înlănțuite ca niște pisicuțe. Frejolito era acolo, așezat pe un scaun cu eternii săi ochelari, în fața unei cutii cu bere. Malko se repezi la el înainte ca să poată articula vreun cuvânt. Țeava revolverului PPK era deja înfiptă în gura omulețului.

— *Señor!* încercă să articuleze acesta.

— *Silencio!*

Malko îl amuți cu o lovitură în gură. Frejolito scoase un urlet ascuțit și își duse mâinile la gură. Malko îl apucă de umăr și îl sili să se ridice.

— Hai afară, zise el.

Cei doi ieșiră în noapte și se opriră într-un mic luminiș de lângă fluviu.

— În genunchi! îi ordonă Malko.

Frejolito se supuse, dar își încolăci mâinile în jurul picioarelor lui Malko, cerșind îndurare. Cuvântul *equivocación* [1] revenea foarte des. Malko trase piedica armei cu un „clic"

— Îți voi spulbera creierii, zise el calm.

— Nu, nu, *señor*, se tângui Frejolito. Am fost forțat, ar fi trebuit să vă avertizez...

O ușoară lovitură cu patul armei, îl făcu să-și înghită vorbele mincinoase. Malko se simțea complet detașat de această junglă.

— Să mergem la țărm, spuse Malko...

Celălalt i se aruncă iar la picioare, știind ce vrea să facă.

— *Señor*, am o familie, voi face tot ce vreți, am cocaină albă...

— La naiba cu cocaina ta! făcu Malko. Mișcă!

— Aș face orice pentru dumneavoastră!

Terorizat, Frejolito era mizerabil și abject.

— Pe mine mă interesează un singur lucru, zise Malko.

— Ce anume?

— Vreau să știu unde se află pista de aterizare utilizată de Jesus Herrero.

Frejolito își frângea mâinile.

— Dar, *señor*, habar n-am unde este!

— Atunci, vino!

De astă-dată, bătrânul se ridică ascultător, și, ca un câine bătut, începu să pășească pe cărare fără să-și mai ferească fața de *crengile* din cale. Părea resemnat la gândul că va muri. Cu umerii lăsați, mut, se târa către locul execuției. Brusc, când nu mai erau decât câțiva metri până la țărm, se întoarse și zise timid:

— *Señor*, ar mai fi poate o cale...

---

1. Eroare (n.a.)

Capitolul XIX

Malko nu lăsă arma în jos. Chipul lui Frejolito era în umbră și nu-i putea vedea expresia. Bătrânul derbedeu era capabil de orice ticăloșie.

— Cum poți să mă ajuți?

— Cunosc niște oameni care au lucrat la ultima pistă a lui Jesus Herrero. Este unul care încă mai trăiește în Tingo Maria. Ar putea să ne conducă acolo.

— Unde locuiește?

— Nicăieri. Doarme unde nimerește. Dar eu pot să-l găsesc. Chiar ieri i-am vândut niște *pasta*... Trebuie să-l caut. Îl cheamă Miguelito. Este înalt, foarte slab, are barbă și șchioapătă.

Malko se întrebă dacă nu era chiar tipul care-i tăiase calea la sosire.

— De unde știi că este vorba de pista care mă interesează pe mine?

— Pentru că pe ea se află un avion.

— Ce avion?

— Unul care a aterizat acum patru zile. Nu a putut încă pleca. Pilotul a venit să vadă o fată la mine. Este un columbian. Mi-a vorbit.

Informația era nesperată. Malko privi cerul. Era plin cu stele. Îi mai rămâneau doar câteva ore în cazul în care avea să rămână senin.

— Crezi că va fi în continuare timp frumos?

— Da, cerul s-a limpezit bine, se bâlbâi bărbatul fără să înțeleagă nimic.

— Atunci, e-n regulă. Unde mergem?

Frejolito își șterse ochelarii și spuse:

— Să începem cu Banco de la Nación. Miguelito obișnuiește să se învârtească în zona aia.

Malko îl împinse cu țeava revolverului.

— Atenție, ori mă duci la el, ori îți zbor creierii.

Frejolito dădu din cap. Înțelegea foarte bine. El își grăbi pașii.

Trecuseră două ore de când căutau pe Miguelito răscolind cotloanele cele mai mizere, pline de toate epavele societății. Unii dintre drogați aruncau cu pietre după ei. Nimeni nu-l văzuse pe Miguelito... Frejolito își șterse fruntea. Era alb la față de frică.

— Unde ar putea să fie?

Era ora unsprezece și jumătate. Străzile erau goale. Doar câte un *colectivo* [1] mai trecea din când în când. Începea numărătoarea inversă. Bătrânul peruan făcu un gest de neputință.

— Nu știu. Poate fi oriunde. Sunt niște localuri și între coline. Și pe insula din mijlocul fluviului...

Ca un automat, el porni mai departe. O lumină atrase atenția lui Malko. Un bărbat se pregătea să se urce pe o motocicletă. Frejolito îl întrebă ceva. Apoi se întoarse cu chipul radios de bucurie.

— L-a văzut, *señor*!

Malko se apropie.

Cei doi bărbați discutau cu aprindere în *quechua*. Frejolito întinse brațul către fluviu.

— Spune că s-a dus acolo acum vreo două ore. S-a dus să se ascundă în „cimitir" Să mergem, *señor*!

Bătrânul se înviorase brusc. Pătrunseră iar într-o zonă

1. Taxi colectiv (n.a.)

străbătută de numeroase cărări în care se aruncau toate mizeriile. La un moment dat, Frejolito se opri lângă o siluetă închircită direct pe pământ. Era un bărbat care dormea ca un animal, pe un pat de ierburi și crengi într-o tufă...

— Nu este el, zise. Când fumează *pasta*, vin și se ascund aici ca să fie liniștiți.

Dacă ajungeau în această stare, era din cauza unor nenorociți ca Frejolito. Malko *ar fi vrut să-i tragă* un glonț în cap... Continuară să caute în labirintul plin cu ascunzători mizere. Locul era plin de șobolani. Ei se împiedicară de o fată ce zărea de-a curmezișul drumului ca și moartă. Nu făcu nici un gest când ei trecură peste ea.

Neobosit, Frejolito cerceta fiecare drogat. Brusc se auzi un strigăt victorios:

— *Señor!* L-am găsit!

Miguelito era întins pe o saltea zdrențuită, învelit până-n gât cu o cuvertură. Era un lux, în comparație cu alții...

Frejolito se aplecă spre el, smulse cuvertura și începu să îl zgâlțâie cu putere.

La început, bărbatul nu reacționă. Apoi, se ridică ametit ca un somnambul, își luă bastonul de lângă el și îl altoi pe Frejolito în cap. Apoi căzu pe saltea cu ochii mari deschiși într-un soi de catalepsie. Frejolito făcu un salt înapoi. Malko încercă și el.

— Miguelito!

Nu primi nici un răspuns. Drogatul fusese cuprins de toropeală. Cei doi încercară să-l pună pe picioare. Malko simțea că își pierde răbdarea.

— Să-l ducem la fluviu, propuse Frejolito. Se va pune pe picioare cât ai clipi.

Îl duseră destul de ușor la țărm. Era ușor ca un fulg. Dar chiar după ce-l vârâră cu capul în apă, drogatul nu se trezi.

— Până la urmă, ăsta moare înecat, zise Malko, trebuie să găsim altă soluție.

— Am la mine acasă o fiolă, spuse Frejolito. Li se face o

injecție când sunt pe moarte și îi mai pune pe picioare o vreme.

Era probabil vorba de un tonic-cardiac. Era o situație exasperantă.

Să fi atât de aproape de reușită și să nu poți profita. Ei îl transportară pe Miguelito până la locuința lui Frejolito. Îl întinseră pe o saltea veche, iar bătrânul veni cu o seringă de o curățenie dubioasă și cu o fiolă.

El îi injectă lichidul translucid, cu iscusința unei infirmiere experimentate. Peste două minute, Miguelito deschise ochii sticloși. După ce-i dădură patru cafele, el era treaz. Se ținea cu amândouă mâinile de piept, tremura și vorbea fără șir. Malko îi flutură pe la nas o bancnotă de douăzeci de dolari – o adevărată comoară pentru un drogat.

Frejolito îi explică răbdător ce voiau să afle.

Miguelito avu nevoie de încă cinci minute ca să înțeleagă despre ce era vorba. El scutură din cap și căzu pe spate.

— 'Nu-mi aduc aminte. Este prea departe. Lăsați-mă, sunt obosit.

Mai avea puțin și intra în comă...

Malko îi urlă în ureche:

— Îți dau două sute de dolari dacă mă duci acolo...

El scoase banii din buzunar și îi flutură în aer. Miguelito căscă ochii mari și spuse incredul:

— Nu pot merge și nu-mi aduc aminte.

— Avem o mașină, minți Malko.

Cu capul în mâini, Miguelito nu-și putea lua ochii de la bancnote. Ametit, el îi spuse peruanului:

— Frejolito, dă-mi o țigară, ți-o plătesc eu mai târziu.

Cu o grabă suspectă, bătrânul scoase din cămașă o țigară maronie, o aprinse și i-o întinse drogatului. După ce trase câteva fumuri, acesta își mai reveni puțin. El atinse dolarii cu degetele.

— Este prea mult pentru el, spuse Frejolito cu invidie în glas.

— *Vamos*, spuse Miguelito. O să încerc. Este pe undeva, lângă drumul spre Monzon.

Malko se întoarse către bătrân.

— Repede, caută un taxi.

Dura prea mult ca să meargă la Range-Rover.

— Un taxi? Dar nu se poate...

— Descurcă-te, altfel...

Frejolito înțelese și dispăru. Malko îl auzi că discută cu un pușți care o luă la goană.

— Ți-ai adus aminte unde este locul? îl întrebă Malko pe drogat.

— *Si, si.* Trebuie să ocolim un post militar... Pe drumul spre Monzon. În valea unde se află izvorul *Gringo yacu* [1]. De acolo se vede Cordiliera [2].

Se auzi un zgomot de motor. Venise taxiul. Frejolito apăru și el.

— Vrea o sută de dolari. Din cauza orei târzii și a distanței.

— De acord, să mergem, făcu Malko.

Șoferul se uită surprins la ei. Nu mai întâlnise nici un străin care să se aventureze noaptea în junglă, printre *senderos* și *narcos*... Malko se urcă pe bancheta din spate cu Frejolito. Curând intrară în junglă.

Era ora unu și jumătate noaptea. Șoferul frână brusc să evite o groapă adâncă. El spuse:

— Nu merg mai departe.

Malko mai scoase douăzeci de dolari. Bombănind, bărbatul ocoli groapa. Era un miracol că nu rămăseseră blocați până atunci. Intraseră în junglă de două ore, străbătând tot felul de drumuri, ce semănau toate între ele, înfundându-se în cele din urmă. Acum mergeau pe un drum

1. *Apa străinului (n.a.)*
2. *Lanțul munților Anzi (n.t.)*

sinuos de-a lungul văii. Peste tot, era aceeași vegetație bogată, densă, impenetrabilă. Ar fi putut să treacă pe lângă o pistă de aterizare fără să o vadă. Din fericire, cerul era în continuare senin și luna lumina peisajul ca ziua...

Ei traversară un sătuc adormit, salutați doar de câini.

Miguelito tremura, transpirând din greu. Era extrem de confuz și tot timpul încurca drumul. Șoferul era enervat la culme. Știa că locul e plin de senderiști și că mașina sa nu putea trece neobservată. Pistolul lui Malko era o jucărie de speriat copiii în cazul unei riposte.

Deodată îi învălui lumina albă a unui proiector.

Șoferul se opri.

Din umbră răsări un bărbat în poncho, cu o pușcă. Ajunseseră la un post militar, cu un mic post și un foișor de pază. Miguelito schimbă câteva cuvinte cu el în *quechua*, apoi se întoarse spre Malko fericit.

— Știam eu bine. Este foarte aproape!

Șoferul discută cu sentinela în șoaptă. Acesta ceru un dolar sau țigări ca să-i lase să treacă, neînțelegând ce voiau să facă. Drogatul devenise nerăbdător.

— Să mergem drept înainte!

Drumul deveni deodată drept și bun. Jungla era la fel de deasă. Ai fi zis că trecuse un buldozer care netezise o pistă. Intrară apoi într-un loc deschis, descoperit, într-o vale, sub clar de lună.

— Stop, strigă Miguelito sărind din mașină.

El începu să meargă atât de repede, că Malko abia reușea să se țină după el. Ca să fie sigur că șoferul nu-l lasă baltă, luase cheile de la mașină... Doar nu se putea întoarce pe jos. Parcurseră pe jos cinci sute de metri, iar drumul se termină cu o grămadă uriașă de bidoane pline cu benzină. În depărtare, Malko dinstinse o pistă de zbor improvizată, lungă de trei sute de metri. La capătul ei, el descoperi ceea ce căuta. Era avionul. Un Piper Comanche invizibil de sus. Nu era păzit de nimeni.

Frejolito îl trase de mânecă.

— *Señor*, nu trebuie să rămânem aici. E periculos. Dacă au auzit maşina...

Bătrânul avea dreptate. Miguelito, excitat la culme, începu să alerge în jurul avionului. Trebuiră să-l ia cu forţa de acolo şi se întoarseră pe acelaşi drum. Şoferul gonea ca alungat de diavoli. Malko nota în minte topografia locului, şi toate intersecţiile. Era convins că va reuşi să recunoască drumul. Ajunseră în Tingo Maria mult mai repede. Oraşul era tot pustiu. Şoferul clănţănea din dinţi. Începu să se certe cu Frejolito în *quechua*, uitându-se cu coada ochiului la Malko.

— Ce vrea? întrebă acesta.

— Spune că dacă află Jesus Herrero că ne-a dus acolo, îl va ucide pe el şi pe familia lui.

— Nu eu voi fi acela care îl voi turna, remarcă Malko. A câştigat o sută de dolari pentru o singură cursă. Nu-i prea rău. Poate că nu are încredere în tine...

— *Claro que si!* făcu Frejolito. Dacă vorbesc, mă ucide şi pe mine.

— Atunci, care-i problema?

Frejolito se uită la Miguelito, care strângea în pumni cele două sute de dolari, visând deja la ospăţul pe care voia să şi-l ofere.

— Se referă la el... Spune că un tip de teapa lui nu poate fi de încredere şi că ar trebui să...

Malko îl apucă pe bătrân de guler şi spuse:

— Dacă aud că a păţit ceva, vă împuşc pe amândoi. Aţi înţeles?

— *Si, si,* se bâlbâi Frejolito.

Miguelito, indiferent, se pierdu în întuneric. Malko se urcă iar în taxi. În timp ce se îndrepta către zona militară, îşi spuse că nu mai avea decât câteva ore pentru a duce la bun sfârşit misiunea sa. Avea la dispoziţie numai patru oameni pentru asta.

Contra lui Jesus Herrero și tot imperiul lui, avea un singur atu: surpriza. Asta numai dacă Frejolito nu avea să trădeze din nou.

Încă o dată el își juca viața la ruleta rusă.

Capitolul XX

Sentinela cu poncho lăsă arma în jos când îl recunoscu pe Malko. Taximetristul nu voise să-l aducă până la zona militară și îl lăsase la câteva zeci de metri depărtare. Luna începuse să coboare la orizont, dar încă nu se luminase de ziuă.

Malko pătrunse în vila colonelului și urcă direct la etaj. Gorilele lui Cummings dormeau duse pe niște saltele puse pe jos. *Loco* Francisco se sculă cu un salt. În șoaptă, Malko îi explică, jumătate în engleză, jumătate în spaniolă, ce aveau de făcut.

— Peste un sfert de oră să fiți jos, spuse el.

Cei patru *baby-sitters* fură gata în câteva minute. Erau înarmați ca pentru un adevărat război. În afară de câte un Colt automat, fiecare mai avea câte un FAL sau o pușcă-mitralieră, plus mai multe cutii cu cartușe de 12 mm și încărcătoare de FAL în saci mari de pânză. De când murise șeful lor, ascultau orbește de Malko.

Cu toții se suiră în Range-Rover. Malko trecu la volan cu *Loco* Francisco lângă el, iar ceilalți se suiră în spate.

Zgomotul făcut de motor era amplificat de tăcerea din jur. Sentinela îi salută când trecură pe lângă postul de control. Mașina se îndepărtă trecând pe lângă mica aerogară.

Malko încerca să se concentreze asupra drumului cu tot stresul care pusese stăpânire pe el. Toate operațiunea sa atârna de un fir foarte subțire. Primele douăzeci de minute trecură fără nici un obstacol. Nu întâlniseră pe nimeni. Apoi el greși drumul și pătrunseră pe un drum imposibil. Fură nevoiți să-și croiască drum cu toporul printre crengile căzute în cale.

Într-un târziu, apăru foișorul postului militar care îi servise de reper lui Miguelito, drogatul. De astă dată, sentinela era invizibilă. Ascunseră mașina după un pâlc des de copaci și plecară mai departe pe jos, în șir indian. Malko deschidea calea. Avea stomacul strâns de emoție. Dacă Frejolito îl denunțase, putea fi primit cu rafale de mitralieră...

Când ajunse la pista de zbor, nu zări decât o uriașă pasăre de noapte care își luă zborul cu un țipăt ascuțit.

Era o umiditate atât de mare în atmosferă, încât hainele le erau ude de parcă ar fi făcut duș îmbrăcați. Trebuiră să facă un ocol mare ca să ajungă la postul său de atac. Acesta se afla la o sută de metri de Piper Comanche. Avionul era acoperit de o husă. În zonă nu se vedea nici un suflet.

Încetul cu încetul, stelele păliră. Pe cer rămaseră doar câțiva norișori nevinovați care se luminau din ce în ce mai mult.

Cordiliera era scăldată în razele unui soare tropical, într-o bogăție de culori ce îți tăia răsuflarea.

Malko, lungit în iarbă sub un boschet uriaș, examina cele două coline acoperite de junglă ce se vedeau din valea în care se afla. Nu văzu nimic special. Doar vegetație și iar

vegetație. Apoi observă chiar în fața lui un perimetru de culoare deschisă. Era un teren defrișat complet pe care se ridica o *hacienda*, compusă din mai multe clădiri cu acoperișuri din tablă ondulată. De acolo, pleca un drum pietruit cu laterită roșie, ce se termina jos în vale, chiar alături de locul în care se afla aparatul de zbor Piper Comanche.

Cu siguranță, era casa lui Jesus Herrera. Se afla la mai puțin de cinci sute de metri.

El privi de jur-împrejur. Tovarășii lui erau protejați bine de vegetația luxuriantă. El își întoarse privirea către *hacienda*. În curte era ceva animație. Apoi se auzi zgomotul unui motor. După câteva clipe, pe drumul pavat cu laterită se ivi un microbuz ce cobora la vale.

Vehiculul dispăru la un moment dat în meandrele drumului pentru a apărea în curând foarte aproape, alături de avion. Din el coborî un tip, urmat de alții, care, după aspect, păreau țărani. Ei scoaseră husa de pe aparatul de zbor, apoi începură să-l împingă până la intrarea pistei de zbor. Apoi, unul dintre bărbați sări în cockpit unde începu să inspecteze bordul. După ce termină cu toate, se dădu jos satisfăcut. Avionul era gata de plecare.

Ipoteza lui Malko se adeverea. Manuel Guzman urma să plece din țară de pe această pistă clandestină. Cu toată puterea sa, Jesus Herrero nu dorea să prelungească șederea acestuia.

Malko nu știa numărul adversarilor săi. Apropierea de *hacienda* făcea ca acțiunea să fie extrem de delicată. Într-o clipită, numărul adversarilor putea crește.

Ceasul lui Malko arăta ora șapte. Cei trei bărbați se urcară în microbuz, lăsându-l pe pilot acolo. Acesta își aprinse o țigară, sprijinit de o aripă a avionului. Parcă ar fi fost vorba de un aeroclub și nu de o pistă clandestină, aflată

în mijlocul junglei. Timpul continua să fie superb. Malko se deplasă lângă *Loco* Francisco.

— Să ne apropiem de avion, ordonă el. Trebuie să acționăm extrem de repede. Escorta trebuie neutralizată fără să tragem, dacă este posibil, și să plecăm cu Manuel Guzman.

Chiar cu un prizonier, nu le trebuiau decât vreo zece minute ca să ajungă la Range-Rover.

Profitând de vegetația bogată, ei se apropiară de avion. Brusc se auzi un zgomot ce-i făcu să tresară. Era un demaror. Primul motor al avionului fusese pus în funcțiune, apoi al doilea. Regimul lor creștea în mod progresiv. Pilotul verifica motoarele.

Zgomotul era atât de puternic, încât nu auziră microbuzul care se întorsese. Acesta opri cu spatele întors spre Malko și gorilele sale. Șoferul deschise ușa din spate lăsând să se vadă o saltea pe care era întins un bărbat. O femeie era așezată alături de el pe o banchetă. Inima lui Malko încetă să mai bată. Femeia era Monica Perez, în ținută de luptă, cu un Uzi pe genunchi și cu pletele negre ascunse de o caschetă!

Din microbuz coborâră doi bărbați înarmați cu revolvere. Imediat, coborî și Monica Perez, care se uita către cei doi bărbați. Era momentul de a acționa.

Malko ieși din ascunzătoare, urmat de cei patru mercenari care încercuiră microbuzul cu armele pregătite de tragere.

— Nu mișcă nimeni! strigă Malko.

Pilotul, întors cu spatele și asurzit de zgomot, nu putea vedea scena. Cei doi gardieni ridicară imediat brațele,

lăsând să cadă valizele diplomatice pe care le purtau. Monica încercă să-şi ia puşca mitralieră din microbuz, dar unul dintre mercenari se interpuse între ea şi maşină.

— Sunteţi nebuni! urlă ea. Cine sunteţi?

Brusc, vorbele îi rămaseră în gât. Îl recunoscuse pe Malko. Cu un urlet sălbatic, ea sări să-i scoată ochii cu unghiile. Cu greu reuşi acesta să o imobilizeze în timp ce ea îl scuipa ca o pisică înfuriată.

— Asasinule! Ticălosule! Ai venit până aici...

Malko privi neliniştit către *hacienda*. Conta fiecare secundă. Cei trei oameni ai lui Herrero erau ţintuiţi la pământ, cu nasul în iarbă.

— Urcaţi în microbuz! strigă Malko.

Monica Perez se agăţă de el.

— Ticălosule! Vrei să-l dai pe mâna militarilor, ca să îl tortureze! Este bolnav, o să moară. Priveşte!

Ea îl trase către microbuz. Doi dintre bodyguarzii lui Malko urcaseră deja. Ceilalţi doi aveau grijă de prizonieri. Motoarele avionului huruiau.

Malko se aplecă spre bărbatul întins pe saltea. Avea pielea albă ca ceara, iar ochii adânciţi în orbite ardeau ca focul. Manuel Guzman, cel mai căutat om din Peru, era pe moarte. În clipa următoare, se auzi un horcăit urmat de o pauză prelungită. Guzman intrase în comă uremică. Monica îl apucă pe Malko de braţ.

— Îţi aduci aminte de Dircote? Ştii ce ar putea ei să-i facă? Dacă nu face dializa imediat, va muri.

Într-un flash, Malko revăzu tânăra femeie, răstignită pe somiera metalică, şi pe locotenentul sadic ce îi vâra vergeaua electrică în vagin.

Unde era adevărul? Huruitul avionului mărea tensiunea. El văzuse însă şi ţăranii ucişi cu satârul şi ciopârţiţi în

bucăți. Revăzu și femeile însărcinate ucise bestial cu lovituri de ciocan.

Monica era complet isterizată.

— Îți amintești? Îți amintești?

Da, își amintea foarte bine. Avea la dispoziție doar câteva secunde ca să ia o hotărâre. Își riscase viața ca să pună mâna pe acest om și pe secretele lui. Manuel Guzman respira din ce în ce mai greu.

Malko zări cele două genți diplomatice lăsate lângă microbuz. Nu fusese tras nici un foc. Mai avea timp să plece fără să atragă atenția celor din *hacienda*.

— Foarte bine, să se suie în avion. Repede!

Monica rămase stupefiată. Apoi i se aruncă în brațe.

— Mulțumesc, o, mulțumesc!

Se dezlipi de el și alergă după valize. Malko îi bară însă calea.

— Nu, astea rămân la mine.

Femeia deveni fiară. Cu greu reușiră să o țină doi bărbați.

— Ți-am dăruit viața lui Guzman numai din cauza celor trăite împreună! Eu sunt însă aici ca să demontez rețeaua teroristă și asta am de gând să și fac. Cu documentele astea voi evita multă vărsare de sânge.

Malko se întoarse către *Loco* Francisco.

— Duceți bolnavul în avion. Repede, repede!

El apucă servietele-diplomat și se urcă în microbuz. Guzman fu transportat în avion cu saltea cu tot.

Ochii Monicăi aruncau flăcări.

— Tu nu ai să părăsești Tingo Maria! urla ea. Te voi urmări până la Lima dacă va fi nevoie și-ți voi smulge inima din piept!

Era cunoscutul lirism sudamerican. Malko dădu din cap.

— Deocamdată ai să pleci cu el. Nu vreau să ți se întâmple ceva.

— Nu! Vreau să rămân aici ca să te pot ucide. Îți interzic...

Doi mercenari o târâră până la avion pe femeia ce se zbătea ca turbată. De astă dată, pilotul văzu că ceva nu este în ordine...

El scăzu turația motoarelor și vru să coboare din cockpit. Malko îl aștepta însă cu revolverul ațintit către el.

— Ce se întâmplă aici? făcu pilotul.

— Nu încerca să înțelegi, decolează acum, altfel nu vei mai decola niciodată.

— Nu! Nu decola! urla Monica. Mă duc după Jesus Herrero.

Malko îndreptă revolverul către rezervorul cu benzină al avionului.

— Decolați imediat sau săriți în aer!

El lăsă în jos capacul cockpitului, închizând-o pe Monica Perez în interior. Din nou motoarele trepidară iar avionul se puse în mișcare, rulă din ce în ce mai repede și, când ajunse la capătul pistei, se ridică în aer.

Malko simți cum i se ia o mare greutate de pe inimă.

Când avionul se văzu ca un punct la orizont, el se întoarse la microbuz unde gorilele se urcaseră deja. Numai Francisco rămânea jos ca să-i țină sub observație pe cei trei prizonieri.

— Lasă-i să plece! îi strigă Malko.

Cei trei nu așteptară să li se spună de două ori și o luară la fugă.

Malko era în al nouălea cer. Își îndeplinise misiunea. Documentele erau în gențile-diplomat și erau cu mult mai importante decât șeful *Căii Luminoase* care curând avea să-și dea duhul.

Peste o oră, avea să fie la Tingo Maria, sub protecția armatei. În clipa în care urca, văzu cum Francisco se schimbă la față.

— *Señor* Malko, priviți.

În direcția lor se îndrepta în viteză o mașină, exact pe drumul pe care trebuiau să fugă ei.

Era un Range-Rover decapotabil, plin cu bărbați înarmați și cu o mitralieră de „50"

Jesus Herrero nu își spusese încă ultimul cuvânt. Mitraliera începu să scuipe foc și o tufă de bambuși se volatiliză sub impactul cu proiectilele.

Capitolul XXI

Cu o smucitură de umăr, Malko îl împinse pe șofer într-o parte și trecu el la volan. Francisco sări în mașină după ce trase o rafală în mașina care îi atacase. Curând, Malko era la adăpostul unui desiș. Nu avea decât două ieșiri posibile: pista ce ducea la *hacienda* lui Herrero și un drum paralel cu pista de zbor, care urma meandrele văii.

— Mai vin și alții de sus! urlă Francisco.

Prima soluție fu eliminată. Dinspre *hacienda* venea un Range-Rover, cu altă mitralieră grea.

Urmărit de primul vehicul, Malko se angajă pe drumul paralel cu pista. Oamenii lui Cummings își goleau încărcătoarele FAL în urmăritori. Timp de câteva minute, Malko își zise că va putea să scape repede de ei. Din nefericire însă, șolul deveni spongios, iar microbuzul derapă și se puse transversal, apoi se blocă definitiv, cu roțile intrate într-un noroi adânc.

Malko sări din mașină. Pe jos, nu aveau nici o șansă să scape. Deja, cele patru gorile se chinuiau să scoată mașina din noroiul lipicios. În zadar, însă. Din nou, o rafală spulberă alt pâlc de copaci, nu departe de mașina lor. Un proiectil le sparse parbrizul.

În acea clipă, se auzi huruitul unui elicopter. El ridică ochi spre cer. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult. Pe cer apăru silueta verzuie a unui elicopter uriaș. Era un MI6! Acesta traversa valea, venind către ei, iar Malko putu să

citească uşor inscripţia de pe flancul lui: *„Fuerza Aerea de Peru"*

Elicopterul ateriză pe spaţiul liber dintre Range-Rover şi microbuz. Soldaţii săriră pe portiera din spate şi se răspândiră imediat în formaţie de atac. Malko se redresă. Ce însemna oare această intervenţie providenţială? Motoarele continuau să funcţioneze. Un militar alerga acum în direcţia lui. Malko îl recunoscu: era colonelul Vialobos!

Ofiţerul peruan ajunse lângă el, cu sufletul la gură, urmat de un grup de protecţie.

— Veniţi repede! Vă ducem noi!

Nu era timp de discuţii. Malko apucă cele două genţi-diplomat şi fugi către elicopter, urmat de cei patru. Aparatul de zbor era înconjurat de soldaţi în poziţie de tragere. În câteva secunde, erau toţi la bord. Turbinele începură să huruie, iar aparatul se ridică în văzduh.

— Nu vor trage în noi? strigă Malko.

— Nu, nu vor îndrăzni, răspunse colonelul.

Deja MI6 suia ca un ascensor. Curând depăşi zona periculoasă. Toată operaţiunea de salvare durase cinci minute. Pentru prima oară în viaţa lui, Malko fusese salvat de inginerii sovietici. MI6 fusese fabricat în URSS.

— Ce s-a întâmplat?întrebă Malko.

Colonelul Vialobos îşi scoase arma Rayban.

— Am primit dimineaţă în zori un ordin de sus. Se pare că generalul San Martin a fost foarte activ. Cum îl cunoaşte foarte bine pe Preşedinte... Unde este Manuel Guzman?

— A plecat! spuse Malko. Am însă la mine toate documentele privitoare la Calea Luminoasă. Cum m-aţi găsit?

— Voiam să încep cu *hacienda* lui Herrero în scopul de a-l preveni. Atunci v-am zărit aici. În plus, am interceptat nişte mesaje dintre Herrero şi oamenii lui. Ei aveau ordin să vă ucidă pe loc.

Nu era deloc surprinzător.

Jungla se desfășura majestuoasă sub ei. După acea noapte albă și epuizantă, Malko era frânt de oboseală.

Cu bucurie văzu apărând Tingo Maria.

— Avionul de Lima vine la ora două și zece, îl anunță colonelul. Până atunci, veți fi sub protecția mea.

Indianca sări din hamac și se precipită către Malko scoțând țipete de bucurie. Era ca un animal care a crezut că fusese abandonat. Fără să spună nimic, ea îl dezbrăcă și îl trase sub duș. Apoi începu să se lipească de el. În pofida oboselii, Malko nu putu rezista acestei tornade. Cei doi făcură dragoste sub apa ce le biciuia trupurile goale și flămânde. Femeia ajunse la orgasm prima! După imensa tensiune nervoasă la care fusese supus, Malko se descărcă din plin. Viața merită să fie trăită.

Somnul îl fură din clipa în care puse capul pe pernă.

Când deschise ochii, indianca era ghemuită la picioarele patului, ca un câine credincios. Cu ochii țintă la el, ea își înfigea în vagin o banană verde!

Când îl văzu că se trezește, ea aruncă banana și se apropie de el. Malko era deja excitat. Cei doi începură să facă dragoste cu aceeași foame ca în ajun. Indianca era nebună rău. Părea că nu se va potoli niciodată.

Ce putea face cu ea? La Lima nu putea să o ducă. El încercă să-i vorbească în spaniolă, dar ea nu-i răspunse. Obosit, Malko se îmbrăcă și se duse după *Loco* Francisco.

— Explică-i, te rog, că nu pot s-o iau cu mine la Lima, zise el. Ce are de gând să facă?

Indianca aștepta tăcută și cuminte pe marginea patului.

Era îmbrăcată într-un taior, iar părul negru i se revărsa peste umeri. Francisco îi vorbi mult în *quechua*. Ea nu manifestă nici un fel de emoție. În cele din urmă spuse câteva cuvinte.

— Spune că vrea să se întoarcă la ea acasă, în Pucallpa, traduse peruanul. Ar vrea numai să o conduceți până la autobuzul care pleacă din Tingo Maria la prânz.

— O voi conduce, zise Malko. Anunțați-l pe colonelul Vialobos.

Toyota în care era Malko și indianca era precedată de un 4 X 4 plin cu soldați. În spate, venea un Range-Rover în care se aflau gorilele lui... Ei rulară pe strada principală dinTingo Maria până la stația de autobuz. Acolo erau vreo șase mașinii, niște rable ruginite ca vai de ele, în care se îngrămădeau pasagerii.

Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari și îl vârî în geanta femeii. Ea îl privi fără să zâmbească și fără să mulțumească. Apoi coborî din mașină și se îndreptă către autobuz. Prin fereastra acestuia ea îl privi cu o intensitate atât de mare încât cuvintele erau de prisos. Era disperare mută și o imensă durere. Apoi autobuzul se pierdu într-un nor imens de praf. Malko privi autobuzul care se îndepărta. Era profund tulburat. El se scutură alungând gândurile triste. Așa se întâmpla când se întâlneau două drumuri atât de diferite.

Mai avea de omorât două ore până la plecarea avionului. Deodată, un gând îi întunecă privirea.

— Francisco, vreau să vezi ce-i cu Miguelito. Interesează-te dacă l-a văzut cineva în dimineața asta.

Francisco, dispăru pe una din străduțele ce duceau în „Chicago" După douăzeci de minute, se întoarse.

— Nu l-a văzut nimeni, spuse el.

— Veniți cu mine, spuse Malko.

Urmat de Francisco și de oamenii săi, el intră pe un drum noroios, paralel cu strada principală, iar apoi, în pădurea în care se ascundeau drogații.

Ei rătăciră o vreme, iar în cele din urmă, reușiră să găsească adăpostul lui Miguelito.

Miguelito era acolo. Era lungit pe spate. Un nor de muște se învârtea deasupra unei răni hidoase care îi despica gâtul de la o ureche la cealaltă. Fusese produsă de o lamă de brici. Sângele i se scursese pe cuvertură și pe cămașă. Probabil că îl asasinaseră în somn.

Cu stomacul întors pe dos, Malko se întoarse fără să spună nici o vorbă.

Curtea lui Frejolito era pustie. Lăsându-și escorta la ușă, Malko pătrunse în camera în care stătea deobicei bătrânul.

El era acolo, așezat pe scaunul său, cu o bere în față. Nu avea ochelarii la ochi. Peruanul tresări violent la vederea lui Malko și a revolverului din mâna acestuia.

Malko se apropie de el. Nu-și putea dezlipi privirea oripilată de chipul ticălosului din fața sa. Îi repugna ideea de a ucide o ființă omenească, dar avu impresia că, suprimând acest vierme, putea răzbuna toate nedreptățile și ororile petrecute în această țară putredă.

— Miquelito, fu singurul cuvânt rostit de el.

Frejolito nu răspunse. Mâna sa dreaptă strângea paharul, iar stânga îi tremura ușor. Privirea lui păru că se stinge mai înainte să răsune împușcătura ce-i găuri teasta.

Aparatul Fokker al companiei Aero Peru era înconjurat de o adevărată armată. Colonelul Vialobos se urcă în avion lângă Malko, cu sacoșa din piele burdușită cu dolari în mână. Cele două serviete-diplomat ce conțineau documentele grupării Calea Luminoasă erau la picioarele lui Malko.

— Vă mulțumesc pentru intervenție, colonele, spuse el.

Cât despre dolari, întrebuințați-i cum credeți mai bine. Mi-ați spus că aveți nevoie de o mulțime de lucruri.

Vialobos nu mai avu timp de discuții. Avionul se pregătea de decolare.

Generalul Pepe San Martin părea mic de tot în mijlocul agenților din Policia Militar, înarmați până-n dinți, care invadau tarmacul de aterizare al avionului Fokker. El veni la Malko și îl îmbrățișă.

— Ați adus un serviciu de neuitat țării mele! îi spuse el.

În timpul călătoriei, Malko răsfoise documentele.

Conțineau întreaga organigramă a grupării teroriste Calea Luminoasă. Absolut totul! Organizația putea fi decapitată la absolut toate nivelurile. În plus, succesul era asumat de serviciile peruane...

Generalul San Martin se ocupa personal de operațiunea de curățire a țării.

Malko fu condus la Mercedesul generalului. Curând ajunseră la vila acestuia.

Katia le deschise ușa, cu ochii scânteind de bucurie. Ca de obicei, avea veșminte mulate pe corpul perfect modelat de natură.

Ea îi adresă prințului un zâmbet devastator și echivoc și totodată îl luă de braț lipindu-și de el sânul fierbinte și liber sub bluză.

— Este absolut fantastic ceea ce ați făcut, murmură ea.

— Mulțumesc.

— Aș vrea să ieșim undeva diseară, îi spuse ea la ureche.

Malko îi răspunse amuzat:

— Katia, nu-mi place să fiu chinuit ca Tantal.

O lucire de decepție trecu prin ochii întunecați ai Katiei.

— Am înțeles, spuse ea.
Ei se despărțiră la ușa biroului tatălui ei.

Era ora zece noaptea. Malko simțea că nu mai rezistă. Împreună cu generalul trecuse în revistă documentele lui Manuel Guzman. Direction Nacional de Inteligencia avea mandat special din partea Președintelui pentru a începe o gigantică operațiune antiteroristă cu colaborarea Guardiei Civil, PIP-ului și serviciilor de informații ale celor trei armate. Mort de oboseală, Malko se prăvăli în Mercedesul ce-l ducea la hotelul *El Condado*.

Cum deschise ușa camerei, rămase în prag.

Katia îl aștepta, așezată într-un fotoliu, picior peste picior. Expresia din ochii negri ai fetei stârni un val de adrenalină în arterele lui Malko.

— Nu am venit să luăm cina, făcu ea, apoi se ridică în picioare și începu să-i desfacă nasturii cămășii.

Malko o privea, tulburat și neîncrezător. Mai văzuse deja numărul acesta. Cu toate acestea nu-și putu reține șocul ameților la vederea sânilor magnifici. Cu calm, Katia își scoase fusta, lăsând-o să cadă pe covor. Rămase într-un slip minuscul ce-i punea în valoare superbele fese cambrate.

Cei doi se măsurară din ochi. În ochii Katiei ardea o văpaie mocnită. Ea își scoase și slipul și se lipi de el. De astă dată, Malko era complet treaz.

Cu ochii închiși, Katia respira repede, în ritmul dansului trupurilor lor înlănțuite. De astă-dată nu se mai refuzase, primindu-l pe Malko cu toată ardoarea de care era capabilă. Când îl simți că se oprește și că se retrage din ea, îl privi întrebătoare. Cu blândețe, el o întoarse cu fața în jos și îi

contemplă îndelung fantastica crupă. Katia întoarse capul către el și îi spuse pe un ton șăgalnic.

— Ticălosule ce ești! Eram sigură că asta voiai.

Râsul i se întrerupse de un țipăt ușor care se transformă încetul cu încetul într-un geamăt răgușit și ritmat.

Savurând această senzație nemaipomenită, Malko își spuse că nici o victorie nu era perfectă dacă nu era totală.

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda nr. 20 084

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001